கறுப்பு நாள் அக்டோபர் 16

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்

அக்டோபர் பதினாறு– ஒரு கறுப்பு நாள். இந்திய வரலாற்றின் பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால், 1799 அக்டோபர் 16 கறுப்பு மையால் கோடு இழுக்கப்பட்டிருக்கும், தமிழ் மக்களின் கண்ணீரால் எழுதப்பட்டிருக்கும். எழுதி வைத்த தீர்ப்புக்கு விசாரணை நாடகம் நடத்திய நாள் அது. வெள்ளையன் மேஜர் பானர்மென், .துரோகிகளுடன் சேர்ந்து நடத்திய பகல் கூத்து. இன்றும் நாம் பார்க்கலாம், திருநெல்வேலியில் இருந்து மதுரை செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் கயத்தாரில் கட்டபொம்மன் சிலை கம்பீரமாய் நின்று கொண்டிருக்கிறது.

அந்தச் சிலை அமைந்திருக்கும் இடத்தில் கட்டபொம்மன் உடல் எரியூட்டப்பட்டதாகச் சொல்கிறார்கள். கி.பி. 1799–ம் ஆண்டு அக்டோபர் பதினாறாம் நாள், கயத்தாறில் ஒரு கட்டைப் புளிய மரத்தில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையத்து மன்னன் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் தூக்கிலிடப்பட்டு வீர மரணம் அடைந்தான். தமிழ் மண்ணில் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து நடத்தப்பட்ட விடுதலைப் போரில் உயிர் நீத்த அந்த வீரனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் நாள்தான் அக்டோபர் 16.

– இஸ்வி ஜான்சன்,
தூத்துக்குடி.

மதுரா

"நீருக்கு முத்தமிட்டால்
கரைந்துவிடும்.
நெருப்புக்கு முத்தமிட்டால்
சுட்டுவிடும்.
காற்றுக்கு முத்தமிட்டால்
பறந்துவிடும்
விண்ணுக்கு முத்தமிட்டால்
தொலைந்துவிடும்.
அதனால்
இந்த மண்ணுக்கு
ஒரு முத்தம்!
• அது
சிதைத்தாலும் உரமாகும்...

குதிரை மோகினி

புதைத்தாலும் வைரமாகும்"
– என்றாள் ஒரு கவிதாயினி!
அவள் வழி நின்று
நம் தமிழ் மண்ணுக்கு
ஒரு முத்தமாக...

அன்புடன்,
–மதுரா

1

வானத்து மஞ்சள் நிலவு, மேகக் காவலர்களின் பிடியில் சிக்கி இருந்தது. துக்கம் அனுஷ்டிப்பது போல கறுப்பாய் நின்றிருந்தன பனை மரங்கள்.

தூரத்து ஒற்றைக் குயில் ஒன்று சோகமாய் தன் துணையை அழைத்தது. மின்மினிப் பூச்சிகள் தங்கள் பின்புற விளக்குகளைச் சுமந்தபடி அங்கும் இங்குமாய் எதையோ தேடின. இளைஞன் ஒருவனும் எதையோ தேடும் பாவனையில் இடிபாடுகளுக்கு இடையில் நடந்தான்.

அவன் காலடியில் சரிந்து கிடந்த கோட்டை..., ஆயிரம் கதைகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

மண் மேடாகிப் போயிருந்த கோட்டையில் சிரமமின்றி தாவி ஏறி அதன் உச்சத்தை அடைந்தான். அவன் கண்கள் கலங்கின. நீளமாய் பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டு, அந்த வாலிப வீரனின் நெஞ்சைத் தாலாட்டியது. மெல்ல வாய் திறந்து அவனுக்கே கேட்கும் குரலில் பேசவும் தொடங்கினான்.

"விண் தொட கம்பீரமாய் எழுந்து நின்ற கோட்டை, இன்று மண் மேடாய் காலடியில். மானம் காக்கும் மறவர் பாசறையாய் நிமிர்ந்து நின்ற கோட்டை, இன்று சருகாய் பூமியின் மடியில்.

விந்தை... விடை காணமுடியா விந்தை இது. காலம்தான் இதற்கு பதில் சொல்ல வேண்டும்"

கலங்கிய கண்களின் ஓரங்கள் நனைந்தன. அவசரமாய் விழி நீர் துடைத்த விரல், அசைவற்று நின்றது. கலங்கிய கண்களில் மத்தாப்பூ பூத்தது. துடித்த உதடுகள் "ஜக்கம்மா" என்றன. அவன் பார்வை விழுந்து கிடந்த இடத்தில் – நிலவின் மஞ்சள் ஒளியில் மினுக்கியது அந்தப் பொருள்.

குதித்து இறங்கினான். அப்பொருள் கிடந்த திசை நோக்கி வேக நடை நடந்தான். அது சூலாயுதம். ஜக்கம்மா கை ஆயுதம். 'எங்கே ஜக்கம்மா?' அவன் கண்கள் தேடின.

சற்று தள்ளி குப்புற கவிழ்ந்த நிலையில் கிடந்தது ஜக்கம்மா தேவி சிலை. அதை சிரமமாய் புரட்டினான். கோபப் பார்வையுடன் இருந்தது சிலை.

"தேவி, உன்னை வடக்கே பெல்லாரியில் இருந்து தெற்கே பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு கூடையில் சுமந்து வந்தார்கள் கட்ட பொம்மு மகாராஜாவின் முன்னோர்கள். அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டாய். கடைசி நேரம் கட்ட பொம்மு மகாராஜாவை கைவிட்டாய் நீ. கட்ட பொம்மு மகாராஜா தூக்குக் கயிற்றை முத்தமிட்டபோது கண்ணை இறுக்கமாய் மூடிக்கொண்டவள் நீ.

இப்பொழுது எதற்காக அந்தக் கோபப் பார்வை? வெள்ளையர்கள் மண் என்று இக்கோட்டையைச் சரிக்கும்போது நீ வேடிக்கை பார்த்தாய். இப்பொழுது பார்... உன்னையும் கல் என்று தரையில் தள்ளிவிட்டார்கள். உன் கை ஆயுதத்தை பறித்து மண்ணில் எறிந்துவிட்டார்கள். இன்று நான் உன்னை நிமிர்த்தி வைக்கிறேன். நீயும் இந்தக் கோட்டையை நிமிரச் செய். இளையவர் ஊமைத்துரையை விடுதலைப் பறவையாக்கு தாயே, விடுதலைப் பறவையாக்கு."

அவன் குரல் தழுதழுத்தது. சிலையின் அருகே மண்டியிட்டு

அமர்ந்தான். குழி ஒன்றை தோண்டினான்.

நிமிர்ந்தபோது வியர்த்துப் போயிருந்தான். படுத்த நிலையிலிருந்த சிலையை அசைத்து தூக்கினான். சிரமமாக இருந்தது. மூச்சடக்கி சிலையைத் தூக்கி, குழியில் நிறுத்தினான்.

கோபமாய் நின்றாள் ஜக்கம்மா தேவி. காலடியில் கிடந்த சூலத்தைக் கையில் எடுத்தான். சிலைக்கு எதிரில் கண்மூடி நின்றான். திடீரென்று ஆவேசம் வந்தவனாய், கையில் இருந்த சூலத்தின் பின் பகுதியை பூமியில் குத்தினான். பதிந்து நின்ற சூலம் மெலிதாக நடுங்கியது.

"ஜக்கம்மா, உன்னையும் தூக்கி நிறுத்திவிட்டேன். உன் கை சூலத்தையும் உன்னிடம் தந்துவிட்டேன். உன்னை குப்புறத் தள்ளிய வெள்ளையரைக் கடலில் தள்ளம்மா. சின்னவரை மன்னவராக்கி பாஞ்சாலங்குறிச்சியை நிமிர்த்திடச் செய்யம்மா. அடுத்த முறை உன் சந்நிதானம் வரும்பொழுது என்னுடன் இளையவர் ஊமைத்துரையும் வருவார்... இது சத்தியம்."

– ஆவேசமாய் வலது உள்ளங்கையை சூலத்தின் நுனியில் அடித்தான்.

"வருகிறேன்..."

– என்ற ஒற்றை சொல்லை உதிர்த்துவிட்டு வேக நடை நடந்தவனை இழுத்து நிறுத்தியது... குதிரைகளின் குளம்பொலி. திரும்பிப் பார்த்தான். மங்கிய நிலவொளியில் எதுவும் புலப்படவில்லை.

அவசரமாய் ஓடி– சிதைந்து கிடந்த கோட்டைச் சுவரின் முதுகுக்குப் பின்னால் ஒளிந்தான். சுவரோர இருட்டு அவனை மறைத்துக்கொண்டது. ஒலி வந்த திசையில் கண்களை வைத்து காத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் நிலவொளியில் இரண்டு குதிரைகள் தெரிந்தன. அவற்றின் முதுகில்– மேலாடை அணியாத இரண்டு உருவங்கள்.

இருவரில் ஒருவன் கோட்டையின் மேற்குப் பகுதியை நோக்கி

கையை நீட்டி ஏதோ சொன்னான்.

இரண்டு குதிரைகளும் மெல்ல நடந்து, இடிந்து கிடந்த கோட்டையின் மேற்குப் பகுதியை நெருங்கின.

"இந்த இடம்தான்!" – என்றான் கறுப்பாய் இருந்தவன்.

அதைத் தொடர்ந்து- இரண்டு பேரும் குதிரையில் இருந்து குதித்து இறங்கினார்கள். அவர்கள் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்திற்கும், அந்த வாலிப வீரன் மறைந்திருந்த இடத்திற்கும் இருபது அடிதான் இடைவெளி. எட்டிப் பார்த்த இளைஞன் அதிர்ந்தான். 'முத்துக்கருப்பன்... போரில் இறந்துவிட்டான் என்றல்லவா எண்ணி இருந்தோம். கட்டபொம்முவின் மெய்க்காவல் படையில் இருந்தவன் அல்லவா... போரில் உயிர் பிழைத்தவன் இத்தனை நாளும் எங்கே போயிருந்தான்... இன்று எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறான்... அவனுடன் வந்திருக்கிறானே அவன் யார்...?'– காதுகளைத் திறந்து வைத்தான் அவர்கள் குரலுக்காய்.

"யாராவது வருகிறார்களா என்று பார்!"

"முத்துக்கருப்பா, நீ பயப்படவே வேண்டாம். யாரும் இங்கே துணிந்து வரமாட்டார்கள். எட்டப்ப மகாராஜா அதற்கும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டார் புத்திசாலித்தனமாய்."

"அப்படி என்ன பெரிய புத்திசாலித்தனமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டார் உங்க மகாராஜா...?"

"உங்க கட்டமொம்மன் போல எங்கள் மகாராஜாவை கட்டபுத்திக்காரர் என்று நினைத்தாயா... வரி கட்டமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்து, கிரீடத்தையும் இழந்து– உயிரையும் இழப்பதற்கு... வெள்ளையன் காலில் விழுவது போல் விழுந்து உயிரையும், உடலையும் காப்பாற்றியவராக்கும். கோட்டை பக்கத்தில் எவனும் வரக்கூடாது என்று புதுக்கதை ஒன்றை பக்கத்து கிராமங்களில் பரப்பி விட்டிருக்கிறார் எங்கள் மகாராஜா."

"புதுக் கதையா...?"– ஆச்சரியமாய் கேட்டான்

முத்துக்கருப்பன்.

"ஆம்! சொல்கிறேன் கேள். பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையில் ஆவியாக அலைகிறாராம் கட்டபொம்மன். நடுராத்திரியில்– 'எதற்காக கொடுக்க வேண்டும் கப்பம்?' என்று கத்துகிறாராம். அந்தக் கத்தல் இரண்டு கல் தொலைவுக்கு கேட்கிறதாம். கோட்டைப் பகுதியை சுற்றியிருக்கும் பனை மரங்கள், கருவேல மரங்களில் எந்தப் பறவையும் தங்குவதில்லையாம். சில மாதங்களுக்கு முன்னால் ஒரு நாள் உச்சிப்பொழுது இருக்குமாம். ஆடு மேய்க்கும் சிறுவன் ஒருவன், உடைந்து கிடக்கும் கோட்டையை வேடிக்கை பார்க்க அருகில் வந்தானாம். கட்டபொம்மன் ஆவி கோபத்தில் அடித்துவிட்டதாம். அந்தச் சிறுவன் அந்த இடத்திலேயே ரத்தம் கக்கிச் செத்துப் போனானாம்."

"நீ சொல்வது உண்மைதானா...?"– முத்துக்கருப்பனின் குரலில் பயம் தெரிந்தது. எதிரில் நின்றவன், கடகடவென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

"முட்டாள். சிரிக்காதே..."– பயத்தில் அவசரமாய் எதிரில் நின்றவனின் வாயைப் பொத்தினான் முத்துக்கருப்பன்.

பொத்திய கையை விலக்கிவிட்டு ஏளனம் தொனிக்க பேசினான் எட்டயபுரத்து வீரன். "நீ சரியான வீரன்தான். கட்டபொம்மன் பேரைக் கேட்டதும் நடுங்க ஆரம்பித்துவிட்டாயே! நீ செய்த துரோகத்துக்கு ஆவியாய் வந்து தண்டித்துவிடுவார் என்ற பயம் வந்துவிட்டதா? ம்... மீண்டும் சொல்கிறேன். நான் சொன்னது கதைதான். இந்தக் கதை காதில் விழுந்த எந்தக் கிராமத்துக்காரனும் கோட்டை இருந்த திசையில் தலைவைத்துக்கூட படுக்கமாட்டான். கட்டப்பொம்மன் ஆவியும் கயத்தாறு கட்டை புளியமரத்தை விட்டுவிட்டு இறங்கி இங்கே வராது. நீ பயத்தை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு, புதைத்த இடத்தை கண்டுபிடித்துச் சொல். நான் தோண்டுகிறேன்" என்றான்.

முத்துக்கருப்பன் தைரியத்தை வரவழைத்தவனாய், கையிலிருந்த துப்பாக்கி முனையால் தரையில் கோடு கிழித்தான். கிழக்கும்,

வடக்குமாய் கால்களில் அளந்தான். எட்டடி தென் திசையில் நடந்து துப்பாக்கி முனையை தரையில் ஊன்றினான்.

"ம்... இந்த இடம்தான்... தோண்டு" என்றான் முத்துக்கருப்பன்.

அவன் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தை வெட்டத்தொடங்கினான் எட்டயப்புரத்து வீரன்.

சற்று நேரத்தில் மார்பளவு பள்ளத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான் எட்டயபுரத்தான். முத்துக் கருப்பன் அடிக்கொருதரம் சுற்றிலும் கண்களை பயத்துடன் சுழலவிடுவதும், மீண்டும் பதற்றமாய் குழியைப் பார்ப்பதுமாய் இருந்தான்.

எட்டயபுரத்தான், கண்களில் வழிந்த வியர்வைத் துளிகளை துடைத்தபடி நிமிர்ந்து முத்துக்கருப்பனைப் பார்த்தான்.

"இடுப்பளவில்தான் புதைத்தோம் என்றாய். மார்பளவு தோண்டிவிட்டேன். எந்த எழவையும் காணவில்லை. இந்த இடம்தானா... இல்லை கட்டபொம்மனே ஆவியாய் வந்து எடுத்துப் போய்விட்டாரா...?"

"இதை எடுத்துக்கொண்டு போய் மக்காலே துரையிடம் கொடுத்தால், அவர் கை நிறைய தரப்போகும் வெகுமதியை எண்ணிப் பார். எட்டப்ப மகாராஜா தரப்போகும் பதவியை நினைத்துப் பார். இனி தோண்டு. புதைத்தது இதே இடம்தான்"– என்று சொல்லி முடிக்கவும்–

தன் கை ஆயுதத்தை வேகமாய் பூமியில் இறங்கினான் எட்டயபுரத்து வீரன்.

'ட்ணங்' – என்ற சத்தம் பிறந்தது. கையிலிருந்த துப்பாக்கியை தரையில் போட்டுவிட்டு மண்டியிட்டு அமர்ந்தான் முத்துக்கருப்பன்.

"அதேதான்... அதேதான்" – என்றான், உற்சாக மிகுதியால்.

அடுத்த நாழிகையின் ஆரம்பத்தில் இரும்புப் பெட்டி ஒன்றை தூக்கி வெளியில் வைத்தான் எட்டயபுரத்தான். அந்தப் பெட்டிக்கு

காவலாக ஒரு இரும்புப் பூட்டு தொங்கியது.

"ம்... பூட்டை உடைத்துவிடு" – என்றான், எட்டயபுரத்து வீரன்.

முத்துக்கருப்பனின் வன்முறைக்கு இரும்புப் பூட்டு அவசரமாய் திறந்துகொண்டது. ஆர்வமாய் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தான் முத்துக்கருப்பன்.

உள்ளே–

மூன்றரை அடி நீளமும், தலா அரையடி அகலம்– உயரம் உடைய செவ்வக சந்தனப் பேழை ஒன்று இருந்தது.

2

இரும்புப் பெட்டிக்குள் இருந்த சந்தனப் பேழையைக் கண்டதும் இருவர் கண்களும் அகலமாய் விரிந்தன. அந்தப் பேழை கலை நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகளுடன் இருந்தது. ஒரு விரல் உயரத்தில்– பெண்கள் பரத நாட்டிய முத்திரையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

சந்தனப் பேழையை எடுத்து, குழிக்குள் நின்றிருந்தவனிடம் கொடுத்தான்.

மண் ஒட்டியிருந்த கரங்களை அவசரமாய் பின்புறத்தில் துடைத்துவிட்டு– பேழையைக் கையில் வாங்கினான். விரல்கள் வேகமாய் பேழையைத் திறக்க முயற்சி செய்தன. பேழையோ திறக்கமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் செய்தது.

"இந்த சந்தனப் பெட்டியைத் திறக்க கட்டபொம்மன்தான் வர வேண்டுமா...?"

"என்னிடம் கொடு. நான் திறக்கிறேன்."

சந்தனப் பேழையை கையில் வாங்கி நிலவொளியில் புரட்டிப் பார்த்தான். திறப்பதற்கான எந்த மார்க்கமும்

புலப்படவில்லை.

"ம்... அப்படியே கொண்டு போய் துரையிடம் கொடுத்துவிடலாம்" – என்றான் முத்துக்கருப்பன்.

"அப்படி உள்ளே என்னதான் இருக்கும்...?"

"யாருக்குத் தெரியும். கோட்டை, பீரங்கி குண்டுகளால் உடைந்து சிதறியது. வீரர்கள் பதற்றமாய் அங்கும் இங்கும் ஓடினார்கள். அந்த நேரம் இந்த இடத்தில் குழி தோண்டச் சொன்னார் கட்டபொம்மன். தோண்டினோம். அரண்மனைக்குள் இருந்து இரும்புப்பெட்டி ஒன்றை ஊமைத்துரை தூக்கி வந்தார். கட்டபொம்மன் அந்தப் பெட்டியை குழிக்குள் போட்டு மூடச் சொன்னார். மூடினோம். பெட்டிக்குள் என்ன இருந்ததென்றே எனக்குத் தெரியாது. அதற்குள் வெள்ளையர் படை, கோட்டைக்குள் நுழைந்தது- கட்டபொம்மனும், ஊமைத்துரையும் ரகசிய வழியாய் செல்ல– அவர்களைக் காப்பாற்ற உயிர் துறந்தனர், என்னுடன் இருந்த மெய்க்காவல் வீரர்கள் இரண்டு பேரும். நான்..."

"வெள்ளையர் படையுடன் சேர்ந்துகொண்டாய்! பிறகு..."

"பிறகென்ன... மெக்காலே துரையின் நிழலானேன். துரைக்கு என்னை நிரம்பப் பிடித்துப் போயிற்று. ஒரு நாள் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது, புதைக்கப்பட்ட பெட்டியைப் பற்றி சொன்னேன். அன்று எட்டப்ப மகாராஜா, துரையைப் பார்க்க வந்திருந்தார். துரை அவரிடம் சொல்ல– என் துணைக்கு உன்னை அனுப்பி இருக்கிறார்கள்."

"பகலில் வெள்ளைச் சிப்பாய்களுடன் வந்தால்தான் எளிதில் தோண்டி எடுத்துச் சென்றிருக்கலாமே?"

"கட்டபொம்மன் குடும்பத்துக்காக உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராய் இன்றும் நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள் நீறுபூத்த நெருப்பாய். பகலில் இந்தப் பெட்டியை கோட்டைக்குள் இருந்து தோண்டி எடுத்துச் சென்றால், அவர்களின் உணர்வுகள் தூண்டப்படலாம். அதைத் தடுக்கத்தான் இந்த ஏற்பாடு. அதனால்தான் இரவில் நம்

இருவரை மட்டும் அனுப்பி இருக்கிறார்கள்... புரிகிறதா...?"

"புரிகிறது. புரிகிறது. வா போகலாம்"

"போவது இருக்கட்டும். முதலில் பெட்டியைக் கொடுங்கள்" – என்று அதட்டிக்கேட்டது–கம்பீரமாய் ஒரு ஆண் குரல். அவசரமாய் திரும்பினார்கள் இருவரும். புன்சிரிப்புடன் நின்றிருந்தான் மறைவில் இருந்து வெளிவந்திருந்த இளைஞன். இடது கால், மண்ணில் கிடந்த துப்பாக்கியை மிதித்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்த இளைஞனைக் கண்டதும் இருவர் முகமும் பேயைக் கண்டது போல் மாறியது. முத்துக்கருப்பன் மெல்ல வாய் திறந்து கேள்வி கேட்டான்... வியப்பு கலந்த குரலில்.

"நீ இளைய பாண்டியன்தானே...?"

"இறந்து போன முத்துக்கருப்பனே மீண்டும் வந்து இரவோடு இரவாக பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையில் குழி தோண்டும்போது, உயிரோடு இருக்கும் இந்த இளையபாண்டியன் வரக்கூடாதா...?"

– என்று கிண்டல் தொனிக்கும் குரலில் கேட்டுவிட்டு, கடகடவென்று சிரிக்கவும் செய்தான். அவன் சிரிப்பை சட்டென்று உறையச் செய்தது எட்டயபுரத்து வீரன் செயல். தன் இடுப்பில் இருந்த குறுவாளை மின்னல் வேகத்தில் உருவி– இளைய பாண்டியனின் கழுத்தைக் குறி வைத்து வீசினான்.

இளையபாண்டியன் அலட்சியமாக நின்றிருந்தாலோ... போர் பயிற்சி இல்லாதவனாக இருந்தாலோ அந்தக் குறுவாளுக்கு இரையாகி போயிருப்பான்.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுடன் பல களங்களைச் சந்தித்த இளைய பாண்டியனோ, இமை மூடு பொழுதுக்குள் ஒரு அடி பக்க வாட்டில் நகர்ந்து, தன்னை நோக்கி வந்து குறுவாளை– தன் இடுப்பு வாள் உருவி தடுத்தான். செயல் இழந்த எதிரியின் குறுவாள், மண்மேட்டில் விழுந்தது.

அடுத்த விநாடியின் முடிவில் முத்துக்கருப்பனின் கழுத்துப்

பகுதியை தடவிக்கொண்டிருந்தது, இளையபாண்டியனின் மெல்லிய நீண்ட வாள்.

"குறுவாளை வீசி தன் முட்டாள் தனத்தைக் காட்டிவிட்டான் எட்டயபுரத்து வீரன். இன்னொரு முறை தன் முட்டாள் தனத்தை வெளிப்படுத்தினால், இரண்டு பேர் உயிரும் உடலில் தங்காது என்பதை என் வாயால் சொல்கிறேன். கேட்க மறுத்தால்..." என்றான் உறுதியான குரலில்.

இந்த எச்சரிப்பில் எட்டயபுரத்து வீரன் அசைவற்று சிலையாக உருமாறிப் போயிருந்தான். முத்துக்கருப்பனின் வஞ்சகக் கண்களோ, இதுவரை கழுத்தை தடவிக்கொண்டிருந்த வாளின் நுனி ஒரே இடத்தில் தேங்கி நின்றுவிட்டதையும், வாளைப் பிடித்திருந்த இளைய பாண்டியனின் பார்வை தன் மீது விழுந்து கிடப்பதையும், அவன் இடது கால் அழுத்தமாகத் தன் துப்பாக்கி மீது பதிந்து இருப்பதையும், தன் சகா மண் குழிக்குள் மரமாக மாறிவிட்டதையும் கவனிக்கவே செய்தான்.

இந்த நிலையில் அசைந்தாலோ, ஓட முயற்சி செய்தாலோ தன் உயிர் அரைக் காசும் பெறாதென்பது தெளிவாய் தெரிந்து போயிற்று. ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் இனிப்பு தடவிய குரலில் பேசினான்.

"இளைய பாண்டியா, நீ வேறு... நான் வேறல்ல. இருவரும் ஒரே இனம். உன் நோக்கமும், என் நோக்கமும் ஒன்றுதான். ஆனால், முறைதான் வேறு."

"முறையைப் பற்றி சாவகாசமாக ஒரு நாள் பேசலாம். ஒரே மண்ணில் பிறந்திருந்தாலும் நீ எருக்கு, நான் சந்தனம். கட்டபொம்மன் கோட்டையில் உப்பைத் தின்றுவிட்டு, மக்காளி துரை மாளிகையில் தண்ணீர் குடிப்பவன் நீ. கட்டபொம்மன் சொத்தை எடுத்து, கடல் கடந்து வந்தவனுக்கே கொடுக்க இரவோடு இரவாக குழி பறிக்கும் குள்ள நரி நீ. சரிதானா...?"

"என்னைத் தப்பாகப் புரிந்திருக்கிறாய்."

"ஆம்! நீ சொல்வது சரிதான். நேற்று வரை உன்னைத்

தப்பாக புரிந்திருந்தேன், ராஜவிசுவாசி என்று. சற்று நேரத்துக்கு முன்னால்தான் தெரிந்துகொண்டேன், நீ புலி வேஷம் போட்ட நரி என! இனியும் ஏமாறத் தயாராயில்லை. பெட்டியை கொடுக்கிறாயா...?"– என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

"நீ கேட்டால் நான் தரமாட்டேன் என்றா சொல்லப் போகிறேன்."

– என்றவன் கையிலிருந்த சந்தனப் பெட்டியை இரும்புப் பெட்டிக்குள் வைத்து மூடி, பெட்டியை கையிலே தூக்கினான்.

"வாங்கிக் கொள் இளைய பாண்டியா"– என்று சொல்லிக்கொண்டே கையிலிருந்த இரும்புப் பெட்டியை முழுபலத்தையும் பிரயோகித்து இளைய பாண்டியன் முகத்தைக் குறிவைத்து வீசினான்.

அந்த இரும்புப் பெட்டியைப் பார்த்து அதிர்ந்து போனான்.

சட்டென்று அபாயம் உணர்ந்து பின்னால் விலக– கைவாளை பெட்டி பறித்துச் சென்றது. கால் பிறழ நிலை தடுமாறி மல்லாந்து விழுந்தான்.

அடுத்த நிமிடத்தின் ஆரம்பத்தில் வாயில் சிரிப்பும், கையில் துப்பாக்கியுமாய் நின்றிருந்தான் முத்துக்கருப்பன். துப்பாக்கியின் குறி– இளைய பாண்டியனின் நெஞ்சை நோக்கி இருந்தது.

"இளைய பாண்டியா, என் கையில் இருப்பது தென்பாண்டிச் சீமையின் இரும்புத் தகடல்ல. வெள்ளைச் சீமையின் உயிர் குடிக்கும் ஆயுதம். நான் விரல் நுனியை அழுத்தினால் விநாடியில் பரலோகம் போய்விடுவாய். ம்... ஒரே ஒரு கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லிவிடு. சாகப் போகிறாயா... இல்லை வாழ ஆசைப்படுகிறாயா...?"

"வாழ ஆசைப்படுகிறேன்."

"ஏன் அந்த ஆசை...?"

"இன்று விழுந்து கிடக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை நாளை நிமிர்ந்து நிற்கப் போகிறது. அதை என் கண்ணால் காண

நான் வருவேன்

பருவப் பூவே
வருவாயா?
நிறைந்த மனமே
காதல் தருவாயா?
அத்தி பூத்தது போல் நீ வந்தால்
அதிர்ச்சி மகிழ்ச்சி!
அன்பே... அருகே நீ இருந்தால்
ஆனந்தக் குளிர்ச்சி!
பறவைகள் பறந்தோடும்
கனிகளைத் தேடி...
நானும் வருவேன்
என்றும் உன்னைத் தேடி!!

– ஆ.நடராஜன், குன்னம்.

பெண்மையின் பெருமை

இஸ்லாமிய ஞானி ராபியாபஸ்ரி. அவரிடம், "என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் பெண்தானே! இறைவன் தூதர்களாய் ஆண்களைத்தானே அனுப்பி வைத்தான். பெண்களின் பலவீனத்தைத் தெரிந்துதான் அவர்களைத் தனது தூதர்களாய் அனுப்பவில்லை" என்றார்கள்.

உடனே ராபியா அமைதியாக, "ஆனால் அந்தத் தூதர்களைச் சுமந்து பெறுவதற்கு இறைவன் பெண்களைத்தான் தேர்ந்தெடுத்தான். எந்த ஆண்களையும் அதற்குத் தகுந்தவர் என்று தேர்ந்தெடுக்கவில்லை" என்றார்.

ஆன்மீகவாதிகள் சென்ற வழி

திருஞானசம்பந்தர் தெற்கு கோபுரம் வழியாகவும், திருநாவுக்கரசர் மேற்கு கோபுரம் வழியாகவும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வடக்கு கோபுரம் வழியாகவும், மாணிக்க வாசகர் கிழக்கு கோபுரம் வழியாகவும் சிதம்பரம் நடராஜர் கோவிலுக்குள் சென்றனர்.

முட்டைப் பிரியர்

சுல்தான் அப்துல் அசீஸ் என்ற மன்னர் துருக்கி தேசத்தை 1861 முதல் 1876 –ம் ஆண்டு வரை ஆண்டார். அவருடைய காலை உணவு என்ன தெரியுமா? 60 அவித்த முட்டைகள்.

வித்தியாச பயணம்

காசி பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவிய பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா வெளியூருக்குப் புறப்பட்டார். ரெயிலில் அவரால் 'டிக்கெட்' வாங்க முடியவில்லை.

மறுமுறை அதே ஊருக்கு செல்ல நேர்ந்தபோது, இரண்டு 'டிக்கெட்' வாங்கி ஒன்றைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டு மற்றொரு பயணச் சீட்டுடன் பயணித்தார்.

– பா.வரதன், கலவை.

வேண்டும். அதுவரை வாழ ஆசைப்படுகிறேன்"–என்றவன் எழுந்து நின்றான், இடிபாடுகளுக்கு இடையில். அவன் கண்கள் சற்று தள்ளி மண்ணில் கிடந்த வாளை ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டன.

"முட்டாள், உன் கனவு– கனவில்தான் நிறைவேற வேண்டும். வெள்ளை துரைகளை எதிர்த்த கட்டபொம்மனால் கட்ட மண்ணாகிப்போனது பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை மட்டுமல்ல. வாய்பொத்தி நின்றவர்களின் கோட்டைகளும்தான்! இருப்பவர்களின் கோட்டைகளே இல்லாமல் போய்விட்ட பிறகு இறந்தவனின் கோட்டையா எழுந்து நிற்கப் போகிறது...?"

– முத்துக்கருப்பன் பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போதே வாளை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்தான் இளைய பாண்டியன்.

"இளைய பாண்டியா, நாம் வாளோடு வாள் மோதி இருக்கிறோம்... பயிற்சிக்காக. தோளோடு தோள் நின்றிருக்கிறோம், கட்டபொம்மன் வெற்றிகளுக்காக. அந்த நேசத்தில் கேட்கிறேன். என்னுடன் வந்துவிடு. உன்னைப் போன்ற வீரர்கள் கும்பினி படைக்குத் தேவை. மாண்டவனுக்காக போராடி நீயும் மாண்டு போகாதே. இடிந்ததை எழுப்ப நினைத்து, நீயும் இடிந்து போகாதே. இனியும் இந்தச் சுடுகாட்டில் உனக்கென்ன வேலை? வா வசந்தத்தைக் காட்டுகிறேன்."

"காட்டிக் கொடுத்தவர்களின் அணியில் சேர நான் ஒன்றும் மானங்கெட்டவன் அல்ல."

"நான் மட்டும் மானங்கெட்டவன் என்று சொல்கிறாயா...?"

"அதில் சந்தேகம் என்ன முத்துக்கருப்பா?"

"உன்னை இத்தனை நேரம் உயிரோடு விட்டு வைத்திருக்கிறேன் பார். அதற்கு பிரதிபலன் மானங்கெட்டவன் பட்டம். நல்லது... மன்னிக்கிறேன். கடைசியாய் கேட்கிறேன். உன் பதில் எனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் நான் பேசமாட்டேன். இந்த துப்பாக்கிதான் பேசும். மூளையைப் பயன்படுத்தி சொல். நீ வாய் திறந்தால் ஓடி வர காவலர்கள், நீ கண் அசைத்தால் பாடி வர பாவையர்கள். வாய் மணக்க குப்பி குப்பியாய் சீமைச் சாராயம்

அத்தனையும் கிடைக்கும்... கும்பினி ஆளாய் நீ மாறிவிட்டா எப்படி... சம்மதம்தானே?"

"உன்னைப்போல் தாயை விற்பவனிடம் போய்ச்சொல்"–என்றவ சட்டென்று ஒரே தாவாய் தாவி இடிபாடுகளுக்கு இடையி கிடந்த வாளின் கைப்பிடியைத் தொட்ட மாத்திரத்தில்–

"டுமீல்..."–என்ற பெருஞ்சத்தத்துடன் குண்டை உமிழ்ந்த முத்துக்கருப்பனின் துப்பாக்கி. சீறிக் கிளம்பி வந்த குண்டு, வாளி மோத– வாள் இரண்டு துண்டாக சிதறியது.

ஏமாற்றத்துடன் எழுந்து நின்றான் இளை பாண்டியன். துப்பாக்கியின் இரும்புக் கண்கள் அவன நெஞ்சை இரக்கம் இல்லாமல் பார்த்தது. முத்துக்கருப்ப ஆட்காட்டி விரல், துப்பாக்கியின் குதிரையைத் தொட்டு தொடாமலும் உறவாடியது.

இளைய பாண்டியன் கண்களோ கடைசி மரண விநாடிகளில் தப்புவதற்கு ஏதாவது மார்க்கம் இருக்கிறதா என்று வேகமா ஆராய்ந்தது. அதை அறிந்துகொண்ட முத்துக்கருப்பனின் உதட்டோரம் விஷமப் புன்னகை பிறந்தது.

"பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் ராஜவிசுவாசியாய் சாக முடிவு செய்துவிட்டாய். இருந்தாலும், நீ தமிழன். நல்லவர்களாக இருந்தாலும், வெள்ளையர்கள் அன்னியர்கள். எனவே அவர்கள் கையால் நீ சாவது நம் இனத்துக்கு அவமானம். அதனால் என் கையால் இறந்துவிடு"– என்று சொல்லிவிட்டு, துப்பாக்கி விசையை ஆட்காட்டி விரலால் அழுத்த முற்பட்டவன்–

"ஆ"– என்று அலறினான். கையிலிருந்த துப்பாக்கி நழுவி மண்ணில் விழுந்தது. வலது கை புஜத்தில் குத்தி நின்றது குறுவாள் ஒன்று.

ஆறு கண்களும், குறுவாள் பாய்ந்து வந்த திசை நோக்கி திரும்பின.

அங்கே – கருங்குதிரை ஒன்றில் கம்பீரமாய் அமர்ந்திருந்தான் இளம் பெண் ஒருத்தி.

3

மேகத்தின் பிடியிலிருந்து தப்பிய மஞ்சள் நிலவு, அந்த பெண்ணிடம் கம்பீரமும், அழகும் இருக்கிறது. – அது மட்டுமல்ல, ஆபத்தும் இருக்கிறது என்பதை சொல்லாமல் சொன்னது. அவள் கையிலிருந்த குறுவாள் மினுக்கியது.

நிலவின் மஞ்சள் ஒளியால் அந்த ஆரணங்கின் ஒரு பாதி முகத்தை மட்டும் காண முடிந்தது என்றாலும், அதுவே இளைய பாண்டியனை பெரும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியது.

'இவள் பூமியின் மகள் அல்ல... என்னைக் காப்பாற்ற தேவன் அனுப்பி வைத்த தேவதை...'

இளைய பாண்டியனின் இந்தச் சிந்தனைக் குதிரையை இழுத்து நிறுத்தியது அக்காரிகையின் குரல்.

"யாரும் இருக்குமிடத்தைவிட்டு அசைந்து என் குறுவாளுக்கு வேலை வைத்துவிட வேண்டாம்."

குரலில் இனிப்பு தடவப்பட்டு இருந்தாலும், எச்சரிக்கையின் தொனியே அதிகம் தெரிந்தது.

முத்துக்கருப்பன் இடக்கையால் வலக்கையைப் பிடித்தபடி அசைவற்று நின்றிருந்தான். அவன் முகத்தில் வலியின் வேதனை தெரிந்தது. குழிக்குள் நின்றுகொண்டிருந்த எட்டயபுரத்து வீரனோ பயத்தில் சிலை போல நின்றான்.

"பறல் ஆடி வீரரே"– அழைத்தாள் அந்தப் பாவை.

திகைத்துப் போனான் இளைய பாண்டியன். 'யார் இவள்... என்னை எப்படி இந்தப் பெண்ணுக்குத் தெரியும்? கட்டபொம்மு மகாராஜா அழைப்பது போலவே என்னை அழைக்கிறாளே...'

"ஆராய்ச்சியை சாவகாசமாய் வைத்துக்கொள்ளலாம் வீரரே. முதலில் காலடியில் கிடக்கும் துப்பாக்கியைக் கையில் எடுங்கள். அதன் குறி, முத்துக்கருப்பரின் நெஞ்சில் இருக்கட்டும்"– கட்டளை

"அவனை ஏன் தூக்குறே...?"

"திருட்டுப் பயல்... மாமூல் தராம ஓடுறான் சார்."

– அரிசி ஸ்ரீராம், சாத்தூர்.

"அந்த ஆள் 'லிப்ட்' கேட்டதுக்காக ஏன் திட்டுறே?"

"நான் நடந்து போறப்ப 'லிப்ட்' கேட்கிறான்டி!"

– எம். அசோக்ராஜா, அரவாக்குறிச்சி.

"எப்ப பார்த்தாலும் முட்டிக்கு முட்டி அடி வாங்கிட்டு வர்றீங்களே... என்ன விஷயம்?"

"என் மனைவி பெண் போலீஸ், டாக்டர்..."

– மு. தமிழ்ச்செல்வன், ஆப்பக்கூடல்.

போல வந்தது குரல்.

'மனதையே படித்துவிடுவாள் போலிருக்கிறதே. முத்துக்கருப்பனையும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள். இவள் மந்திரப் பெண்ணோ...?'– சிந்தனையை மறைத்தபடி குனிந்து துப்பாக்கியை கையில் எடுத்து, முத்துக்கருப்பனின் நெஞ்சுக்கு குறி வைத்தான். அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற திகிலில் இருந்தது முத்துக்கருப்பனின் முகம்.

குதிரையில் இருந்து குதித்து இறங்கினாள் வனிதை.

இமை மோதாமல் கவனித்தன இளைய பாண்டியனின் கண்கள்.

"பறல் ஆடி வீரரின் பார்வை துப்பாக்கியின் குறியில் இருக்கட்டும்."

வேகமாய் வந்து விழுந்தன வார்த்தைகள். அவசரமாய் திருப்பிக்கொண்டான் பார்வையை.

நிதானமாய் நடந்து, முத்துக்கருப்பனை நெருங்கியவள்– சட்டென்று அவன் எதிர்பாராவிதமாய், கையில் குத்தி நின்ற குறுவாளைப் பிடுங்கினாள்.

"ஆ"– அலறல் பிறந்தது முத்துக்கருப்பனிடம் இருந்து.

"ஆள வந்திருக்கும் மக்காளி தொரையின் நண்பர், கோழை போல் அலறலாமா... வரலாறு சிரிக்காதா...?"– என்று இளக்கம் தொனிக்கும் குரலில் கேட்டவள்– கையிலிருந்த குருதி தோய்ந்த குறுவாளை முத்துக்கருப்பனின் கறுப்பு மேனியில் அலட்சியமாய் துடைத்து– தன் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டாள்.

அவளின் செயல் முத்துக்கருப்பனுக்கு மூர்க்கமான கோபத்தை உண்டாக்கினாலும், தன்னை நோக்கி குறி வைக்கப்பட்டிருக்கும் துப்பாக்கிக்கு பயந்து அரை அங்குலம் கூட அசையாமல் நின்றான். அவளை அலட்சியமாய் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு–

"எட்டயபுரத்து வீரரே, குழி தோண்டியது போதும். வெளியே வாருங்கள்" – என்றாள் கேலி கலந்த குரலில்.

3.

எட்டயபுரத்து வீரன் தயக்கமாய் மேலேறி வந்தான். அதற்குள் இளையபாண்டியன் கையிலிருந்து வனிதையின் கைக்கு இடம் மாறி இருந்தது துப்பாக்கி.

"பறல் ஆடி வீரரே, என் குதிரையின் கழுத்தில் நூல் கயிறு ஒன்று தொங்குகிறது. எடுத்து வாருங்கள்" – என்றாள், அமைதியான குரலில்.

தன்னை கயிற்றால் கட்டப்போகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்த முத்துக்கருப்பனின் முகம் கோபத்தில் சிவந்தது. துப்பாக்கியின் கண்களுக்குப் பயந்து, உடலை அசைக்காவிட்டாலும் வாயை அசைத்தான்.

"யார் நீ...?"– சீற்றமாய் வந்தது கேள்வி.

"நீ சீற ஆரம்பித்தால் என் துப்பாக்கியும் சீற ஆரம்பித்துவிடும். எதைக் கேட்பதாக இருந்தாலும் அமைதியாய் கேள்" – என்றாள், உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

"நீ யார்...?" என்றான். குரல் நடுங்கியது.

"நானா... குதிரை மோகினி" – என்று சொல்லிவிட்டு 'களுக்' எனச் சிரித்தாள் அந்த மோகனாங்கி. அச்சிரிப்பே பேயின் சிரிப்பு போல்தான் இருந்தது... அந்த இரவு வேளையில்!

"முத்துக்கருப்பா... என்ன யோசிக்கிறாய்? மோகினிக்கு கால் இருக்கிறது என்றுதானே! நான் குட்டி மோகினிதானே... இனிதான் கால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தேய ஆரம்பிக்கும்" – என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரிக்க ஆரம்பித்தாள் அப்பூங்கொடியாள்.

முதன் முதலாய் பேய்தானோ என்ற சந்தேகம் வந்தது. முத்துக்கருப்பனுக்கு.

அவள் சிரித்த அழகு, இளைய பாண்டியனை நூல் கயிற்றுடன் நின்ற இடத்திலேயே நிற்க வைத்துவிட்டது.

"வீரரே, கயிற்றைக் கொண்டு வாருங்கள்"– என்றாள், சிரிப்புக்கு

இடையில்.

குரலில் கலைந்து போன இளைய பாண்டியன், சற்று வெட்கம் கலந்த தயக்கத்துடன் அவளை நெருங்கினான்.

"பறல் ஆடி வீரரே, இரண்டு பேரின் கைகளையும் முதுகுக்குப் பின்னால் இணைத்து இறுக்கமாய் கட்டுங்கள்" என்றாள், அவசரப்படுத்தும் வேகத்தில்.

அப்படியே கட்டினான். இனி என்ன செய்வது என்ற பாவனையில், இளம் பெண்ணை நோக்கினான்.

"குழியில் இறக்கி நிற்க வைத்துவிடுங்கள்"– என்று அவள் சொன்னதும்– முத்துக்கருப்பனும், எட்டயபுரத்து வீரனும் திகிலுடன் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

அடுத்த சில விநாடிகள் கழித்து பரிதாபமாய் குழிக்குள் நின்றனர் இருவரும். முகம் முழுவதும் பயம் மண்டிக் கிடந்தது. கருங்கல்லாய் வந்து விழுந்தன வார்த்தைகள்.

"வீரரே, குழியை மணலால் நிரப்புங்கள்."

"வேண்டாம், வேண்டாம். எங்களை விட்டுவிடுங்கள். இனி இந்தத் திசைக்கே வரமாட்டோம்"– பரிதாபமாக கத்தினான் முத்துக்கருப்பன்.

"திரும்பி வரமாட்டாய் என்பது என்ன நிச்சயம்? அதைவிட திரும்பி வர முடியாத இடத்துக்கே அனுப்பிவிட்டால்..." – என்று இழுத்தவள், பெரிதாக சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பு– மோகினியின் சிரிப்பாகவே காதில் விழுந்தது முத்துக்கருப்பனுக்கு. கோட்டையின் இடிபாடுகளில் மோதி எதிரொலித்தது, புதியதொரு பயங்கரத்தை சிருஷ்டித்தது.

சிரித்த உதடுகளில் இறுக்கம் வந்து அமர்ந்தது. குழிக்குள் மண்ணைத் தள்ளும்படி சைகை செய்தாள், இளையபாண்டியனை நோக்கி. அவளின் கட்டளைக்கு கட்டுப்பட்டவன் போல அவனும் மண்ணைத் தள்ளினான், குழிக்குள் வேகவேகமாய். முத்துக்கருப்பனும், எட்டயபுரத்து வீரனும் அவசரமாய் கண்களை

மூடிக்கொண்டனர்.

மண்ணில் பூத்த மனிதத் தலைகளாக வெளியில் தெரிந்த இருவருடைய தலைகளும். விழிகள் மட்டும் பொறிக்குள் சிக்கி எலியின் கண்கள் போல் மினுக்கின.

"நினைவு இருக்கிறதா முத்துக்கருப்பா? பாஞ்சாலங்குறிச் பிரதம அமைச்சர் தானாபதி பிள்ளையைக் கொன்று, தலை வெட்டி சூலத்தில் செருகி- கோட்டை முன் வைத்து வேடிக்கை பார்த்தான் வெள்ளையன். அதற்கு துணை போன துரோகிகளின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நீங்கள். உங்கள் தலையையு துண்டித்து சூலத்தில் செருகி வைத்தால் என்ன...?" - என் கேள்வியை சர்வ சாதாரணமாக முத்துக்கருப்பனை நோக் வீசிவிட்டு புன்னகை புரிந்தாள் அந்த மைகுழலாள்.

தன் நிலையை எண்ணிப் பார்த்த முத்துக்கருப்பனின் மேனி மண்ணுக்குள் வியர்த்தது. அதுவரை வாய் திறக்காத எட்டயபுரத்து வீரன் சற்று தைரியத்தை வரவழைத்தவனாய் மெல்ல பேசினா நடுங்கும் குரலில்.

"அம்மா தாயே, நீ யாரோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என் கண்களுக்கு ஜக்கம்மாவின் வடிவமாகவே தெரிகிறாய் தவறுதலாய் உன் கோட்டைக்குள் நுழைந்துவிட்டோம். மன்னிக் வேண்டும் தாயே... எங்களை உயிரோடு விட்டுவிடு"- அவ கண்கள் கெஞ்சின.

"நான் உங்களை இந்த நிலையில் விட்டுவிட்டுச் சென்றாலும் இந்தப் பகுதி நரிகள் உங்களை விடப்போவதில்லை. கத்திக் கத்தி அழைத்தாலும் யாரும் உதவிக்கு வரப்போவதில்லை கட்டபொம்மன் ஆவி அழைக்கிறது என்று காத தூரம் ஓடி போய்விடுவார்கள். எட்டப்பன் கட்டிவிட்ட கதை உங்கள் இருவ கழுத்துக்கே சுருக்குக் கயிறு ஆகிவிட்டது.

துரோகத்தைக் கற்றுத் தரும் மக்காளி துரையாவது உங்களுக் நல்லதையும் கற்றுத் தந்திருக்கலாம். படுகுழியை வெட்டுகிறவ தானே அதில் விழுவான் என்பது தெரிந்திருக்கும். இத்தகை

இக்கட்டான நிலையும் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்காது...ம்..."

கொஞ்ச நேரம் யோசிக்கும் பாவனையில் நின்றிருந்தாள். ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டவள் போல் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினாள்.

"முத்துக்கருப்பா, உங்கள் இருவரையும் கொன்று ரத்தம் குடிக்கும் நோக்கம் எனக்கு இல்லை. உங்களை இங்கேயே விட்டுச் செல்கிறேன். உங்கள் தலைகள் நரிகளுக்கும், கழுகுகளுக்கும் இரையாகாமல் தப்பி, துரோகிகளுக்கு இரக்கம் காட்டியே. கெட்டுப் போன தமிழன் எவன் கண்ணிலாவது பட்டு உயிர் பிழைத்தால்- அந்த மக்காளி பயலிடம் போய் சொல், குதிரை மோகினி ஒன்று திரிகிறது என்று. மறக்காமல் கட்டபொம்மன் ஆவிக்கு உறவுக்காரி குதிரை மோகினி என்பதையும் தெரிவித்து விடு" - என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாய் குதிரையை நோக்கி நடந்தவள், முதுகுக்கு பின்னால் தொடர்ந்து வரும் காலடி ஓசைகளை கேட்டுத் திரும்பினாள். அங்கே இளைய பாண்டியன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

"என்ன...?" என்றாள் வனிதை.

"எதுவும் சொல்லாமல் போகிறீர்களே..."

"சொல்லாமல்தானே வந்தேன்."

"அந்தச் சந்தனப் பேழையை..."

"உரியவரிடம் உரிய நேரத்தில் சேர்த்துவிடுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில்தான் உங்களிடம் விட்டுவிட்டு போகிறேன்."

"தங்கள் பெயர்..." - என்று மெல்ல குரலை இழுத்தான்.

"குதிரை மோகினி" - என்றவள், இளைய பாண்டியனை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, குதிரையில் தாவி ஏறினாள்.

அந்த கரும்புரவி, கட்டழகு வாலிப மங்கையை சுமந்து வாயு வேகத்தில் ஓட ஆரம்பித்தது.

'யார் இந்தக் குதிரை மோகினி?' என்ற கேள்வி மனதில் சுழல

– கரும்புரவி சென்ற திசையையே கண் இமைக்காமல் பார்த்தப
நின்றிருந்தான் பறல் ஆடி வீரன்.

4

பனை ஓலைத் தொப்பி அணிந்திருந்த– முப்பது குடிசைக
கொண்ட அந்தக் கிராமம் கதிரவன் விழிப்பதற்கு இரண்டர
நாழிகைக்கு முன்னாலேயே விழித்தது.

ஊருக்கு தென்புறம் இருந்த பெரிய வைக்கோல் படப்பின் உச்சியி
நின்றிருந்த இளம் சேவல் ஒன்று ஏழாவது முறை 'கொக்கரக்கோ
என்றது.

பொங்க வைச்சான் ஓடையில் குளித்துவிட்டு– ஈரச் சேலை
கெண்டைக் காலில் உரச, இல்லாத இடுப்பில் நீர்க்குடம் அமர்ந்திருக்
மஞ்சள் முகத்து பருவப் பெண்கள் தங்கள் இல்லங்களுக்
திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

வாலிப வீரனை சுமந்த குதிரை ஒன்று வேகமாய் ஓடி, ஊரி
தென் கோடியில் இருந்த சிறிய குடிசை முன் நின்றது. அந்த ஓலை
குடிசை பூட்டிக் கிடந்தது.

குதிரையின் முதுகில் இருந்து குதித்து இறங்கினான் இளை
பாண்டியன்.

கக்கத்தில் இருந்த இரும்புப் பெட்டியை தரையில் வைத்துவிட்
சுவரோரம் கவிழ்ந்து கிடந்த உரலை அசைத்து நிமிர்த்தினான். உரலி
அடியில் இரும்புத் திறவு கோல் ஒன்று இருந்தது. அதை எடுத்
சாவித் துவாரத்தில் நுழைத்து திருகினான். திறந்துகொண்டது.

இரும்புப் பெட்டியை தூக்கியபடி உள்ளே நுழைந்தான்.

ஓங்கி கதவைச் சாத்தினான். பெட்டியை குடிசையின் தரை
பகுதியில் வைத்துவிட்டு, தாழ்பாளை அழுத்தித் தள்ளினான்
பூட்டிக்கொண்டது.

குடிசைக்குள் சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்வையை ஓடவிட்டான்
குடிசையின் தென் மேற்கு மூலையில் உயரமாய், பருமனாய் 'மன்
குதிர்' ஒன்று நின்றிருந்தது.

அதை இரு கைகளாலும் அணைத்துத் தூக்கி, ஒரு ஓரமா

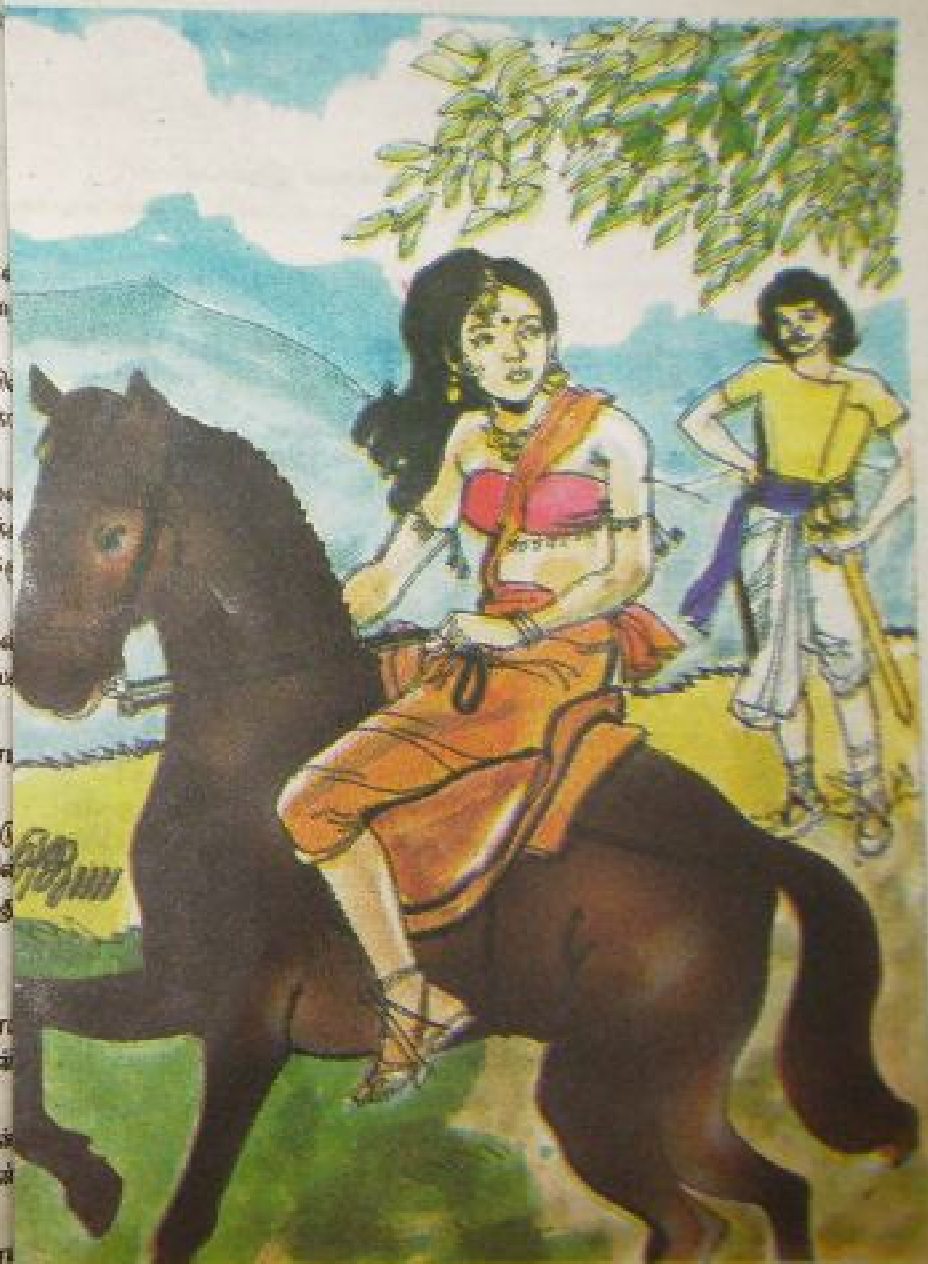

வைத்தான்.

அண்ணாந்து கூரையைப் பார்த்தான். மண்வெட்டி ஒன்று செரு
இருந்தது. அதை உருவி கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

குதிர் இருந்த இடத்தில் குழி ஒன்றை தோண்டத் தொடங்கினான்
அதி வேகமாய் குழி ஒன்று பிறந்தது.

இரும்புப் பெட்டியைத் தூக்கி, குழிக்குள் இறக்கினான்.

"தட்... தட்... தட்" – கதவு தட்டப்பட்டது. திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான்
கதவு மெலிதாக ஆடியது.

மின்னல் வேகத்தில் மண்ணை தள்ளி, குழியை மூடினான். கத
மீண்டும் தட்டப்பட்டது... வேகமாய்.

இப்போது குதிர், பழைய இடத்தில்! பனங்கதவு அதிர்ந்தது
தாழ்ப்பாளை நீக்கி, கதவை உள் பக்கமாய் இழுத்தான்.

வாசலில்–

தோல் சுருங்கி, தலை நரைத்து, பல் இழந்த கிழவி ஒருத்தி
நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளைக் கண்டதும் இளை
பாண்டியனின் முகம் மலர்ந்தது.

"என்ன பேரப்புள்ள, கதவைப் பூட்டிக்கிட்டு உள்ளுக்குள்ள என்ன
செய்றே..."

– அந்தக் கிழவி இடுப்பில் இருந்த மண் குடத்துடன் உள்ளே
நுழைந்து, குடிசையின் மூலையில் கிடந்த 'பனஞ்சில்லாட்டை' மீது
குடத்தை இறக்கி வைத்தாள். அதற்குள் கதவைத் தாழ்போட்டு
முதியவளின் அருகே வந்தான் இளைய பாண்டியன்.

"ஏலேய் பாண்டியா, பவுர்ணமிக்கு போனவன் அமாவாசை
கழிச்சி வந்திருக்கே. உனக்காக இங்க ஒரு கிழவி காத்துக்கிட்டு
இருப்பாங்கிறதே மறந்து போச்சு. வந்ததும் வராததுமா கதவைப்
பூட்டிக்கிட்டு என்னத்தை குடைஞ்சே...?" என்று கேட்டாள்.
அவளுக்கு எந்தவித பதிலும் சொல்லாமல், அவள் கரத்தைப் பிடித்து
இழுத்துக்கொண்டு குதிர் இருந்த மூலைக்குச் சென்றான்.

"கையைப் பூச்சி எடுத்துருவ போலயிருக்கே!" என்று கத்தினாள்
கிழவி.

"ஆ, ஊன்னு கத்தி ஊரைக் கூட்டிடாத... செடிக்குள்ள விழுந்த
பனங்காய் மாதிரி, சொல்றதை அமைதியாய் கேள்... கட்டபொம்மன்
மகாராஜா கோட்டைக்குள்ள இருந்து இரும்பு பெட்டி ஒன்னை
எடுத்து வந்திருக்கேன். இளையவர் ஊமைத்துரை சிறையில் இருந்து
வெளியே வந்ததும் அவரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்."

"எங்கே வச்சிருக்கிறாய் அந்தப் பெட்டியை?" – மெல்லிய குரலில்

கேட்டாள் முதியவள்.

"குதிருக்கு நேர் கீழே புதைத்து வைத்திருக்கிறேன்."

"கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு இந்த வேலைதான் பார்த்தாயா?"

"பாட்டி ஒன்றை மட்டும் கவனமாய் கேட்டுக்கொள். இந்தப் பெட்டியை எடுத்துச் செல்ல எட்டயபுரத்து எட்டப்பன் ஆட்கள் தீவிரமாய் அலைகிறார்கள். மெக்காலே துரையும் தன் சிப்பாய்களை ஏவி விட்டிருக்கிறானாம். எதற்கும் நீ கவனமாய் இரு. யாரிடமும் இதைப் பற்றி பேசி, உன் ஓட்டை வாயைக் காட்டிவிடாதே."

"நான் ஏன்டாப்பா சொல்லப் போறேன்! மகாராஜா சொத்தையே என் வீட்டுக்குள்ள கொண்டு புதைச்சிருக்கே. அதுக்கு ஒரு பங்கம் வராம நான் பார்த்துக்கமாட்டேனா... அந்த பெட்டி இந்த வீட்டைவிட்டு வெளியே போகணும்னா, இந்த கூட்டைவிட்டு உசுரு போயிருக்கணும்" என்றாள், உறுதியான குரலில்.

5

பாளையங்கோட்டை நகர் மீது மழை மேகங்கள் கூட்டம் போட்டிருந்தன.

குளிர் சுமந்த காற்றின் வருடல் தந்த சுகத்தில் துள்ளல் நடை போட்டது கரும்புரவி ஒன்று. அதன் முதுகில் அமர்ந்திருந்தான் முத்துக்கருப்பன்.

ஆடு மேய்ப்பவர்களின் உதவியால் உயிர் தப்பிவிட்ட மகிழ்ச்சியை, கண்டெடுத்த பெட்டியை இளைய பாண்டியன் அபகரித்து சென்றுவிட்டானே என்ற துயரம் விழுங்கி இருந்தது.

'கட்டபொம்மன் புதைத்த பெட்டியைக் கொண்டு வந்து காலடியில் வைக்கிறேன் என்று மெக்காலே துரையிடம் மார்தட்டிவிட்டு வந்தேனே... பொய் சொல்கிறேன் என்று எண்ணிவிடுவாரோ...

நானும், எட்டயபுரத்து வீரனும் தோண்டி பெட்டியை எடுத்ததையும்– இளைய பாண்டியன் பறித்துச் சென்றதையும்–

அவனுக்குத் துணையாக திடீரென்று குதிரை மோகிவ வந்ததையும் சொன்னால் நம்புவாரா... நம்புவார். ஆனால், நம்மை கையாலாகாதவன் என்று எண்ணிவிடுவார். துரோகி பட்டம் ஏற்கெனவே கிடைத்துவிட்டது. கோழை என்ற பெயரும் வாங்க வேண்டுமா... கூடாது... கூடாது...' என்று மனம் ஓலமிட்டது.

சின்ன சின்னதாய் மழைத் துளிகள் மேனியில் விழுந்து சிந்தனையைக் கலைத்தன. தூரத்து கோட்டையின் தலையில் வெள்ளையர்களின் கொடி பிடிவாதமாய் படபடத்துக்கொண்டிருந்தது.

கோட்டையை நெருங்கியதும் குதிரையின் வேகம் குறைந்தது. கோட்டைக்குள் குதிரை நுழைந்தது. உள்ளே இருந்த பெரிய கட்டடத்தின் முகப்புக்கு வந்ததும், குதித்து இறங்கினான். ஒதுக்குப்புறமாய் இருந்த அறையின் முன்னால் போய் நின்றான். அறை வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்த கறுப்பு முக சிப்பாய் அகலமாய் சிரித்தான்.

“துரை இருக்கிறாரா...?” – என்று கேட்டான் முத்துக்கருப்பன்.

“இருக்கிறார்” – என்று பதில் சொன்னவன், வாசலில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த திரையை விலக்கி உள்ளே சென்று சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தான்.

“உங்களை அழைக்கிறார்”– என்றான். முத்துக்கருப்பன் பவ்வியமாய் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அறையின் நடுநாயகமாய் கிடந்த மேஜையின் மீது நிறைய காகிதங்களைப் பரப்பி வைத்து, மெக்காலே தன்னுடைய நீலகண்களால் கூர்ந்து கவனித்தார். மேஜையில் சுருட்டு பெட்டி ஒன்று இருந்தது. அதற்கு காவல் போல அருகே கைத்துப்பாக்கி.

சுவரில் சலனமற்ற பார்வையுடன் வெள்ளை முகங்கள் படங்களாய் தொங்கின. இரண்டு இரட்டைக்குழல் துப்பாக்கிகள் ஒன்றை ஒன்று குறி பார்த்தன. அருகே சுருட்டி வைக்கப்பட்ட

சவுக்கு.

காலடி ஓசையில் நிமிர்ந்தார் மெக்காலே.

“வா... முட் கர்ப்பன் வா” – என்றார் புன்னகையுடன்.

“குட்மார்னிங் தொரை” – என்று சொல்லிவிட்டு தலைகுனிந்து வணங்கினான் முத்துக்கருப்பன்.

“என்ன ஆச்சு...?” என்று கேட்டார் மெக்காலே.

“அது... வந்து... அங்கே பெட்டி கிடைக்கவில்லை. நாங்கள் போவதற்கு முன்னால் வேறு எவனோ பெட்டியை எடுத்துச் சென்றுவிட்டான்.”

“கட்டபொம்மன் உறவுக்காரன் எவனாவது வெளியில் இருக்கிறானா...?”

“தலைமறைவாய் இருக்கிறார்கள் துரை. புதுக்கோட்டை மகாராஜாவிடம் அகப்படுவதற்கு முன்னால், புதைத்த பெட்டியைப் பற்றி உறவுக்காரர்களிடம் கட்டபொம்மன் கூறி இருக்கலாம். அவர்கள்தான் எடுத்துச் சென்றிருக்க வேண்டும்.”

“இனி அந்தப் பெட்டி கிடைக்காதா முட் கர்ப்பு”

“கிடைக்கும் துரை... கண்டிப்பா கிடைக்கும். அந்தப் பெட்டியை உங்கள் காலடியில் கொண்டு வைக்கும் வரை இந்த முத்துக்கருப்பன் தூங்க மாட்டான்.”

“உனக்கு மட்டுமா தூக்கம் இல்லை. எனக்கும்தான் தூக்கம் இல்லை. ஊமைத்துரை வாழ்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க மெட்ராசில் இருந்து என்றைக்கு உத்தரவு வருகிறதோ அன்றுதான் எனக்கு நிம்மதி. எங்களை எதிர்த்து ஒரு இந்திய நாய் குரைத்தாலும், தூக்குக் கயிற்றில் தொங்கவிடாமல் விடமாட்டோம். இது உறுதி” – என்றார் ஆங்கிலத்தில்.

“துரைகளை எதிர்க்க இன்னும் எத்தனை பேர் வந்தாலும் நடக்காது. இந்தப் பாரத பூமியை ஆள்வதற்கு கடல் கடந்து வந்த வெள்ளைத் தூதர்கள் நீங்கள். இருந்தாலும்...”

“இருந்தாலும்...”

“பாஞ்சாலங்குறிச்சி மக்கள் தங்களுக்கு ஒரு தலைவன்

கிடைத்தால் கைதூக்க தயங்க மாட்டார்கள். கட்டபொம்மன் தூக்கில் தொங்கவிடப்பட்ட கட்டை புளியமரத்தை கடவுளாக கும்பிடுகிறார்களாம். மரத்தின் அடிமண்ணை அள்ளிச் சென்று பாலில் கரைத்து, குழந்தைகளுக்கு புகட்டுகிறார்களாம், கட்டமொம்மனின் வீரம் தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் வந்துவிடும் என்று நம்புகிறார்கள். நாம் உடனே அவர்கள் நம்பிக்கையை தகர்த்தாக வேண்டும்."

"என்ன செய்ய வேண்டும் சொல் முட் கர்ப்பு..." – என்று கேட்டார் மேஜர் மெக்காலே.

"அந்தப் புளியமரத்தை வெட்டி– வேரோடு... வேரடி மண்ணோடு இல்லாமல் செய்ய வேண்டும்."

"குட் ஐடியா" – என்றார் வெள்ளைத் தளபதி.

"உடனே இரவோடு இரவாக புளியமரத்தை வெட்டி "உடனே இரவோடு இரவாக புளியமரத்தை வெட்டி வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்துவிட்டுமா துரை" – என்று கண்கள் பளபளக்க கேட்டான்.

"முட் கர்ப்பு... அவசரப்பட வேண்டாம்... இந்தத் தமிழ் பேசும் பூமியில், மன்னர்களைவிட தெய்வங்கள் அதிகமாய் இருக்கிறது. மன்னர்களைக் கொன்றால் கூட கோபப்படாத மக்கள், கடவுள் சிலையை தொட்டால் கோப முகம் காட்டுகிறார்கள். கடவுள் வரிசையில் கட்டை புளியமரமும் சேர்ந்துவிட்டது. புளிய மரத்தில் கை வைக்கப்போய் புதிய வம்புகள் வந்து சேர்ந்து விடக்கூடாது. ஊமைத்துரை மீது கத்தி வைக்கும்போது, புளிய மரத்தின் மீதும் வைக்கலாம்" –என்றார் மெக்காலே. பலமாகத் தலையாட்டினான் முத்துக்கருப்பன்.

சூரியன் சரிந்து போயிருந்த மாலைப்பொழுது. மஞ்சள் துகிலில் ரத்தத் துளிகள் சிதறியது போல மேல் வானம்.

துள்ளிக் குதித்துச் செல்லும் தாமிரபரணி ஆறுகூட சற்று பயந்தது போல சலசலப்பின்றி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இருட்டு வேகவேகமாய் வெளிச்சத்தை விழுங்கியது. ஓடுகிற

நதியையே கண் இமைக்காமல் பார்த்தான் சிவத்தையா.

"அங்ங்... கங்... அங்ங்... க்ங்..."

கழுதையின் கனைப்பில் சிந்தனை கலைந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான். கழுதைகளை விரட்டிக்கொண்டு சலவைத் தொழிலாளி ஒருவன் வந்தான்.

முதுகை உரசிக்கொண்டு கழுதை ஒன்று சென்றது. கோபமாய் எழுந்தான். அகலமாய் சிரித்தான் சலவைத் தொழிலாளி.

"முட்டாள் கழுதையை மேலே உரச விட்டு சிரிக்கவா செய்கிறாய்... அடிக்கிற அடியில் பல்லெல்லாம் உதிர்ந்துவிடும்" – கோபம் கொப்பளிக்க பேசினான் சிவத்தையா.

தன்னுடைய கழுதை உரசிவிட்டுச் சென்றதையோ, அதனால் கோபமுற்று அவன் கத்தியதையோ அந்தச் சலவைத் தொழிலாளி பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

"கழுதை தெய்வம் மாதிரி சாமி. மனசில இருக்கிற அழுக்கை கடவுள் காலடியில் வைக்கிறோம். உடம்பில இருக்கிற அழுக்கை நதியோட மடியில் வைக்கிறோம். உடையில இருக்கிற அழுக்கை எங்க கையில வைக்கிறோம். இதிலிருந்து..."

"உன் தத்துவத்தை வேறு எவனாவது கிடைத்தால் சொல்லு" – என்று கோபமாய் சொல்லிவிட்டு, எழுந்துகொண்டான் சிவத்தையா.

"மூன்று வேளை சோறு முறையாக கிடைக்காவிட்டாலும், முறைப்பு மட்டும் குறையவில்லை சிவத்தையாவுக்கு" என்றான் சலவைத் தொழிலாளி. அதிர்ச்சியுடன் திரும்பினான் சிவத்தையா.

"சிவத்தையாவுக்கு என்னைத் தெரியவில்லையா?" என்று கேட்ட சலவைத் தொழிலாளி, தன் தலைப்பாகையை அவிழ்த்தான்.

"ஆ... முத்துவீரன்"– ஆச்சர்யக் குரல் எழுப்பினான்

சிவத்தையா.

அதே நேரம்... நதிக்கரையில் தோன்றின இரண்டு செம்புரவிகள்
அவற்றின் முதுகில் எட்டயபுரத்து வீரர்கள்.

அவசரமாய் கழுதைகளை விரட்டிக்கொண்டு நகர்ந்தா
முத்துவீரன். போகிற நேரத்தில் சிவத்தையா பக்கம் திரும்பி,
"அமாவாசை இரவு, கடற்கரை அழைக்கிறது" என்றான்.

6

வானம் நிலவை விரட்டிவிட்ட கறுப்பு இரவு. மூன்றா
ஜாமத்தின் ஆரம்பத்தில் அந்தக் கிராமம் வெளிச்ச மனைவியை
விரட்டிவிட்டு, இருட்டு ஆசைநாயகியை இறுக்கமா
பிடித்திருந்தது. அதன் நடுநாயகமாய் விளங்கும் பெரிய கோவில்
தெரு கல்தூண், தலை விளக்குகளுக்கு ஓய்வு கொடுத்துவிட்டு
கறுப்பு சுமந்து நின்றது.

ஆள் அரவமற்ற அந்த வீதியில் கறுப்புக்குள் கறுப்பா
ஒரு உருவம் நடந்துகொண்டிருந்தது. மெல்ல மெல்ல நடந்
தெருக்கோடி வீட்டுமுன் நின்றுகொண்டிருக்கும் பூவரசு மரத்தை
அடைந்தது. நான்கு பக்கமும் ஒரு முறை கண்களைச் சுழலவிட்டது
பின் வேகமாய் அந்த வீட்டுக் கதவை நெருங்கி, மெலிதாய் இர
முறை தட்டியது.

உள்ளே இருந்து மூன்று முறை கதவைத் தட்டும் சத்தம்
கேட்டது. வெளியே நின்ற அந்த உருவம் மீண்டும் இரண்டு
முறை தட்டியது.

அடுத்த விநாடி கதவு திறந்துகொண்டது. உள்ளே அடி
எடுத்து வைத்தது அந்த உருவம். நுழைந்த வேகத்தில் அவசரமா
தாழ்ப்பாளை போட்டுக்கொண்டது.

அறையின் மூலையில் கையில் எரியும் குச்சியுடன் நின்றிருந்தா
முத்துவீரன். அவன் கையில் இருந்த குச்சியின் நெருப்பை

மேற்கூரையில் மாட்டி இருந்த சங்கிலியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த
சங்குத் தூக்கு விளக்கின் முகத்துக்கு நீட்டினான். நெருப்பு
அவசரமாய் கூடு விட்டு கூடு பாய்ந்திருந்தது.

"வா சிவத்தையா... உன்னைத்தான் எதிர்பார்த்துக்
காத்திருந்தேன்"– என்றது ஒரு கனத்த குரல். அக்குரலுக்குச்
சொந்தக்காரர் அறையின் நடுநாயகமாய் கிடந்த மர ஆசனத்தில்
அமர்ந்திருந்தார்.

கறுத்த மேனி, உருட்டும் விழிகள், நரைத்த மீசை, பெரிய
உதடுகள்.

அவர் – கடற்கரை நாயக்கர். கட்டபொம்மனின் தாய்வழி
உறவுக்காரர்.

கட்டபொம்மன் தூக்கிலிடப்பட்டு, ஊமைத்துரை
உட்பட பதினாறு பேர்கள் சிறை வைக்கப்பட்டபோது,
தேடப்பட்டவர்களில் இந்த எழுபத்தி இரண்டு வயது கிழவரும்
ஒருவர். வெள்ளை வீரர்கள் குதிரையில் பாய்ந்து தேடியபோது,
இவர் பறந்து போயிருந்தார் பாளையம் விட்டு பாளையம். பத்து
அமாவாசைகளை பாஞ்சாலங்குறிச்சி மண் சந்தித்த பிறகு, அந்த
மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்திருக்கிறார்.

"வணக்கம் ஐயா" – என்றான் சிவத்தையா, மரியாதை கலந்த
குரலில்.

"வா புரட்சி வீரனே... வா. பணி ஒன்று நமக்காக
காத்திருக்கிறது."

"சொல்லுங்கள்! பணி முடிக்க காத்திருக்கிறோம்" – என்று
சொன்ன சிவத்தையா, கடற்கரை நாயக்கரின் காலடியில்
அமர்ந்தான்.

முத்துவீரனும் அவன் அருகில் அமர்ந்தான். இருவர் கண்களும்
கடற்கரை நாயக்கரின் முகத்தில் நிலைத்திருந்தன. அவரோ
வீட்டின் கூரையைப் பார்த்தபடி, தன் நரை மீசையை நீவி

விட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

பின் சிறிது நேரம் கண்களை மூடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவர், மெல்ல கண் திறந்தார். அமைதியான குரலில் பேச ஆரம்பித்தார்.

"அந்த மாபெரும் பணியைத்தொடங்குவதற்கு முன் ஆரம்பப் பணி ஒன்று இருக்கிறது. அதை உங்கள் இருவர் கையிலும் ஒப்படைக்க முடிவு செய்திருக்கிறேன். என் அழைப்பு வியப்பை தந்ததா சிவத்தையா...?"

"உங்கள் அழைப்பு வியப்பைத் தரவில்லை. உரிய நேரத்தில் உரியவரிடத்தில் இருந்து வந்த அழைப்பு இது. பாஞ்சாலங்குறிச்சி விழுந்த நேரத்தில், வெள்ளை வீரர்களால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டீர்கள். ஆனால், மாயமாய் மறைந்துவிட்டீர்கள். அதுதான் இன்று வரை எனக்கு வியப்பாய் இருக்கிறது."

"அதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது? கடலை மடக்கி சீசாவில் அடைக்க முடியுமா... கடற்கரை நாயக்கனை பிடித்து சிறையில் வைக்க இயலுமா...?" – என்று கேட்டுவிட்டு கடகடவென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தவரின் சிரிப்பு– பாதியிலேயே உறைந்தது, முத்துவீரனின் பயக் கண்களைப் பார்த்து.

"என் சிரிப்பு முத்துவீரனுக்கு பயத்தைத் தந்துவிட்டதா?" என்று கேட்டார் கேலி தொனிக்க.

"உங்கள் சிரிப்பு எனக்கு பயத்தைத் தரவில்லை. நீங்கள் சிரித்த நேரம்தான் எனக்கு பயத்தைத் தந்துவிட்டது. இருட்டில் சிக்கி இருக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மக்களுக்கு வழிகாட்ட வந்திருக்கும் ஒளி விளக்குகளுக்கும் ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்ற பயத்தால் எழுந்த பயம்தான் எனக்கு" என்றான் முத்துவீரன், மெல்லிய குரலில்.

"முத்துவீரா... இந்தக் கிழவனுக்கு கொஞ்சம் புரியும்படியாக பேசேன்... நானும் தெரிந்துகொள்கிறேன்" என்றார், கடற்கரை நாயக்கர்.

"பாஞ்சாலங்குறிச்சி முழுமையாக இறந்து போய்விட்டது

என்று முடிவு கட்டிவிட்டான் மெக்காலே. ஆனால், எட்டப்பன் தூங்கவில்லை. அவனுடைய ஒற்றர்கள் எந்த நேரமும் நம் கிராமங்களில்தான் சுற்றித் திரிகிறார்கள். நாம் அவர்கள் விழிக் கண்களுக்குத் தப்பி நள்ளிரவில் கூடி இருக்கிறோம்... ரகசியமாக. நீங்கள் சிரிக்கிறீர்கள் இடி இடிப்பது போல."

"என் சிரிப்பைப் பூட்டி வைக்கச் சொல்கிறீர்கள். நாட்டைக் காக்கப் புறப்பட்டிருக்கும் உங்கள் வார்த்தைக்குச் செவி சாய்க்கிறேன். நாம் சிரிப்பதற்கும், அழுவதற்கும்கூட நேரம் பார்க்க வேண்டியது இருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு சிரிக்க எத்தனித்தவர், அவசரமாய் தன் வாயைக் பொத்திக்கொண்டார்.

"நாம் இப்படியே பேசிக்கொண்டிருந்தால் இரவு முடிந்துவிடும்" என்றான் சிவத்தையா.

"ம்... சொல்கிறேன் கேள்..." என்று ஆரம்பித்தார், கடற்கரை நாயக்கர்.

"பாஞ்சாலங்குறிச்சியை மீண்டும் தூக்கி நிறுத்த வேண்டும். கோட்டை எழுந்து நிற்க வேண்டும். அதுதான் நம் மகத்தான லட்சியம். அந்த மாபெரும் பணியில் உயிரை இழக்கவும் நான் தயாராய் இருக்கிறேன். வெள்ளையர்கள் நெஞ்சுக்கு எதிரே வாள் தூக்க தயாராய் இருப்பவர்களை எல்லாம் அடையாளம் கண்டு நம் பாசறைக்கு அழைத்து வர வேண்டும். இதுதான் உங்கள் இருவருடைய பணி.

முத்துக்கருப்பனும், பறல் ஆடி வீரன் இளைய பாண்டியனும் நம்முடன் இருந்தால்– நமது பணி எளிதாய் முடிந்துவிடும். ம்... முத்துக்கருப்பன் துரோகி ஆகிவிட்டான். பறல் ஆடி வீரன் எங்கே இருக்கிறான் என்றே இன்னும் தெரியவில்லை."

பெருமூச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது, கடற்கரை நாயக்கரிடம் இருந்து!

"கட்டபொம்மு மகாராஜா கண் அசைத்திருந்தால் அன்றே புரட்சிப்படை ஒன்று அவர் பின்னால் நின்றிருக்கும். இன்று அதற்கான நேரம் வந்திருக்கிறது. கிராமம் கிராமமாய் சென்று

விடுதலை வீரர்களைத் திரட்டுவோம். இந்த மண்ணின் விடுதலைக்காய் ரத்தம் சிந்த புரட்சிப்படை ஒன்று தயாராகு இருக்கும் இன்னும் ஒரு திங்களுக்குள். என்ன செய்ய வேண்டு என்று கட்டளை இடுங்கள்... காத்திருக்கிறோம் அன்னை பூமிக்காய் உயிர் துறக்க" என்றான் சிவத்தையா, ஆவேசம் பொங்க.

"என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படி செய்ய வேண்டும் என்பதை அடுத்த கூட்டத்தில் முடிவு செய்வோம்."

"அடுத்த கூட்டம்...?"

"விரைவில் ஓலை அனுப்புகிறேன். இன்று காலையில் எனக்கு ஒரு செய்தி கிடைத்தது. கட்டபொம்மனை தூக்கிலிட்ட கட்டை புளியமரத்தை வெட்டிவிட முடிவு செய்திருக்கிறானாம் மெக்காலே."

"என்ன...?" – என்றனர், இருவரும் அதிர்ச்சி கலந்த குரலில்.

"உண்மைதான். பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்ற பெயரே இருக்கக்கூடாது என்றுதான் கோட்டையை இடித்து மண்ணோடு மண்ணாக்கினான் வெள்ளையன். கட்டபொம்மன் தூக்கிலிட்ட புளியமரமோ அவன் பெயர் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டது. மரத்தையே தெய்வமாக வணங்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் மக்கள். பயம் வந்துவிட்டது மக்காளிக்கு. புளிய மரத்தை வெட்ட முடிவு செய்துவிட்டான்" என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"தொட்டவன் கரங்களை வெட்டி கட்டைப் புளிய மரத்துக்கு உரமாகப் புதைத்துவிடுவோம்" – என்றான் முத்துவீரன், உறுதியான குரலில்.

"சிவத்தையா... நீ நாளைக்கே கட்டைப் புளியமரத்தை கண்காணிக்க நான்கு வீரர்களை ஏற்பாடு செய். பறல் ஆப வீரன் எங்கிருக்கிறான்... என்ன ஆனான்... என்ற கேள்விகளுக்கு விடையோடு என்னை வந்து பார்" என்றார், கட்டளையிடு தொனியில்.

அருகில் இருந்த சிவத்தையா அவசரமாய் எழுந்தான். வெளியே

குதிரைகளின் குளம்பொலி மெலிதாகக் கேட்டது. கடற்கரை நாயக்கரின் கண்கள், விளக்கை நோக்கித் திரும்பின. அவர் எண்ணத்தை புரிந்துகொண்ட சிவத்தையா, சங்குத் தூக்கு விளக்கை ஊதி அணைத்தான்.

7

மங்கிய நிலவொளியில் மங்கம்மா சாலையில் கரும்புரவி ஒன்று நிதான வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதன் முதுகில் அமர்ந்திருந்தான் இளைய பாண்டியன். அவன் கண்கள் சாலையோர புளியமரங்களையே கவனித்தன.

ராணி முத்து சந்தா விவரம்

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறு மாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1225
ஆறு மாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
'ராணி முத்து',
சென்னை–600 007.

கற்குவியல் ஒன்றைக் கண்டதும் குதிரையின் அடி வயிற்றில் பெருவிரலால் அழுத்தினான். எஜமானன் சைகைக்கு கட்டுப்பட்டு அந்த இடத்திலேயே நின்றது புரவி. குதித்து இறங்கினான்.

சற்று தள்ளி கட்டைபுளியமரம் ஒன்று தெரிந்தது. இலை அசையாமல் அது நின்றிருந்த கோலம், கட்டபொம்மன் கழுத்தை இறுக்கிய கயிற்றை தன் கிளைக்கரம் சுமந்துவிட்டதே என்ற வருத்தத்தில் இருப்பது போல் இருந்தது. தவழ்ந்த தென்றல் கூட அந்தக் கட்டை புளியைத் தொடுதல் பாவம் என்பது போல் சற்று ஒதுங்கியே நகர்ந்தது.

புளியமரத்தை நோக்கி மெல்ல நடந்தான் இளைய பாண்டியன். அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்தது மின்மினிப் பூச்சி ஒன்று. அவனுடைய புரவியோ தன் எஜமானன் உத்தரவிடுவதற்கு முன்னால் நகரக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில், அந்த மண் சாலையில் அசையாமல் நின்று– இளைய பாண்டியன் முதுகையே பார்த்தது.

மரத்தின் அடியில் வந்து நின்று அண்ணாந்து பார்த்தான்.

கு–2

நிலவின் ஒளிச் சிதறல்கள், இலைகள் நடுவே தெரிந்தன. 'ஏ மரமே... தமிழ் மண்ணில் முளைத்த நீயா கட்டபொம்மனை பிணமாக்க வெள்ளையனுக்கு துணை புரிந்தாய்? நீயும் துரோகிகள் வரிசையில் சேர்ந்துவிட்டாயே மரமே... ஏன் புரிந்தாய் இந்த இழி செயல்...?' என்று பறல் ஆடி வீரனின் மனம் கேள்வி கேட்டது.

அந்த மரமோ மௌனமாய் நின்றது. 'நான் ஒன்றும் இனத் துரோகி அல்ல. இந்த இடத்தைவிட்டு பெயர்ந்து ஓட முடிந்திருந்தால், ஓடி இருப்பேன் தொலை தூரம். அசைய முடியாததால் அழுகையோடு நிற்கிறேன். எனக்குள்ளே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இறந்து போகிறேன்'- பேச முடிந்தால் இப்படியெல்லாம் பேசி இருக்குமோ என்னவோ...

மரத்தை ஒரு முறை சுற்றி வந்தான். காலடியில் கிடந்த மண்ணுக்கு- குனிந்து தன் உதடுகளால் அழுத்தமாய் முத்தம் ஒன்றைப் பதித்தான். ஆம்... மண்ணுக்கு ஒரு முத்தம். உதடுகளில் ஒட்டிய மண் துகள்களை நாவால் வருடி சுவைத்தபடி எழுந்தான்.

சற்று தள்ளி நினைவுச் சின்னமாய் மக்களால் எழுப்பப்பட்டிருந்த கற்குவியலை நோக்கி நடந்தான்.

திடீரென்று வித்தியாச குரல் எடுத்து கனைத்தது, பறல் ஆடி வீரனின் கரும்புரவி. ஏதோ ஆபத்து என்பதை உணர்ந்துகொண்ட இளைய பாண்டியன் வேகமாய் திரும்ப எத்தனித்தான். பின்னால் இருந்து அவனை அசைய விடாமல் பிடித்தன நான்கு வலுவான கரங்கள்.

நிலைமையின் விபரீதம் புரிய- சுதாரித்தவன், தன்னைப் பிடித்திருப்பவர்கள் இரண்டு பேர் என்பதை அடுத்த விநாடியே அறிந்துகொண்டான்.

கண் இமை மூடு பொழுதுக்குள் சற்று பக்கவாட்டில் நகர்ந்து அவசரமாய் குனிந்து வலப் பக்கம் நின்றவனைத் தூக்கி தரையில் வீசினான். "அம்மா" - என்று மல்லாந்து விழுந்தவன் அலறவும், இடப் பக்கம் நின்றவன் இடுப்பு பிரதேசத்தில் உதை ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டு சரியவும் சரியாக இருந்தது.

அதற்குள் நான்கு கூர்முனை ஈட்டிகள் இளைய பாண்டியன் நெஞ்சைக் குறி வைத்து உயர்ந்தன.

எட்டயபுரத்து அரண்மனை. உற்சாகம் பொங்கி வழிந்தது. பம்பரமாய் பணிப் பெண்கள் சுழன்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

வீரர்கள் கட்டளைக்கு அடி பணிந்து தங்கள் இல்ல வாசல்களில்

மாக்கோலம் போட்டிருந்தனர் எட்டயபுரத்து மகளிர்.

கீழ் வானத்தில் உதய ஞாயிறு எழுந்து விட்ட அந்த காலைப் பொழுதில் வழக்கத்துக்கு மாறாய் விழித்திருந்தது கணிகையர் இல்லங்கள். அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. அழைப்பு வந்திருந்தது. அரண்மனையில் இருந்து என்றாவது யாருக்காவது அந்த அதிர்ஷ்டம் தேடி வரும். இன்றோ அத்தனை கணிகையருக்கும் அழைப்பு வந்திருக்கிறது... அரண்மனை அரங்கத்தில் நடனம் ஆட.

கணிகையர் ஆடுவதும், பாடுவதும், ஓடுவதுமாக இருந்தனர். அவர்களை விரட்டிப் பிடித்து அழகுபடுத்தினர் தாய்மார்கள்.

வீதிகளின் குறுக்கே பனை ஓலை தோரணங்களை கட்டினர் சிலர். அதை அருவருப்பு கலந்த வெறுப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு தன் இல்ல வாசலில் நின்றிருந்தாள் தமிழ்ப் பெண் ஒருத்தி.

எட்டயபுரத்து மன்னன் எட்டப்பனோ, அரண்மனை மேல்மாடத்தில் இருந்தான் விழி அசைக்காமல். அவன் பார்வை இருந்த திக்கில் பாளையங்கோட்டை தெரிந்தது! உதட்டில் புன்னகை ஒன்று அவசரமாய் ஒட்டிக்கொண்டது.

அவனது விழி தொட்ட தூரத்தில் இரண்டு செம்புரவிகள் வேகமாய் வந்துகொண்டிருந்தன- அரண்மனையை நோக்கி. அவன் அவசரமாய் படிகளில் இறங்கினான்.

அரண்மனை முகப்பில் வந்து நின்றன... இரண்டு புரவிகளும். குதித்து இறங்கினர் முத்துக்கருப்பனும், எட்டயபுரத்து வீரன் குருசப்பனும். அதற்குள் அவர்கள் அருகில் வந்துவிட்டான் எட்டயபுரத்து மன்னன் எட்டப்பன்.

"அவர் வரவில்லையா...?"- பதற்றமாய் கேள்வியும் கேட்டான்.

"இன்னும் இரண்டு நாழிகைக்குள் எட்டயபுரத்துக்கு வந்துவிடுவார்" என்றான் முத்துக்கருப்பன்.

"நல்லது, நல்லது"- என்றான் எட்டப்பன் மகிழ்ச்சி பொங்க.

கோட்டைக் காவல் தலைவன் முன்னால் வந்து வணங்கி நின்றான்.

"ஆடல் மகளிர் வந்துவிட்டனர் மாளிகைக்கு."

"நல்லது. அரங்க ஏற்பாடுகளைக் கவனி"

கோட்டைக் காவல் தலைவன் வணங்கி நகர்ந்தான்.

"மன்னா, ஒரு சின்ன சந்தேகம்..."- என்று இழுத்தான்

முத்துக்கருப்பன்.

"சந்தேகம் வரக்கூடாது முத்துக்கருப்பா. உடனே சொல்..."

"ஆடல் மகளிரை கவனிக்க கோட்டைக் காவல் தலைவனை அனுப்பி வைப்பது..."

"முறைதானா என்று கேட்கிறாய்...! கோட்டையே இல்லாமல் போய்விட்ட பிறகு, கோட்டைக் காவல் தலைவனுக்கு என்ன வேலை...? அதனால்தான் இந்தப் பணியை ஒப்படைத்திருக்கிறேன். ஆடல் மகளிரை நேரில் சந்தித்து, ஆட்டத்தின் வரிசை முறைகளை நான் சொல்லிவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்..." என்று குதிரையை நோக்கி நடந்தான் எட்டப்பன்.

எட்டு பேர் பல்லக்கு ஒன்றைத் தூக்கி வந்தனர். அதன் இருபுறமும் வெண் குதிரைகளில் வெள்ளைச் சிப்பாய்கள். நீலநிறத் தொப்பி, நீல மேலங்கி. காலசராய், குறுக்கே பட்டையாய் வார் அணிந்த

பல்லக்கின் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த குதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர் இந்திய முகச் சிப்பாய்கள். சிவப்பில் அங்கியும், குறுக்கே வெண்பட்டையும் தரித்திருந்தனர். இடுப்பில் உறைவாள் தொங்கியது. முதுகில் துப்பாக்கி.

"தகர தகர தம்... தகர தகர தம்" – தாரை, தப்பட்டைகள் முழங்கின. வாணவெடிகள் வெடித்துச் சிதறின. பல்லக்கின் மீது பன்னீர் மழை பொழிந்தது. பெரிய பெரிய தட்டுகளில் மலர் இதழ்கள்– சந்தன கிண்ணங்களை ஏந்திய வண்ணம் நின்றனர் பாவையர். ஆள் உயர மாலை ஒன்றை தூக்க முடியாமல் தூக்கியபடி நின்றுகொண்டிருந்தான் எட்டப்பன்.

பல்லக்கை தரை இறக்கினர் பல்லக்கு தூக்கிகள். திரை விலக்கி இறங்கினார் மெக்காலே.

"குட் மார்னிங் தொரை" – என்றான் எட்டப்பன். பதிலுக்கு தலை அசைத்தார் மெக்காலே. தன் கரத்தில் இருந்த மாலையை, வெள்ளைத் தளபதி கழுத்தில் அணிவித்தான் எட்டயபுரத்தான்.

மலர் இதழ்கள் பாதத்தை வணங்க, பன்னீர் சாரல்கள் கேசத்தை நனைக்க, நீட்டப்பட்ட சந்தனக் கிண்ணத்தில் ஒற்றை விரல் நனைத்துவிட்டு மாளிகைக்குள் நுழைந்தார் மெக்காலே.

பின்னால் நடந்தான் எட்டப்பன்.

8

மூன்று நாழிகை ஓய்வுக்குப் பின் விருந்து மண்டபத்துக்கு வந்தார் மேஜர் மெக்காலே.

அங்கு காத்திருந்தன கொதித்த எண்ணெயில் குளித்த ஆடுகளும், கோழிகளும். பழவகைகள் போட்டு ஊறவைத்து வடித்தெடுக்கப்பட்ட நாட்டுச் சாராயமும், வெள்ளையர்களால் பரிசளிக்கப்பட்ட சீமை சாராயமும் வரிசையாக குப்பிகளில் இருந்தன. அவற்றை பரிமாற வண்ண ஆடைகளில்– வயதுக்கு வந்த இளம் பணிப் பெண்கள்.

விருந்து உற்சாக போதையுடன் ஆரம்பமானது. வெள்ளைச் சிப்பாய்கள் உணவு பதார்த்தத்தைத் தொட்டுக்கொண்டே பணிப் பெண்களையும் ரசித்தனர். அவர்கள் விலகவில்லை. காரணம், பணிப்பெண்கள் வேடத்தில் விலைப் பெண்களை அல்லவா உலாவ விட்டிருக்கிறான் எட்டப்பன்.

மெக்காலே கண்கள் போதையில் சிவந்து போயிருந்தன. அர்த்தம் இல்லாமலே அடிக்கொரு தரம் சிரிக்க ஆரம்பித்தார். இதுதான் தருணம் என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான் எட்டப்பன்.

"தொரை அவர்களே, ஊமைத்துரையை தூக்கில் போடாமல் இன்னும் உயிரோடு வைத்திருக்கிறீர்கள். சிறையில் இருக்கும் பதினாறு பேரையும் தூக்கில் போட்டுவிட்டால் பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடும்."

"இது குறித்து மேலிடத்துக்கு கடிதம் எழுதிக் கேட்டார் பானர்மென். சம்மதம் கிடைக்கவில்லை. நானும் இந்த பதினாறு பேரையும் என்ன செய்யலாம் என்று மேலிடத்தில் கேட்டிருக்கிறேன். உத்தரவுதான் இன்னும் சேர்ந்தபாடில்லை" என்றார் கவலையுடன்.

"மேலிடத்தில் இருந்து விடுதலை செய்ய உத்தரவு வந்தாலும், விடுதலை மட்டும் செய்துவிடாதீர்கள். ஆபத்தை நாமே விலை கொடுத்து வாங்கியது போலாகிவிடும். திருநெல்வேலி சீமையில் கும்பினி ஆட்சிக்கும் ஆபத்துதான். சிறையிலேயே ஊமைத்துரைக்கு சமாதி கட்டுவதுதான் சிறந்த வழி."

"பாஞ்சாலங்குறிச்சி மக்கள் எழுந்துவிட்டால்..."

"கட்டை புளிய மரத்தில் கட்டபொம்மனை தொங்க விட்டபோது கோபப்படாத மக்களா, அவன் தம்பி ஊமைத்துரைக்காக பொங்கி

எழுந்துவிடப் போகிறார்கள்...”– என்றான் எட்டப்பன்.

அதே நேரம் வேகமாய் விருந்து மண்டபத்துக்குள் நுழைந்து- எட்டப்பனையும், மெக்காலேயையும் வணங்கி நின்றான் எட்டையபுரத்து வீரன் குஞ்சப்பன்.

“மன்னா, அவசரம். நீங்கள் வர வேண்டியது அவசியம்” என்றான் பயக் குரலில்.

ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டான் எட்டப்பன். அவசரமாய் எழுந்தான். மெக்காலேயை நோக்கி தணிந்த குரலில் – “மன்னிக்கவும். அவசர பணி” என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாய் அந்த மண்டபத்தைவிட்டு வெளியேறினான்.

குஞ்சப்பன் சுட்டிக் காட்டிய அறைக்குள் இருந்து முனகல் ஒலி கேட்டது.

உள்ளே– உடம்பெல்லாம் வரி வரியாய் ரத்தக் கோடுகளுடன் குப்புற கவிழ்ந்து படுத்திருந்தனர் இருவர்.

“என்ன இதெல்லாம்...?” – கோபமாய் கத்தினான் எட்டப்பன். திடுக்கிட்டு திரும்பிய வைத்தியரின் கையில் இருந்த மூலிகை கிண்ணம் நழுவி, தரையில் விழுந்து உடைந்தது. குப்புற படுத்துக் கிடந்தவர்கள் அவசரமாய் எழுந்து நின்றனர், வலியைப் பொருட்படுத்தாமல். அவர்கள் வாய் அவசரகதியில் வார்த்தைகளை உதிர்த்தன உளறலாய்.

“சிவஞானபுரம்... காவல்... நாங்கள்... சவுக்கு...மோகினி.”

“அட முட்டாள்களா... நடந்தது என்ன என்பதை தெளிவாய் சொல்லாமல் உளறுகிறீர்கள். ஏதாவது மோகினி அடித்துவிட்டதா....?”– எரிச்சலாய் கேட்டான் எட்டப்பன்.

“ஆமாம்... ஆமாம்” என்று தலையை ஆட்டினார்கள் பரிதாபமாய்.

“குஞ்சப்பா... இவர்களுக்கு என்ன புத்தி பிசகிவிட்டதா...? பேய் அடித்ததாய் சொல்கிறார்கள். என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டான் எட்டப்பன்.

அவன் தயங்கியபடியே சொன்னான். “நம் எட்டையபுரம் சமஸ்தானத்துக்கு துரை அவர்களால் வெகுமதியாய் அளிக்கப்பட்ட சிவஞானபுரத்துக்கு வரி வசூலிக்க சென்றிருந்தார்கள் இருவரும்.

அந்த நேரம் எங்கிருந்தோ பறந்து வந்ததாம் கரும்புரவி ஒன்று. அதன் முதுகில் காளி போல் அமர்ந்திருந்தாளாம் பெண் ஒருத்தி. அவள் கரத்தில் நீளமாய் சவுக்கு ஒன்றும் இருந்ததாம்.

‘யாரும் எட்டையபுரத்துக்கு வரி கட்ட வேண்டாம்’ என்று மக்களைத் தடுத்துவிட்டாளாம். அத்தோடு நின்றுவிடவில்லை அவள். ‘பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு சொந்தமான கிராமத்தில் நீங்கள் எப்படி வரி வசூலிக்க வரலாம்... ஓடுங்கள் எட்டையபுரத்தை நோக்கி’ என்று கத்திக்கொண்டே இவர்களை சவுக்கால் அடித்து விரட்டினாளாம். சிவஞானபுரத்து எல்லை வரை அடித்து விரட்டிவிட்டே திரும்பிச் சென்றாளாம்.

“யார் அந்தப் பெண்...?”

“குதிரை மோகினி.”

9

மேகச் சிறைக்குள் சிக்கி இருந்தது மஞ்சள் நிலவு. மண் சாலையின் ஓரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒற்றைப் பனை மரத்தில் ஊசலாடிய காய்ந்த ஓலை, விநோத ஒலி எழுப்பியது.

அதே நேரம் மண் சாலையில் வேகமாய் வந்த மூன்று குதிரைகள், அந்த ஒற்றைப் பனை மரத்தையொட்டி சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் ஓட ஆரம்பித்தன. அதன் முதுகில் அமர்ந்திருந்தவர்கள்கள், தூரத்து இருட்டை இமைக்காமல் கவனித்தன.

ஒற்றையடிப் பாதை, நெருக்கமாய் வளர்ந்திருந்த வேல மரங்களுக்கிடையில் வளைந்து வளைந்து சென்றது. தயங்காமல் சென்றன குதிரைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்.

சற்று நேரத்தில் காற்றுக்குத் தலை அசைக்கும் தென்னைகள் தெரிந்தன. நெருங்க நெருங்க அவை இடைவெளி இல்லாமல் கைகோர்த்து நிற்பதைக் காண முடிந்தது. இருட்டின் பூரணப் பிடியில் இருந்தது அந்தத் தென்னந்தோப்பு.

தோப்பை சமீபித்ததும் குதிரைகளில் இருந்து குதித்து இறங்கினர் மூன்று பேரும்.

மேகத்துக்குள் இருந்து வெளியே வந்தது மஞ்சள் நிலவு. வெளிச்சம்

மூன்று பேரையும் நமக்கு அடையாளம் காட்டியது. முத்துவீரன், சிவத்தையா, இளையபாண்டியன். மவுனமாய் தோப்பின் உள்பகுதியை நோக்கி நடந்தனர். அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தன குதிரைகள்.

கொஞ்ச நேரம் நடந்ததும் நின்றனர்.

“முத்து வீரா... சரியான இடத்துக்கு வந்துவிட்டோம். இனி வந்திருப்பதை தெரிவித்துவிடு” – என்றான் சிவத்தையா.

அடுத்த விநாடியே முத்துவீரன் உதடுகளைக் குவித்து, சீழ்க்கை அடித்தான். அந்தக் குரல், காதலனைப் பிரிந்த கானகத்துப் பறவையின் சோகத்தை தன்னில் அடக்கி இருந்தது.

அடுத்த சில விநாடிகள் கழித்து அடர்ந்த தோப்புக்குள் ஒரு வெளிச்சப் புள்ளி தெரிந்தது. அது மேலும், கீழும் அசைந்து அவர்களை அழைப்பது போல் இருந்தது.

வெளிச்சப் புள்ளியை நோக்கி நடந்தனர் மூன்று பேரும். நெருங்க நெருங்க கையில் விளக்கொன்றை வைத்துக்கொண்டு நிற்கும் வீரனும், வைக்கோல் கூரை சுமந்த குடிசை ஒன்றும் கண்ணில் தெரிந்தது.

குடிசையின் கதவு யாருடைய தொடுதலுமின்றி அகலமாய் திறந்துகொண்டது.

“பறல் ஆடி வீரா, வா. வெற்றி தேவதையும் உன்னுடன் வரட்டும்” – அழைத்தது அசரீரியாய் ஒரு குரல்.

கட்டுப்பட்டவர்களாய் உள்ளே நுழைந்தனர் மூவரும்.

அறையின் ஒரு மூலையில், விரிக்கப்பட்ட கம்பளத்தின் மீது அமர்ந்திருந்தார் கடற்கரை நாயக்கர். தரையில் அமரும்படி சைகை செய்தார். அவருக்கு நேர் எதிரில் அமர்ந்தனர் மூவரும்.

“பறல் ஆடி வீரா, பாஞ்சாலங்குறிச்சி நலன்தான் தன் நலன் என்று கருதும் உன்னைத்தான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்... ஐந்தாறு மாதங்களாய். விடுதலை வீரர்களை ஒன்று திரட்டும் பணியை புரட்சி வீரன் சிவத்தையாவிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறோம்.”

“புரட்சிப் படைக்குத் தலைமை தாங்கும் தளபதி யார் தெரியுமா...?”

“யார்...?”

“நீதான் இளைய பாண்டியனா!”

“நானா...?” என்றான், வியப்பு குரலில்.

“நாம் நடத்தப்போவது இந்த மண்ணுக்காக, மண்ணின் விடுதலைக்காய் வெடிக்கப் போகிற புரட்சி. மடிந்துகொண்டிருக்கிற

இன- மான உணர்வுகளை விழிக்கச் செய்யும் சுடுநெருப்பு. பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையை நிமிரச் செய்வதும், புதிய தலைக்கு கிரீடம் சூட்டுவதும் மட்டும் நம் நோக்கமல்ல. நெல்லைச்சீமையில் தொற்று நோயாய் பரவிக்கொண்டிருக்கிற வெள்ளையர் ஆதிக்கத்தை, தமிழ் மண்ணில் நிமிர்ந்து நின்ற நாப்பத்திரண்டு கோட்டைகளை இடித்து தரை மட்டமாக்கிய சீமைப் பன்றிகளின் அதிகாரத்தை, மண்ணோடு மண்ணாக்க வேண்டும். கும்பினியின் சுரண்டல் வியாபாரத்துக்கும், நாடு பிடிக்கும் ஆசைக்கும் சாவு மணி அடிக்க வேண்டும். இந்த மகத்தான பணியைச் செய்து முடிக்கப் போகிற புரட்சிப் படைக்குத் தலைமை தாங்க என்னைப் போன்ற கிழவர்களோ, கட்டம் போட்டு கோடு கிழிக்கும் ராஜதந்திரிகளோ தேவையில்லை. பிறந்த மண்ணுக்கு ரத்த முத்தம் தர சித்தமாய் இருக்கிற உன் போன்ற வீர இளைஞர்கள்தான் தேவை. புரட்சிப் படையை வெற்றிப் பாதையில் நடத்த உனக்கு உறுதுணையாய் நிற்பார்கள் சிவத்தையாவும், முத்துவீரனும்” – என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

“நாம் பிறந்த மண்ணுக்காய், மரணம் என்னைத் தொடும் வரை போராடிக் கொண்டே இருப்பேன். இது சத்தியம்” என்று தரையில் தன் வலக்கரத்தை அழுத்தமாய் பதித்தான் சிவத்தையா.

“என் உடலில் கடைசிச் சொட்டு ரத்தம் இருக்கும் வரை தமிழ் மண்ணின் விடுதலைக்காய் வாள் தூக்குவேன்” என்ற முத்துவீரன் தரையில் பதிந்திருந்த சிவத்தையாவின் வலக்கரத்தின் மீது தன் கையை வைத்து அழுத்தினான்.

“இது போதும் எனக்கு. தைத் திங்களில் மீண்டும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை எழுந்து நிற்கும். மாசி சிவராத்திரி தேவி ஜக்கம்மாவுக்கு விழா. வீரர்களின் சிலம்பாட்டம், கலைஞர்களின் ஒயிலாட்டம்...” – கண்களில் கனவு விரிய சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் கடற்கரை நாயக்கர்.

“தட்... தட்...தட்...”– கதவு மெலிதாக தட்டப்பட்டது.

“யாரது...?”

“ஐயா மன்னிக்க வேண்டும். தங்களை சந்திக்க கல்யாணத்தேவர் வந்திருக்கிறார்” – என்று வெளியே இருந்து சொன்னது பணிவாய் ஒரு குரல்.

“வரச் சொல்” என்றார்.

அடுத்த சில விநாடிகளில் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே

நுழைந்தார் கல்யாணத்தேவர்.

"வாருங்கள்... இப்படி அமருங்கள். நான் கணக்கில் அல்ல, மாதக் கணக்கில் கல்யாணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்" என்றார் நாயக்கர்.

"மீசை நரைத்தும், பெரியவருக்கு கல்யாண ஆசை இன்னும் நரைக்கவில்லை போலிருக்கிறது" – என்றான் இளைய பாண்டியன், குறும்புச் சிரிப்புடன்.

கல்யாணத் தேவர், இளைய பாண்டியன் பக்கம் திரும்பி, "பறல் ஆடி வீரர் எங்கிருந்து முளைத்தார்...?" என்றார் வியப்பாய்.

"நானும் அதைத்தான் கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். இளைய பாண்டியனை எங்கிருந்து அழைத்து வந்தாய்...?" என்று சிவத்தையாவை நோக்கிக் கேட்டார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"புளியமரத்தை காவல் காக்கும் புரட்சி வீரர்களைச் சந்திக்க கயத்தாறுக்குச் சென்றோம் நானும், முத்துவீரனும். மங்கிய நிலவொளியில் மங்கம்மா சாலையில் வந்தது புரவி ஒன்று. அதிலிருந்து குதித்து இறங்கியது ஒரு உருவம். மெல்ல நடந்து கட்டபொம்மு மகாராஜா தூக்கில் தொங்கிய கட்டைப் புளியை நெருங்கியது, தொட்டது, சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

சந்தேகம் வந்துவிட்டது எங்களுக்கு. பாய்ந்து பிடித்தோம். அடுத்த விநாடியே தூக்கி எறியப்பட்டோம். எங்களை உற்றுப் பார்த்தபடி அசையாமல் நின்றிருந்தது அந்த உருவம். முகத்தைப் பார்த்ததும் திகைத்தோம். அது இளைய பாண்டியர். அன்று விழுந்தது இன்றும் வலிக்கிறது இடுப்பில்" சிரித்தபடி சொன்னான் சிவத்தையா.

"எப்படியோ பறல் ஆடி வீரர் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். வெள்ளையரை கதி கலங்க வைக்கும் நேரம் வந்துவிட்டது என்றுதான் நினைக்கிறேன்"– என்றார் கல்யாணத் தேவர்.

"உண்மைதான். அதனால்தான் வெள்ளையர் கையில் சிக்க இருந்த ராஜவாள், ஜக்கம்மா தேவி அருளால் நம்மிடம் வந்து சேர்ந்துவிட்டது" – என்று இளைய பாண்டியன் சொன்னதும், அவசரமாய் நிமிர்ந்தார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"என்ன... கட்டபொம்முவின் 'பரம்பரை ராஜவாளா... நம்மிடம் வந்து சேர்ந்துவிட்டதா? இதுவரை எங்கே இருந்தது வாள்... இப்போது பத்திரமாக இருக்கிறதா...?"

"என்னிடம்தான் இருக்கிறது. அது என் கைக்கு கிடைத்ததை விளக்கமாய்ச் சொல்கிறேன். கோட்டை விழுந்த பின் பல மாதங்கள்

நாகலாபுரம் பாளையத்து கிராமம் ஒன்றில் ஒரு முதியவளின் குடிசையில் அவள் பேரனாக இருந்து வந்தேன், மாற்றுப் பெயரில். உரிய நேரம் வந்ததும் புறப்பட்டேன்... ஜக்கம்மா தேவியைச் சந்திக்க. அங்கே சந்தித்தேன் துரோகியாய் மாறி இருக்கும் மெய்க்காவல் படை வீரன் முத்துக்கருப்பனையும், எட்டயபுரத்து வீரன் குஞ்சப்பனையும்.

யுத்த நெருக்கடியில் கட்டபொம்மு மகாராஜாவால் புதைக்கப்பட்ட இரும்புப் பெட்டியை நள்ளிரவில் திருடர்கள் போல் தோண்டி எடுத்தனர். பெட்டிக்குள் இருந்தது சந்தனப் பேழை ஒன்று. பேழைக்குள் இருக்கிறது ராஜவாள். மறைவில் இருந்து வெளியே வந்தேன் நான். பெட்டியைக் கேட்டேன், முத்துக்கருப்பனிடம்.

தருவது போல் நடித்தவன் எதிர்பாராத தருணத்தில் என்னைத் தாக்கிவிட்டான். அந்த நேரம் ஜக்கம்மாவே உதவ வந்தது போல ஒரு பெண் வந்தாள். முத்துக்கருப்பனை காயப்படுத்தி, பெட்டியை கைப்பற்றி என்னிடம் தந்தாள். கை, கால்களை கட்டி– அவர்கள் வெட்டிய குழிக்குள் அவர்களையே தள்ளி கழுத்து வரை மண்ணால் மூடச் சொன்னாள். மூடினேன். அடுத்த விநாடியே பறந்துவிட்டாள் தன் குதிரையில் ஏறி. முத்துக்கருப்பனும், குஞ்சப்பனும் என்ன ஆனார்களோ?" என்று முடித்தான் இளைய பாண்டியன்.

"உயிருடன்தான் இருக்கின்றன அந்த விஷப் பாம்புகள்" – என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"பறல் ஆடி வீரரே, அந்தப் பெண்ணின் பெயர் தெரியுமா உங்களுக்கு...? – என்று கேட்டார் கல்யாணத் தேவர்.

"குதிரை மோகினி என்று சொன்னாள்."

இளையபாண்டியனை நோக்கி, "இரும்பு பெட்டி எங்கே இருக்கிறது"– என்றார்.

"நான் இருக்கும் குடிசையின் மூலையில் புதைத்து வைத்திருக்கிறேன்."

"அடுத்த பவுர்ணமி கூட்டத்துக்கு அந்தச் சந்தனப் பேழையை எடுத்து வா" என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"எடுத்து வந்து உங்களிடம் தந்து விடுகிறேன். அரசு கருவூலத்தில் வைத்துப் பூட்டிவிட்ட திருப்தி எனக்கு கிடைக்கும்" என்றான் பறல் ஆடி வீரன்.

எதுவும் பேசாமல் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தார் கடற்கரை

நாயக்கர்.

"என்ன யோசனை...?" - கேட்டான் சிவத்தையா.

"குதிரை மோகினியைச் சந்திக்க வேண்டும்" - என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

பாளையங்கோட்டை சிறைச்சாலை. அன்று மாவீரன் ஊமைத்துரையைப் பிடித்து வைத்திருந்தது.

உயர்ந்து நிற்கும் மதில் சுவரையும், தனி ஒருவனால் திறந்து மூட முடியாத பெருங்கதவுகளையும், மூன்று வேளைச்சோற்றுக்காய் கும்பினி ஆளாய் மாறிப்போய் துப்பாக்கியை கையில் ஏந்தி காவல் நிற்கும் தமிழர்களையும் கடந்து உள்ளே போனால்- கல் கட்டடங்களைப் பார்க்கலாம்.

அங்கு பூட்டிய அறைக்குள் கம்பிகளுக்கு பின்னால் அமர்ந்திருந்தார் ஊமைத்துரை. வலது கை, அடர்ந்த தாடியை தடவிக்கொண்டிருந்தது. சற்றுத் தள்ளி மண் கலயம் ஒன்றில் உணவு காத்திருந்தது.

"ஏய், இன்னுமா சாப்பிடலை...?"- கோபமாய் அதட்டினான் தமிழ் முக கும்பினிச் சிப்பாய். சிந்தனை கலைந்து நிமிர்ந்தார் ஊமைத்துரை.

"சாமி... அவசரம்" என்று கிசு கிசுப்பான குரலில் சொன்னான் சிப்பாய்.

அவசரமாய் எழுந்து அருகில் போனார். இடுப்பில் மறைத்து வைத்திருந்த ஓலை நறுக்கொன்றை எடுத்து அவரது கையில் திணித்தான் அந்தச் சிப்பாய்.

அதே நேரம்... நீல மேலங்கி அணிந்த வெள்ளை லெப்டினன்ட் ஒருவன் அக்கட்டடத்தின் உள்ளே நுழைந்தான்.

10

தன் கையில் இருந்த ஓலை நறுக்கை அவசரமாய் வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டார் ஊமைத்துரை. எதிரில் நின்ற சிப்பாயின் உடல் மெலிதாக நடுங்கியது. அந்த இடத்தைவிட்டு மெல்ல நகர முயன்றார்.

"நில், அசையாதே" என்றது ஆங்கிலக் குரல். அசையாது நின்றான்

சிப்பாய். அவனை நோக்கி வந்தான் லெப்டினன்ட் கார்வெல்ஸ். அவன் கையில் நீளமாய் ஒரு சவுக்கு இருந்தது.

அவனுக்குப் பின்னால் சுபேதாரும், நான்கைந்து இந்தியச் சிப்பாய்களும் வந்தனர்.

சிறை அறைக்குள் நின்றுகொண்டிருந்த ஊமைத்துரை- அவர்கள் கண்ணில்பட சாத்தியமில்லை என்பதால், மெல்ல நடந்து- கல் படுக்கையில் அமர்ந்துகொண்டார். வாய்க்குள் பத்திரமாக இருந்தது ஓலை.

காலணி ஓசைகள் அந்தச் சிறை அறையை சமீபித்தன. லெப்டினன்ட் கார்வெல்ஸ் வாய் திறப்பதற்குள் முந்திக்கொண்டார் சுபேதார்.

"ஏன் இங்கு வந்து நிற்கிறாய்...?"

கேள்வி கேட்டார், பரிதாபமாய் நின்றிருந்த தமிழ்ச் சிப்பாயை நோக்கி.

"உணவு கொடுத்து மூன்று நாழிகை நேரமாகிவிட்டது. இன்னும் அதைத் தொடவில்லை. கேட்டால் பதில் சொல்ல மறுக்கிறான்" - என்று ஊமைத்துரையை கை நீட்டிச் சொன்னான் தமிழ்ச் சிப்பாய்.

மொழி பெயர்த்து கார்வெல்ஸிடம் ஆங்கிலத்தில் சொன்னான் சுபேதார். கோபத்தில் சிவந்தது வெள்ளை முகம்.

"ஏய் ஊம்மைத் தொரைய்" - என்று கோபமாய் கத்தினான். அசையாமல் சிலை போல அமர்ந்திருந்தார் ஊமைத்துரை.

"ம்... கதவைத் திற" என்றான் கார்வெல்ஸ். வேகமாய் திறக்கப்பட்டது சிறைக் கதவு. கோபமாய் உள்ளே நுழைந்த கார்வெல்ஸின் சவுக்கு சுழன்றது. ஊமைத்துரையின் முதுகில் சுளீரென்ற வலியையும், ரத்தகோடு ஒன்றையும் உண்டாக்கியது. முகம் இறுக்கி, பல் கடித்து வலி பொறுத்து அமர்ந்திருந்தார் வீரபாண்டியனின் தம்பி.

"சிறையிலேயே செத்துவிட முடிவு செய்துவிட்டாயா! ஏன் சாப்பிட மறுக்கிறாய்...? வாய் திறந்து பதில் சொல்" என்றான் சுபேதார்.

வாய் திறக்கவில்லை ஊமைத்துரை.

மீண்டும் ஒரு முறை வெள்ளையனின் கைச்சவுக்கு கோபமாய் பேசியது.

"நீ... பெரிய இங்... தூ..."- காறி உமிழ்ந்தான் கார்வெல்ஸ்.

"தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து இவன் தலையில் ஊற்றுங்கள், வாய் திறக்கிறதா என்று பார்ப்போம்" என்றான் கார்வெல்ஸ், கண்களில் குரூரம் கொப்பளிக்க.

அடுத்த சில விநாடிகளில் தண்ணீர்க் குடங்கள் கவிழ்க்கப்பட்டன, ஊமைத்துரையின் தலையில். ஆனாலும் அவன் வாய் திறக்கவில்லை.

"இவனை இப்படியே விட்டுவிட்டால் என்னாகும் சுபேதார்...?"

"ஜுரம் வரும் தொரை."

"ஜுரம் வந்ததும் இவன் தலையில் பத்து குடம் தண்ணீர் ஊற்றுங்கள். அப்பொழுது என்னாகும் சுபேதார்...?"

"ஜன்னி வரும் தொரை" - என்றான் சுபேதார்.

"வர்ட்டும், வர்ட்டும்" - என்ற கார்வெல்ஸ் கடகடவென்று சிரித்துவிட்டு வெளியே சென்றான். அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர் சுபேதாரும், வீரர்களும். சிறைக் கதவு இழுத்துப் பூட்டப்பட்டது.

அந்த அறை எங்கும் கொட்டிய தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்தது. இருக்கவோ, படுக்கவோ முடியாமல் நின்றுகொண்டிருந்தார் ஊமைத்துரை.

மெல்ல வந்தது இருட்டு. அதைத் தொடர்ந்து வந்தான் வீரன் ஒருவன். அறையின் மூலையில் இருந்த சிறு விளக்குக்கு ஒளி தந்துவிட்டு சென்றான்.

விளக்கின் அருகே சென்றார் ஊமைத்துரை. மூன்று நாழிகை நேரம் திறக்காத வாயை மெல்ல திறந்தார். வாய்க்குள் இருந்த ஓலை நறுக்கை வெளியே எடுத்தார்.

சுண்டு விரல் நீளத்திலும், அகலத்திலும் இருந்தது அந்த ஓலை நறுக்கு. விளக்கொளியில் பார்த்தார். எந்தவித எழுத்தோ, குறியீடோ இல்லை. வெறுமையாய் தெரிந்தது.

நறுக்கை விளக்கின் சூடான புகையில் காட்டினார் ஊமைத்துரை. ஓலையில் புகை படிந்ததும் மீண்டும் விளக்கொளியில் பார்த்தார். வெண்முத்துகளாய் எழுத்துகள் தெரிந்தன.

"தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்."

தூரத்தில் காவல் வீரர்களின் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அவசரமாய் ஓலை நறுக்கை விளக்கின் நெருப்புக்குத் தின்னக் கொடுத்தார்.

வேகமாய் உள்ளே நுழைந்தான் முத்துக்கருப்பன். வியப்புக்

கண்களால் நோக்கினார் மேஜர் மெக்காலே.

"என்ன முட்கர்ப்பு... வேகம்" - வினா எழுப்பினார்.

"கும்பிட ஆரம்பித்து விட்டார்கள்... கட்டை புளியை வெட்டிவிடுவோம் என்றேன். மறுத்துவிட்டார்கள். என்னடாவென்றால் தெருக்கூத்தில் கட்டபொம்மனை புகழ்ந்து பாட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்" என்றான் எரிச்சலாய்.

"தெருக்கூத்தா...?" புரியாமல் விழித்தார் மேஜர்.

"இரவில் தெருக்களில் போடும் நாடகம் தொரை. ஏதாவது ஒரு தெருவில் போட்டால் அந்தக் கிராமம் முழுதும் அங்கு கூடிவிடும். ராமாயணக்கதை, பஞ்ச பாண்டவர்கள், பாஞ்சாலி கதை, வள்ளி திருமணம் என்று புராணக் கதைகள் எல்லாம் பாடுவார்கள் கூத்துக்காரர்கள்."

"ஓ... அப்புறம்...?"

"அப்புறம் என்ன... கொஞ்ச காலமாய் சனி, கூத்துக்காரர்களின் தலையில் ஏறி அமர்ந்திருக்கிறார். அதனால்தான் கட்டபொம்மன் கதையை கூத்துப் பாடலாக பாட ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் தெருத் தெருவாய்!"

"பாடிவிட்டு போகட்டுமே.... கும்பினியை எதிர்த்ததால் கட்டபொம்மன் செத்தான் என்று நாலு பேருக்கு தெரியட்டுமே..." என்றார் வெள்ளைத் தளபதி.

"பாடிவிட்டுப் போகட்டுமா... கட்டபொம்மனை பெரிய வீரனாகவும், அவனை தூக்கிலிட்ட கும்பினி தொரைகளை மிகவும் இழிவுபடுத்தியும் அல்லவா பாடுகிறார்கள்!"

"என்ன...?" கோபமாய் நிமிர்ந்தார் மெக்காலே.

"தொரைமாருக்கு பயந்து கோட்டையை விட்டு ஓடியவன் வீரன். விரட்டி விரட்டி அடித்த பானர்மேன் தொரையோ கோழையாம். கட்டை புளிய மரத்தில் தூக்கில் தொங்கிய கட்டபொம்மன் மானஸ்தனாம். குற்றவாளியைத் தண்டித்த வெள்ளைக்கார துரைகள் மானங்கெட்டவர்களாம்..."

"யார் சொன்னது...?" கண்கள் சிவக்க கேட்டார் வெள்ளைத் தளபதி.

"தெருக்கூத்துக்காரர்கள்தான் தெருத் தெருவாய் பாடிக்கொண்டு திரிகிறார்கள்" என்றான் முத்துக்கருப்பன்.

"அவர்கள் வாயை அடைத்தாக வேண்டும். என்ன செய்யலாம்

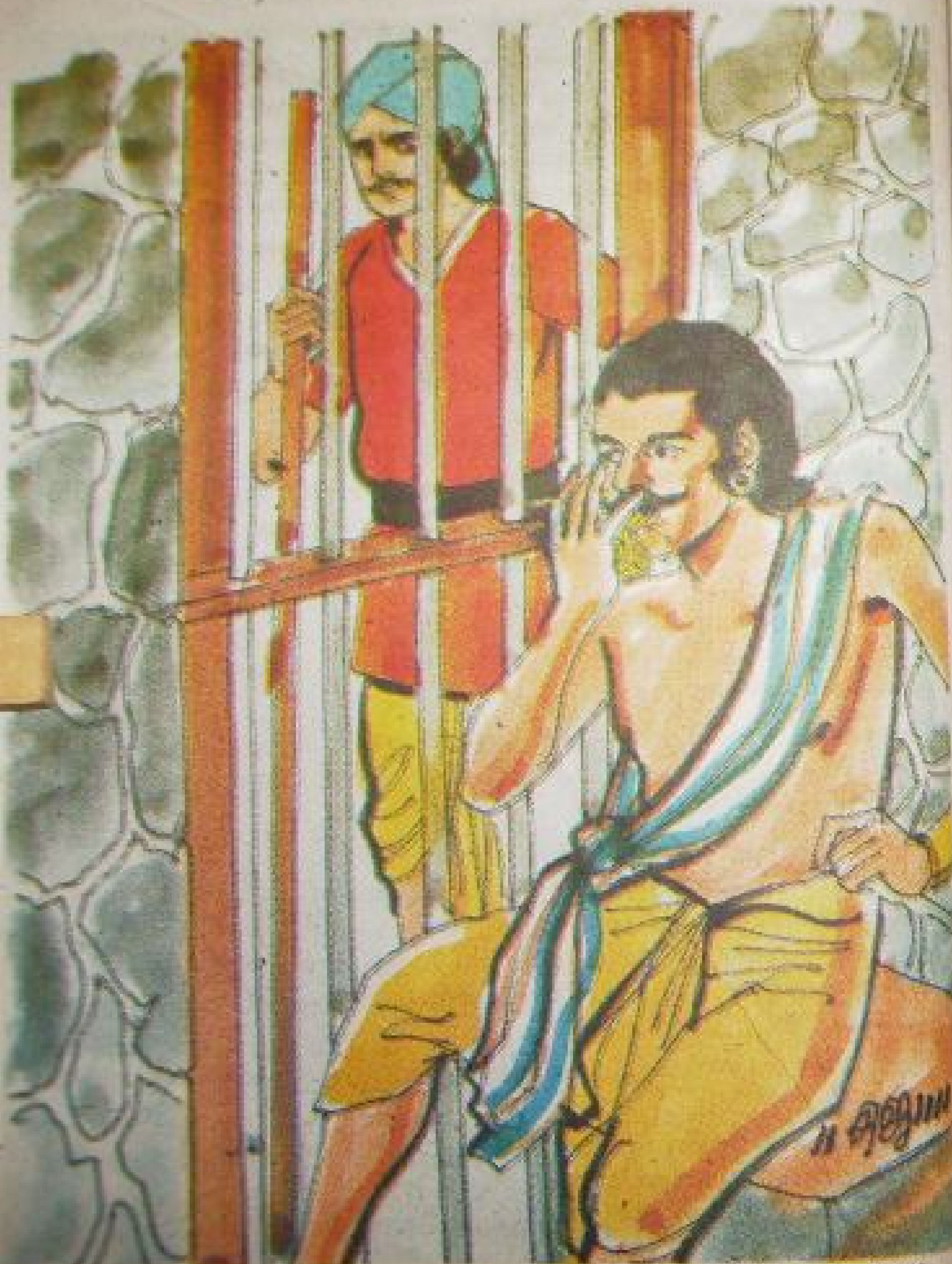

முட்கள்ப்பு...?" அவசரமாய் கேட்டார் மெக்காலே.

"கட்டபொம்மன் தெருக்கூத்து பாடல்களுக்கு உடனே தடை விதியுங்கள். எல்லா பாளையக்காரருக்கும் உடனே தகவல் அனுப்புங்கள்" என்றான், உற்சாகமாய்.

"தடையை மீறுகிறவர்களுக்கு..."

"சவுக்கடியும், சிறைவாசமும்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான் முத்துக்கருப்பன்.

குதிரை உற்சாகமாய் ஓடியது. இளைய பாண்டியனை சுமந்துகொண்டு. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ஊரைத் தொட்டுவிடலாம் என்ற எண்ணமே மனதுக்குள் உற்சாகத்தை விதைத்திருக்க வேண்டும் குதிரைக்கு. அதே மனநிலையில்தான் இருந்தான் பறல் ஆடி வீரனும்.

ஓலைக் குடிசைகள் கண்ணுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தன. கால் நாழிகைக்குள் ஊரின் பொதுக் கிணறு தென்பட்டது. ஆச்சரியமாக இருந்தது இளைய பாண்டியனுக்கு. ஊர்க் கிணற்றில் யாருமில்லை.

கிணற்றோரத்தில் மண் குடத்தின் உடைந்த துண்டுகள் சிதறிக் கிடந்தன. அருகில் நின்ற வேல மரத்தில், கிழிந்த பனை ஓலை வாளி ஒன்று தொங்கியது.

வேகமாய் குதிரையை ஓட விட்டான் இளைய பாண்டியன். வழியில் வைக்கோல் படப்பு ஒன்று எரிந்து சாம்பலாய் கிடப்பது கண்ணில்பட்டது. 'என்ன நடந்திருக்கும்?'

ஊரின் தென்கோடி தெருவில் ஓடி– குறிப்பிட்ட இடம் வந்ததும் நின்றது குதிரை.

அங்கே... பாட்டியின் குடிசையைக் காணவில்லை.

11

அதிர்ச்சியில் சிலையாகிப் போனான் இளைய பாண்டியன். குடிசை இருந்த இடத்தில் மண் சுவர்கள் மண்ணோடு மண் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. உயரமாய் நின்ற குதிர்கள், உடைந்து நொறுங்கிச்

கிடந்தன. அவை இருந்த இடத்தில் வாய் பிளந்த மண் குழிகள்.
குதித்து இறங்கினான்.
"பாஞ்சையம்பதியின் சொத்து பறிபோய்விட்டது!"–
முணுமுணுத்தன அவன் உதடுகள். 'என்ன ஆனாள் பாட்டி?'
மனதில் பயம் எட்டிப் பார்த்தது.

"பாட்டி" என்று கத்தினான். எந்தப் பதிலும் இல்லை. அந்தத்
தெரு குடிசைகளின் கதவுகள் மெல்ல திறந்தன. எட்டிப் பார்த்தன
பூனையாரின் தலைகள்.

இளைய பாண்டியனை
தைரியம் வந்தவர்கள் போல இருவர்.
நோக்கி வந்தார்கள்.

அவனை நெருங்கியதும் ஒருத்தி தயக்கமாய் வாய் திறந்தாள்.'
"உன் பாட்டியின் குடிசைக்குள் கும்பினி வீரர்கள் நுழைந்து, 'உன்
பேரன் எங்கே?' என்று மிரட்டினார்கள். அவள் 'தெரியாது' என்று
ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிட்டாள். 'பெட்டி இருக்கும்
இடத்தைச் சொல்' என்று திரும்பத் திரும்ப சவுக்கால் அடித்தார்கள்.
மயங்கி விழுந்துவிட்டாள். குடிசையை உடைத்து, சிதைத்து,
தோண்டி இரும்புப் பெட்டி ஒன்றை எடுத்துச் சென்றார்கள். போகிற
நேரத்தில் வைக்கோல் படப்புக்கு தீ வைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல்...
'இளைய பாண்டியனை இனி ஊருக்குள் வர அனுமதித்தால்,
ஊரையே கொளுத்திவிடுவோம்' என்று எச்சரித்தார்கள். வீட்டுக்கு
வீடு வயதுக்கு வந்த பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அதனால் தயவு
செய்து..."

அதற்கு மேல் பேச முடியாதவளாய் தயங்கினாள், அந்தக்
கிராமத்து மங்கை.

"என் வருகை உங்களுக்கு துன்பம் தருகிறதென்றால், நிச்சயம் நான்
வரமாட்டேன். ஒரே ஒரு கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லுங்கள்.
பாட்டி எங்கே...?" – என்றான், உடைந்த குரலில்.

"சுடுகாட்டில்" – என்றாள் அவள், அமைதியாய்.

"என்ன... பாட்டி இறந்துவிட்டாளா...?"

"இறந்த பாட்டியை, நான்கு பேர் எரிக்கச் சென்றிருக்கிறார்கள்"
– என்று அவள் சொல்லிய மாத்திரத்தில் அவன் கண்களில் இருந்து
கண்ணீர் மளமளவென்று வழிந்தது. 'அந்தப் பெட்டி... உசுரு
போயிருக்கணும்'– பாட்டி சொன்ன வார்த்தைகள் கண் முன்

வந்தன.

"வருகிறேன்" – என்ற ஒற்றை சொல்லை உதிர்த்துவிட்டு
சுடுகாட்டை நோக்கி நடந்தான்.

12

திருநெல்வேலி சீமையில் வெள்ளையரின் காலடி அதிகம்
தொடாத பருத்தி தோட்டம் என்ற குக்கிராமத்தின் கரிசல் மண்
அன்று விபரீதத்தைச் சந்திப்பதற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தது.
வறுத்த நிலக்கடலையும், அவித்த பாசிப்பயிறையும் சேலைத்துணிகளில்
கட்டியபடி பக்கத்து கிராமத்து ஆட்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்தனர்,
அந்த கிராமத்தை நோக்கி.

ஊரின் வடதிசையில் இருந்த முத்தாரம்மன் கோவில் வளாகத்தில்
ஊர் மொத்தமும் கூடியது. விநாடிக்கு விநாடி அந்த திடலில் கூடி
இருந்தவர்களின் எண்ணிக்கை கூடிக்கொண்டே இருந்தது.

வானத்து துண்டு நிலவு ஓடி ஓடி மேகத் துணுக்குகளிடம் ஏதோ
ரகசியம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன.

அந்தத் திடலின் மையப் பகுதியில் இரண்டு பெரிய தீப்பந்தங்களைச்
சுமந்தபடி இரண்டு பேர் நின்றிருந்தனர். தீப்பந்தங்களுக்கு
உடனுக்குடன் எண்ணெய் ஊற்ற எண்ணெய்ச் சட்டிகளுடன்
இருவர் அருகே அமர்ந்திருந்தார்கள்.

திடீரென்று சலசலப்பு ஏற்பட்டது. கூட்டத்தில் இருந்த கிழவர்
ஒருவர் எழுந்து, "பூனை வெள்ளி முளைச்சாச்சி, கூத்தை ஆரம்பிங்க"
என்றார்.

அதே நேரம் கறுப்பாய் இருந்த ஒரு இளம் பெண்ணின் கரத்தைப்
பிடித்தபடி திடலுக்குள் நுழைந்தாள் மல்லம்மா என்ற அழகுச்
சிலை.

ஆண்கள் பகுதியில் இருந்து இரண்டு கண்கள் மல்லம்மாவின்
மேனியை தாகமாய் கவனித்தன.

திடலின் மையப் பகுதியில் இருந்த வெளிச்ச வட்டத்தில்
கட்டியக்காரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்...
நீளமாய் ஒரு பலகை கிடந்தது. அதில் மிருதங்...
ஜால்ராவுடன் மூன்று பேர் அமர்...

பூசிய நடிகர்களும், பின் பாட்டுக்காரர்களும். சற்று தள்ளி பெரிய உரல் ஒன்று கிடந்தது.

மீண்டும் கூட்டத்தில் சலசலப்பு. இசைக் கலைஞர்களை நோக்கி கையசைத்துவிட்டு, தன்னுடைய கனத்த குரலில் பாடத் தொடங்கினான் கட்டியக்காரன்.

அவன் பாட்டுக்கு எசப்பாய் பின் பாட்டுக்காரர்களும் உற்சாகமாய் பாடினார்கள்.

அம்மன் கோவில் இருந்த திசையில் திரும்பி, இரு கரம் கூப்பி வணங்கினான் கட்டியக்காரன்.

கூட்டத்தின் மொத்த கவனமும் அவன் மேல் விழுந்திருந்தது. இரண்டு கண்களின் பார்வை மட்டும், இருட்டில் மங்கலாய் தெரிந்த மல்லம்மாவின் அழகு முகத்தில் விழுந்தது.

இரண்டு பேர் ஒரு வெள்ளைத் துணியைக் கொண்டு வந்து விரித்துப் பிடித்தனர். துணி முன் வந்து நின்று கதையை ஆரம்பித்தான் கட்டியக்காரன்.

"அயோத்தி என்றொரு ராச்சியமாம்
அதனை ஆண்டாராம் தசரதன்
அவருக்கு மூன்று மனைவியராம்..."

– என்று சொல்லி முடிக்கவும், வெள்ளைத் துணி அகன்றது. அரிதாரம் பூசிய நடிகர்கள் தசரதனாகவும், ராமராகவும் நடிக்கத் தொடங்கினர்.

தூரத்தில் இருந்து மல்லம்மாவையே கவனித்தவன், கூட்டத்தின் ஆர்ப்பரிப்புக்கு இடையில் மெல்ல நகர்ந்தான்– அவள் இருந்த இடம் நோக்கி.

ராமாயண கூத்தில் சூர்ப்பனகை வந்தாள். கூட்டத்தில் உற்சாகம் தெரிந்தது.

மல்லம்மாவுக்கும், அந்தக் காமுகனுக்கும் இடையில் இருந்த தூரம் வெகுவாய் குறைந்திருந்தது. தரையில் சிறிய கல் ஒன்றைத் தடவி எடுத்து, மல்லம்மாவின் மார்புக்கு குறி வைத்து எறிந்தான்.

அது மல்லம்மாவின் முதுகில் விழுந்தது.

வேகமாய் எழுந்தார் பெரியவர் ஒருவர். "ராமாயணம் போட்டது போதும். கட்டபொம்மு மகாராஜா கதையை ஆடு" – என்றார், கட்டளை போல. கூட்டமும் "கட்டபொம்மன்... கட்டபொம்மன்" என்று குரல் எழுப்பியது.

மீண்டும் இரண்டு பேரால் வெள்ளைத்துணி கொண்டு வரப்பட்டு, திரையாய் பிடிக்கப்பட்டது. சற்று தள்ளிக் கிடந்த

பெரிய உரல்– சிம்மாசனத்திற்காக உருட்டிக் கொண்டு வரப்பட்டது வேகவேகமாய்.

அடுத்த சில நொடிகளில் வெண் திரை விலகியது. கிரீடம் சகிதம் அரிதாரம் பூசிய 'கட்டபொம்மன்' வந்தார். கையிலே மரக்கத்தி ஆட..., கண்களில் வீரம் பொங்க, முகத்திலே கோபம் கொப்பளிக்க, ஆடிப்பாடி ஆர்ப்பாட்டத்தோடே வந்தார்.

அங்கும் இங்கும் மரக்கத்தியை சுழற்றியபடி சுழன்று சுழன்று ஆடிக் குதித்தார். காலில் கட்டியிருந்த சலங்கைகள் 'ச்செலங்' என்ற ஒலியெழுப்பி அச்ச உணர்வை உண்டாக்கின. சற்றுத் தள்ளி பயந்து நடுங்கியபடி நின்றுகொண்டிருந்தான் அரிதாரம் பூசிய 'வெள்ளைக்காரன்'.

அவனை நோக்கி கோபக் குரலில் பாடினார் கட்டபொம்மன்.

"வானம் பொழியுது பூமி விளையுது
மன்னவன் என் காணிக்கு ஏது பணம்...?"

பாடலை பின்பாட்டுக்காரர்கள் திரும்பப் பாட, இசைவாணர்கள் இசைக் கருவிகளை இசைக்க, 'கட்டபொம்மன்' அபிநயங்களுடன் ஆடினான்.

மல்லம்மாவையே கண் இமைக்காமல் பார்த்த கறுப்பன் எழுந்தான். அவளுக்கு நேர் பின்னால் வந்து அமர்ந்தான்.

மல்லம்மாவின் நாசியை பனங்கள்ளின் நெடி எட்டியது. மூக்கைப் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். முதுகில் ஏதோ ஊர்வதை உணர்ந்தாள். அவசரமாய் திரும்பினாள். இருட்டில் விகாரச் சிரிப்புடன் அமர்ந்திருந்தான் அந்தக் கறுப்பன். கோபமாய் பற்களைக் கடித்தபடி கையை ஓங்கினாள்.

"ஆ" – என்று அலறினான் கறுப்பன்.

அவன் அலறியதுக்கு காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

நீளமான சவுக்கு ஒன்று அவன் முதுகில் ரத்தக் கோடு போட்டது.

13

சவுக்கடியால் திகைத்து போனவன், அண்ணாந்து பார்த்து அதிர்ந்தான்.

அலறல் சத்தத்தில் திரும்பிப் பார்த்த கூட்டம் அதிர்ச்சியில் வாய்

பிளந்தது. கூத்தாடிகளோ பயத்தில் உறைந்து போயினர். ஆட்டம், பாட்டு, தாளம் எல்லாம் அவசரமாய் அமைதி பெற்றன. அத்தனை பேர் கண்களும் ஒரே திசையில் நிலை குத்தி நின்றன.

அந்த இடத்தில் – கையில் சவுக்குடன், நீலக் கண்களில் கோபம் எட்டிப் பார்க்க அரேபிய குதிரையின் முதுகில் அமர்ந்திருந்தான் கார்வென்ஸ். அவனுக்கு மிக அருகில் உருவிய வாளுடன் வெள்ளைச் சிப்பாய் ஒருவன் குதிரையில் அமர்ந்திருந்தான். சற்று பின்னால் பத்து, பதினைந்து குதிரைகள் நின்றுகொண்டிருந்தன. அவற்றின் முதுகில் இந்திய முக ஆங்கிலேய சிப்பாய்கள். அவர்கள் கரங்களில் சிறத் தயாராய் இருக்கும் சவுக்குகள்.

"கட்டபொம்மன் கூத்தா நடக்குது...?"– தமிழில் கேட்டான் கார்வென்ஸ்.

கூட்டம் அமைதி காத்தது. கோபத்தில் முகம் சிவக்க மீண்டும் அவன் கத்தினான்.

"பதில் சொல்லுங்க நாய்களா..."

அதற்கும் பதில் வராமல் போகவே– கையிலிருந்த சவுக்கை கோபமாய் சிற விட்டான். கூட்டம் பயத்தில் அவிழ்த்து விட்ட நெல்லிக்காய் மூட்டையாய் சிதறியது. எந்தத் திசையில் ஓடுவது என்ற நோக்கம் இல்லாமல் அங்கும் இங்கும் ஓடியது. தன்னுடன் வந்து கறுப்புப் பெண்ணை கையில் பிடித்துக்கொண்டு, மல்லம்மாவும் ஒரு திசையில் ஓடினாள். கூத்து ஆட்கள் மட்டும் திகைப்பு மாறாமல் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்களையும் ஓடச் செய்தது கார்வென்ஸ் வாயில் இருந்து விழுந்த வார்த்தைகள்.

"கூத்துக்காரர்களைப் பிடித்து என்னிடம் கொண்டு வாருங்கள்" என்றான் கை நீட்டி.

துணிகளை அள்ளிக்கொண்டு ஓடினார்கள் கூத்துக்காரர்கள். கட்டியக்காரன் ஒரு கையில் மிருதங்கம், இன்னொரு கையில் ஜால்ராவுடன் ஓடினான்.

பத்துப் பதினைந்து குதிரைகளுடன் கூட்டத்துக்குள் புகுந்து கூத்தாடிகளை, விரட்டினர். எதிர்ப்பட்ட மக்களை சவுக்கால் அடித்தனர். பதற்றத்தில் ஆணும், பெண்ணும் ஒருவர் மீது ஒருவர் விழுந்தடித்து ஓடினர்.

வயதான சிலர் விழுந்த இடத்தில் இருந்து எழ முயற்சிப்பதற்குள் கூட்டம் அவர்களை மிதித்துக்கொண்டு ஓடியது. கிரீடம் அணிந்த கூத்துக்காரன் ஒருவன் ஓட, அவனை அடையாளம் கண்டு

துரத்தினான் குதிரை வீரன்.

கூட்ட நெரிசலில் தன் கைப்பிடியில் இருந்த– உடன் வந்த பெண் நழுவிவிட– தென் திசையில் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தாள் மல்லம்மா. அவளை ஓட விடாமல் குறுக்கே வந்து நின்றது அரேபிய குதிரை.

"அய்... அழகான பொண்ணு..." என்றான் தமிழில், குதிரையின் மேல் அமர்ந்திருந்த கார்வென்ஸ். அந்தப் பகுதி முழுவதும் இருட்டின் பிடியில் இருந்ததால், அவன் நீல கண்களில் தெரிந்த மது வெறியையும்... காம வேட்கையையும் கவனிக்க முடியவில்லை.

ஓட முடியாமல் நின்றுவிட்ட மல்லம்மாவை நெருங்கி, தோள் மீது கை வைத்தான். அவள் வேகமாய் கையை உதறினாள். நிலைமையின் விபரீதம் புரிய– மின்னலாய் ஓடத் தொடங்கினாள்.

முள் செடி, மேடு பள்ளம் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் ஓடினாள்... ஓடினாள்... ஓடிக்கொண்டே இருந்தாள். திடீரென ஓடுவதை நிறுத்திவிட்டு நின்றாள். மெலிதாய் கேட்டது நீரின் சலசலப்பு.

தென் திசை நோக்கி நடந்தாள். சிறு மண் மேடு வந்தது. அதைத் தாண்டியதும் சிறிய ஓடையில் முழங்கால் அளவுக்கு தண்ணீர் ஓடுவது தெரிந்தது.

நிமிர்ந்தாள். அதிர்ந்தாள்.

எதிர் மண் மேட்டில் இரண்டு அரேபிய குதிரைகள் நின்றுகொண்டிருந்தன. அவற்றின் முதுகில் நீலக் கண்களில் காமம் வழிய, உதட்டோரத்தில் குரூரச் சிரிப்பு நெளிய அமர்ந்திருந்தனர் இரண்டு வெள்ளையர்கள்.

சட்டென்று திரும்பி ஓட ஆரம்பித்தாள்.

மின்னல் வேகத்தில் குதிரையில் இருந்து குதித்து இறங்கிய கார்வென்ஸ், ஒரே பாய்ச்சலாய் பாய்ந்து மல்லம்மாவின் தோள்பட்டையைப் பிடித்து நிறுத்தினான்.

ஆவேசமாய் அவனது பிடியில் இருந்து நழுவி, ஓடைத் தண்ணீருக்குள் விழுந்தாள்.

விழுந்தவள் ஓட எத்தனிக்கவும், அவள் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்தினான். பயத்தில் அவள் உடல் நடுங்கியது.

தண்ணீரில் விழுந்ததால் நனைந்து போயிருந்த அவள் ஆடைகள், மேனியோடு ஒட்டிக்கொண்டதால் அழகுகளை வெளிச்சம்

போட்டுக் காட்டின. வெள்ளைக் காமுகனின் உடலில் காமம் தீயாய் சுட்டது.

ஆவேசமாய் அவளைப் பற்றி இறுக்க முற்பட்டான். அவளோ தன் பெண்மையின் சக்தியையெல்லாம் திரட்டி தன்னை விடுவிக்கப் போரிட்டாள். தன் உடலோடு சேர்த்து, அவள் அதரங்களுக்காய் ஆவேசமாய் குனிந்த கார்வெல்ஸ்,

"ஓ... அலாஸ்" என்று அலறினான்.

வலது கையில் குத்தி நின்றது குறுவாள் ஒன்று. மல்லம்மாவைப் பிடித்திருந்த பிடி மெல்ல நழுவுவதற்கும், அவள் முழு பலத்தைப் பிரயோகித்து உதறுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. 'த்தடால்' என்ற சத்தத்துடன் தண்ணீரைச் சிதறடித்தபடி ஓடைக்குள் மல்லாந்து விழுந்தான் கார்வெல்ஸ். அவன் கையில் இருந்து பொங்கி வந்த ரத்தம், ஓடைத் தண்ணீரை நிறமாற்றம் செய்தது.

குறுவாள் வந்த திசையில் – நீலக் கண்கள் நான்கும், வனிதையின் விழி இரண்டும் திரும்பின. மண் மேட்டில் நின்றுகொண்டிருந்தது குதிரை ஒன்று. அதன் முதுகில் கம்பீரமாய் அமர்ந்திருந்தான் வீரன் ஒருவன்.

"அட... பெண்ணை விரட்டும் ஆங்கில பேடிகளா...?" என்று முணுமுணுத்தன அவன் உதடுகள்.

அதுவரை குதிரையில் அமர்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆங்கிலச் சிப்பாய்– உருவிய வாளுடன் அந்த வீரனை நோக்கி நகர்ந்தான்.

வெள்ளையனின் கையில் இருந்த வாளின் கூர்நுனி அவன் மார்புப் பிரதேசத்தை குறி வைத்து நீண்டது. அவனது இடுப்பில் அமைதியாய் தொங்கிக்கொண்டிருந்த உறை வாள், மந்திரத்துக்கு கட்டுப்பட்டது போல கரத்துக்கு வந்து வேகமாய் சுழன்று வெள்ளையனின் வாளை முத்தமிட்டு நிறுத்தியது.

கோபத்தின் வசப்பட்ட சிப்பாய் தன் கை வாளை– கழுத்து, இடுப்பு, தலை என குறிவைத்து பிரயோகித்தான். அந்தக் கோப வாள் நீண்ட திசையெங்கும் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது... வீரனின் மெல்லிய வாளால்.

அடுத்த சில விநாடிகளில் உடலெங்கும் ரத்தக் கோடுகளை வாங்கி இருந்தான் வெள்ளைச் சிப்பாய். கடைசி முயற்சி போல தன் முழு பலத்தையும் பயன்படுத்தி, வீரனின் கழுத்தை நோக்கி வீசினான்

வாளை.

கண் இமை மூடு பொழுதுக்குள் அதைஅந்தரத்தில் பறக்கச் செய்தான் வீரன். வாள் காற்றில் மிதந்து ஓடைத் தண்ணீரில் விழுந்து மறைந்தது.

நிராயுத பாணியாகிவிட்ட வெள்ளைச் சிப்பாய், காயமடைந்த தன் தலைவன் உதவிக்கு வருவானா என்ற எண்ணத்தில் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"பார்த்தாயா உன் தலைவனின் அழகை! ஆனந்தம் என்றால் பங்கு கேட்பான். ஆபத்து என்றால் ஓடிவிடுவான்" என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தான் வீரன்.

கண்களில் பயத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தான் செந்தலையன். எதிர்பாராத தருணத்தில் ஒரு முறை'பேசியது வீரனின் வாள். வெள்ளை முகத்தில் ஆழமாய் ஒரு கோடு விழுந்தது. அதில் அவசரமாய் துளிர்த்தது ரத்தம்.

"உன் முகத்தைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் தமிழ்ப் பெண்ணை தொட்டதற்கு கிடைத்த தண்டனை இது என்பது ஞாபகம் வரட்டும். பிழைத்து போ செந்தலை நாயே..." என்றான் வீரன்.

அவசரகதியில் குதிரையைத் திருப்பி– கார்வெல்ஸ் சென்ற திசையில் தன் குதிரையை அதிவேகமாய் ஓட விட்டான்.

குதிரை சென்ற திசையை சிந்தனையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வீரனைக் கலைத்தது குயில் குரல்.

"தக்க நேரத்தில் வந்து என்னை காப்பாற்றினீர்கள்... நன்றி ஐயா, நன்றி!"– என்றாள் நா தழுதழுக்க.

குதிரையில் இருந்து குதித்து இறங்கினான் வீரன். "பெண்ணே நீ யார்... உனக்கு எந்த ஊர்... இவர்களிடம் எப்படி...?" என்று கேட்டான்.

"என் பெயர் மல்லம்மா. என் சொந்த ஊர் பாஞ்சாலங்குறிச்சி."

"என்ன பாஞ்சாலங்குறிச்சியா...?" வியப்பாய் கேட்டான்.

"ஆம்... பாஞ்சாலங்குறிச்சிதான். வெள்ளையர் கையில் கோட்டை அகப்பட்டபோது தப்பி ஓடினோம். அந்த நேரத்தில் என் உறவினர்களைப் பிரிந்தேன். ஒரு விவசாயக் குடும்பம் அடைக்கலம் தந்தது. இன்று அந்தக் கிராமத்தில் 'கட்டபொம்மு மகாராஜா' கூத்து நடந்தது. பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். திடீரென்று கூட்டத்தில் புகுந்து

சவுக்கால் அடித்தனர் கும்பினிச் சிப்பாய்கள்.

கூட்டம் அங்கும் இங்கும் சிதறி ஓடியது. நானும் ஓடினேன். என்னை விரட்டினார்கள் இரண்டு வெள்ளையர்கள். அவர்கள் கையில் சிக்கிக்கொண்டேன். நீங்கள் வந்து காப்பாற்றிவிட்டீர்கள் பறல் ஆடி வீரரே" என்றாள் மல்லம்மா.

திடுக்கிட்டுப் போனான் இளையபாண்டியன்.

"என்னை எப்படி உனக்கு...?"

"தெரியுமா என்று கேட்கிறீர்கள். உங்கள் வீரம் பாஞ்சாலங்குறிச்சி அரச குடும்பத்து பெண்களால் அடிக்கடி பேசப்படுகிற ஒன்று. ஜக்கம்மா தேவி திருவிழாவில் உங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்" என்றாள்.

"நீங்கள் யார்...?" என்று கேட்டான் இளைய பாண்டியன், மரியாதை கலந்த குரலில்.

"நீ என்றே என்னை அழைக்கலாம். வயதில் சிறியவள்தான்... தவறில்லை. கடற்கரை நாயக்கரை உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கும். அவருடைய தங்கை பேத்தி நான்" என்றாள் மல்லம்மா.

"கடற்கரை நாயக்கரைப் பார்க்கத்தான் செல்கிறேன். நீயும் என்னுடன் வரலாம். அவரிடம் கொண்டு சேர்த்துவிடுகிறேன்" என்றான், இளைய பாண்டியன்.

மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தது மல்லம்மாவின் முகம். அவள் மகிழ்ச்சியைக் கெடுப்பது போல் இருட்டில் முளைத்தன சில வெளிச்சப் புள்ளிகள்.

"அதோ, நம்மைத் தேடி வந்து விட்டார்கள்" என்றான், பறல் ஆடி வீரன்.

14

மல்லம்மாவின் மகிழ்ச்சி அரை விநாடியில் காணாமல் போனது. அவர்களை நோக்கி வேகமாய் வந்தது தீப்பந்த வெளிச்சங்கள்.

"ஓடியவன் ஆட்களை திரட்டிக்கொண்டு வருகிறான்" என்றான்

இளைய பாண்டியன்.

"என்ன செய்வது...?" - கேட்டாள் மல்லம்மா.

"உன்னைக் குதிரையில் ஏற்றி அனுப்பிவிடுகிறேன். பிறகு நான் வந்து சேர்ந்துகொள்கிறேன்" என்றான், நிதான குரலில்.

"என்னை எங்கே அனுப்பப் போகிறீர்கள்...?"

"அதோ மேற்கே தெரிகிறது பாரு... காடு. அதன் நடுவில் மண்டபம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே உன்னைக் கொண்டு சேர்த்துவிடும் என் குதிரை" - என்றவன், உதடுகளைக் குவித்து ஒலி எழுப்பினான். மறுகணம், பறல் ஆடி வீரனின் குதிரை வேகமாய் ஓடி வந்து அவர்கள் முன் நின்றது.

மல்லம்மா சிரமப்பட்டு குதிரை மீது ஏறி அமர்ந்தாள். இளைய பாண்டியன், குதிரையின் காதருகே வந்து - "குமுதா... வீரனின் கோவிலில் கொண்டு இவளைச் சேர்த்துவிடு. நான் வரும் வரை நீதான் இவளுக்கு காவல்" - என்றான்.

எஜமான் குரலுக்கு கட்டுப்பட்டு, மல்லம்மாவை சுமந்துகொண்டு காட்டை நோக்கி வேகமாய் ஓட ஆரம்பித்தது இளைய பாண்டியனின் குதிரை.

நள்ளிரவு. இருளின் பிடியில் இருந்தது பாளையங்கோட்டை. மெக்காலே மாளிகை இருந்த வளாகத்தின் முன் வாசலில் வில் வண்டி ஒன்று வந்து நின்றது.

கும்பினிச் சிப்பாய்கள் மின்னல் வேகத்தில் வண்டியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சிப்பாய் ஒருவனின் நீள குழல் துப்பாக்கி, வண்டியோட்டியின் மார்புக்கு நேராய் நீண்டது. வண்டியோட்டி கால்கள் மெலிதாய் நடுங்க ஆரம்பித்தன.

வீரன் ஒருவன் வேகமாய் வண்டியை நெருங்கி, முன் திரையை இழுத்தான். வெளியே எட்டிப் பார்த்தது நிலவு முகம் ஒன்று.

"நாட்டிய ராணி ரஞ்சிதா" - சிப்பாயின் கண்கள் அகலமாய் விரிந்தன. மருதாணி பூசிய கரங்கள், திரையை இழுத்து தன்னை

மறைந்துக்கொண்டது.

அதே நேரம்– பின்னால் தொங்கிய திரை விலகியது. அவசரமாய் வெளியே எட்டிப் பார்த்தது கறுப்பு முகம் ஒன்று. அந்த முகத்துக்கு சொந்தக்காரன் முத்துக்கருப்பன்.

சிப்பாய் கூட்டம் வண்டியின் பின் பக்கம் ஓடியது.

"முத்துக்கருப்பா ! நாட்டிய ராணி ரஞ்சிதா எங்கள் கண்களுக்கு விருந்து அளிக்கப் போகிறாளா?"

"விருந்து உங்களுக்கு அல்ல! கார்வெல்ஸ் துரைக்கு."

"கார்வெல்ஸ் தொரை ஊரில் இல்லை."

"இரவு முழுவதும் எங்கள் முன் ஆடச்சொல். சம்பளம் தத்தும் கால் பங்கை உன்னிடம் தந்துவிடுகிறோம்" – என்றான் கிழட்டுச் சிப்பாய்.

காவலர் கூட்டம் அவர் தீர்மானத்தை ஏகமானதாய் ஆதரித்தது.

"நான் அவசர காரியமாய் மேஜரைப் பார்க்க வேண்டியது இருக்கிறது. வந்து பேசிக்கொள்வோம்" – என்றான் மழுப்பலாய்.

"சரி... நீ போய் பேசிவிட்டு வா. ரஞ்சிதாவை என்னிடம் விட்டுவிட்டு போ" – என்றார் கிழட்டுச் சிப்பாய்.

"பூனையை நம்பி கருவாட்டை வைத்துவிட்டுப் போக முடியுமா...?" என்று கேட்டான் முத்துக்கருப்பன். சிப்பாய் கூட்டம் சிரித்தது.

"பல் இல்லாத கிழட்டுப் பூனையால் கருவாட்டுக்கு எந்த ஆபத்துமில்லை" என்றார், முதுமைச் சிப்பாய்.

"பல் இல்லாத பூனையால் ஆபத்து இல்லை என்பதற்கு யார் உத்தரவாதம்?" – என்று கூட்டத்தில் ஒரு குரல் கேட்க, 'களுக்'கென்று சிரித்தாள் வண்டிக்குள் இருந்த மோகனாங்கி. சிரிப்பில் உறைந்தது சிப்பாய் கூட்டம்.

"ம்... நேரமாகிறது. வழி விடுங்கள்" – என்றான் முத்துக்கருப்பன்

எரிச்சலாய், கண்களில் ஏக்கத்துடன் சிப்பாய் கூட்டம் விலகி வழி விட்டது. வண்டி மெல்ல உள்ளே நுழைந்தது.

பெரிய கட்டடத்தின் முகப்பில் கொண்டுபோய் வண்டியை நிறுத்தினான் வண்டியோட்டி. வண்டிக்குள் இருந்த இரும்புப் பெட்டியை கையில் எடுத்துக்கொண்டு கீழே இறங்கினான் முத்துக்கருப்பன்.

"முத்தூ"– கொஞ்சலாய் அழைத்தாள் கோதை.

"என்ன ரஞ்சி...?"– செல்லமாய் கேட்டான் முத்து.

"நான் என்ன செய்யட்டும்...?"– கேட்டாள் கண்களைச் சொக்கி.

"அரை நாழிகை நேரம் அசையாமல் இரு. அதற்குள் வந்துவிடுவேன்... சரிதானா!"

"ம்...ம்..."– சிணுங்கினாள் சிங்காரி.

அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளிவிட்டுச் சென்றான் முத்துக்கருப்பன். வண்டியோட்டிக்கு வியர்த்தது.

மேஜர் மெக்காலே அறையில் விளக்கு எரிந்தது. அறை முழுவதும் காகிதங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. வேகவேகமாய் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

இரும்புப் பெட்டியுடன் உள்ளே நுழைந்தான் முத்துக்கருப்பன். குரல் அரவத்தில் அவர் நிமிர்ந்தார்.

"என்ன முட்கார்ப்பு, ராத்திரியில் வந்திருக்கிறாய்...?" – வியப்பாய் கேட்டார்.

"கட்டபொம்மன் சொத்தை உங்களிடம் சேர்க்க இரவோடு இரவாக ஓடி வந்திருக்கிறேன்" – என்றவன், இரும்புப் பெட்டியை அவரது காலடியில் வைத்தான்.

மெக்காலே முகம் மலர்ந்தது. "உள்ளே என்ன இருக்கிறது முட்கார்ப்பு...?" – குரலில் ஆவல் மிதமிஞ்சி தெரிந்தது.

"உள்ளே இருக்கிறது சந்தனப் பேழை. அதனுள் பொக்கிஷம்"

– என்றான் உற்சாகமாக.

"உடனே திற" – என்றார் ஆர்வமாய். முத்துக்கருப்பன் மண்டியிட்டு அமர்ந்து பெட்டியைத் திறந்தான்.

பெட்டிக்குள் எதுவுமில்லை!

பருவகாற்று சாந்தமாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது. மண்டபத்தின் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்தாள் மல்லம்மா. சற்று தள்ளி நின்றிருந்த குதிரை அவளையே கவனித்தது.

ஒரு உருவம் மண்டபத்தை நோக்கி வருவதைக் கண்டதும் அவசரமாய் எழுந்தாள். நெருங்கி வர வர தெளிவாய் தெரிந்தது.

அது, இளையபாண்டியன்!

நிம்மதி பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது அவளிடம். "அவர்கள் உங்களைப் பார்க்கவில்லையா?" என்றாள்.

"அவர்கள் வருவதற்குள் பனைமரம் ஒன்றில் ஏறி அடர்ந்த ஓலைகளுக்குள் மறைந்துகொண்டேன். தேடிப் பார்த்துவிட்டு திரும்பிவிட்டார்கள்" – என்ற இளைய பாண்டியன், மண்டபத்தின் தூண் ஒன்றில் சரிந்தபடி அமர்ந்தான்.

"எதற்காக எழுப்பப்பட்ட மண்டபம் இது தெரியுமா?..."– கேள்வி கேட்டான் மல்லம்மாவிடம்.

'தெரியாது' என்பது போல தலை அசைத்தாள்.

"பாண்டிய வீரனின் பள்ளி படை, போரில் உயிர் நீத்த பாண்டிய வீரன் நினைவாக கட்டி வைத்த நடுகல் கோவில். ஒரு மாவீரனின் பள்ளிபடை இன்று கவனிப்பாரின்றி அழிகிறது" – என்றவன் நெஞ்சில் நெருப்பு மூச்சு.

"நடுகல் கோவில் என்றால் கல்லறைதானே...?" – கேட்டாள் சந்தேகத்துடன்.

"கல்லறைதான்! ஆனால் வீரனின் கல்லறை" – என்றான் பறல் ஆடி வீரன். வந்த கொட்டாவியை அடக்க முயன்று தோற்றாள்

மல்லம்மா.

"உனக்கு உறக்கம் வந்துவிட்டது. சிறிது நேரம் படுத்திருந்துவிட்டு, விடிகாலையில் எழுந்து நடப்போம். நீ மண்டபத்தின் உள்ளே படுத்துக்கொள். நான் வாசலில் படுக்கிறேன்" – என்று சொல்லிவிட்டு இருந்த இடத்திலேயே சுருண்டு படுத்துக்கொண்டான்.

மண்டபத்துக்குள் நுழைந்த மல்லம்மா, அதே வேகத்தில் வெளியே ஓடி வந்தாள்.

"சே... ஒரே வவ்வால் நாற்றம், இருட்டு. எனக்கு பயமாய் இருக்கிறது. நான் இங்கேயே படுத்துக்கிறேன்"– என்றவள், பதிலை எதிர்பார்க்காமல் அவன் படுத்திருந்த இடத்திற்கு சற்று தள்ளி ஒருக்களித்து படுத்தாள். சில நிமிடங்களில் தூங்கிப் போனாள்.

இளையபாண்டியனுக்கோ நெடுநேரம் தூக்கம் வரவில்லை!

கோபத்தில் மெக்காலே முகம் சிவந்து போயிருந்தது. அவரால் வீசியெறியப்பட்ட இரும்புப் பெட்டி வாசலில் கிடந்தது. தலை குனிந்தபடி நின்றிருந்தான் முத்துக்கருப்பன்.

"முட்டாள்... என் கண் முன்னால் நிற்காதே" – கத்தினார் மெக்காலே.

மவுனமாய் வெளியே வந்தான் முத்துக்கருப்பன். 'எங்கே போயிற்று சந்தனப்பேழை?'– சம்மட்டி அடி போல ஒரே கேள்வி மனதில் திரும்பத் திரும்ப மோதியது.

வில்வண்டி மாடுகள் சற்று தள்ளி இருந்த மரத்தில் கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தன. வேகமாய் வண்டியை நெருங்கி திரையை விலக்கினான் முத்துக்கருப்பன்.

நாட்டிய ராணி ரஞ்சிதாவைக் காணவில்லை.

உறக்கம் மெல்ல கலைந்தது. புரண்டு படுத்தான். தூரத்தில் மரம் வெட்டுபவர்களின் பாட்டொலி காதில் விழுந்தது.

"மத்தங்கா பில்லு வெட்டி

மலையோரம் போற பொண்ணே...
மலை மேலே பெஞ்ச மழை- என்
கண்ணே ரத்தினமே உன்
மாரு நனையலையே -
என் பொண்ணே ரத்தினமே!"

எழுந்து அமர்ந்தான். சூரியனின் மஞ்சள் ஒளியில் நனைந்திருந்தன மரங்கள்.

திரும்பி, மல்லம்மா படுத்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தான். வெறிடமாகி இருந்தது. தூக்கத்தில் உருண்டு சுவரோரம் போயிருந்தாள் அவள்.

ஆழ்ந்த உறக்கம். மார்பகம் உயர்ந்து தாழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

பக்கவாட்டில் கையை ஊன்றினவன் – அதிர்ந்தான். இன்ப அதிர்ச்சியாக கண் எதிரே தெரிந்தது சந்தனப்பேழை.

ஆசையாய் கையில் எடுத்தான். பேழைக்கு கீழே ஓலை ஒன்று இருந்தது. எடுத்துப் பார்த்தான் இளையபாண்டியன்.

'குதிரை மோகினி' என்று எழுதி இருந்தது.

15

கூட்டுறகரை நாயக்கர் மகிழ்ச்சியில் திக்குமுக்காடிப் போனார். மல்லம்மாவின் தோள்களை ஆதுரவாய் பற்றி உச்சி முகர்ந்தார்.

"இதுவரை நடந்த கதையைச் சொல், உன் தாத்தா தெரிந்து கொள்கிறேன்" என்றார்.

கோட்டை விழுந்த நேரத்தில் மாளிகையைவிட்டு ஓடியதில் இருந்து, வெள்ளையர் கையில் இருந்து இளைய பாண்டியன் காப்பாற்றியது வரை சொல்லி முடித்தாள் மல்லம்மா, தெளிந்த நீரோடை போல. நன்றிப் பெருக்குடன் பறல் ஆடி வீரனைப் பார்த்தார் அவர்.

"பறல் ஆடி வீரா, சந்தனப் பெட்டியைக் காட்டுகிறாயா...?"

சந்தனப் பேழையை அவர் கையில் கொடுத்தான். பத்து நாள் குழந்தையை வாங்கிக்கொள்ளும் பாவத்துடன் அதை வாங்கிக் கொண்டார். அங்கும் இங்கும் புரட்டினார். நடனம் ஆடும் கோலத்தில் இருக்கும் சந்தனச் சிற்பங்களையும் பார்த்தார்.

"ஊமைத்துரைக்குத்தான் இதன் சூட்சமம் தெரியும். அவன் வெளியில் வந்த பிறகே திறந்துகொள்ளட்டும்" என்றவர், பேழையை பக்கவாட்டில் வைத்தார்.

அடுத்த சில விநாடிகளில் உள்ளே நுழைந்தனர் கல்யாணத்தேவர், பூபதி நாடார், தோமாச்சி முதலியார், பெருமாள் கவுண்டர், பெருமாள்சாமி பிள்ளை, உத்தமநாத படையாச்சியார்.

"வர வேண்டும்... வர வேண்டும்" – என்று வரவேற்றார் நாயக்கர். ஆசனங்களில் அமரும்படி உபசரித்தான் இளைய பாண்டியன். புன்முறுவலுடன் பேச ஆரம்பித்தார் நாயக்கர்.

"பறல் ஆடி வீரனுக்கு அறிமுகம் தேவையில்லை. இங்கு வந்திருக்கும் உங்களையும் யாருக்கும் சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. நீங்கள் விரல் நீட்டிய திசையில் பாய்ந்து செல்ல உங்கள் கிராமங்களில் உள்ள வாலிபர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். நம் சுதந்திரப் பூமியில் ஆதாய மீன் பிடிக்க கால் ஊன்றி இருக்கும் வெள்ளை நாரைகளை விரட்ட நாம் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறோம். எவர் கலைத்தாலும் நாம் கோர்த்திருக்கிற கைகள் பிரிந்துவிடக் கூடாது."

"கட்டபொம்மன் பிறந்த மண்ணில் பிறந்தவர்கள் நாங்கள். எந்தக் காற்று அடித்தாலும் திசை மாறமாட்டோம்" – என்றார் தோமாச்சி முதலியார், உறுதியான குரலில்.

"சப்பம் என்று வாய் திறந்தால் கத்தியை உருவி காட்டுவான், வெற்றி என்று கேட்டால் சட்டியை உயர்த்துவான் தமிழன் என்று திருநெல்வேலி சீமை முழுவதும் மக்கள் பேசுகிறார்கள். நாம் மறத் தமிழர்கள். புரட்சிப் படைக்கு தமிழர் படை என்று பெயர் சூட்டுவோம்" – என்றார் கல்யாணத் தேவர்.

"நாம் தமிழர். நாம் உருவாக்கப் போகும் புரட்சிப் படை தமிழர் படை. அதுவெல்லாம் சரிதான்! நாமெல்லாம் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் ஊமைத்துரை தமிழர் இல்லையே... வெள்ளையன் அந்நியன் என்றால் அவரும் அந்நியர்தானே என்று எந்த புரட்சி வீரனாவது கேள்வி எழுப்பினால்...?" – தாழ்ந்த குரலில் கேட்டார் பெருமாள் கவுண்டர்.

அந்த அறையில் இருந்த அத்தனை பேருடைய முகமும் கல

இமை மூடும் பொழுதுக்குள் நிறம் மாறின. ஆவேசம் வந்தவர் போல எழுந்து பேசத் தொடங்கினார் பூபதி நாடார்.

"வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனும், ஊமைத்துரையும் பிறந்த நாடு தமிழ்நாடு. அவர்கள் வளர்ந்து வாழ்ந்த பண்பாடு தமிழ்ப் பண்பாடு. அதுமட்டுமா...? அவர்கள் எந்த தமிழ் மண்ணில் பிறந்தார்களோ, அந்த மண்ணுக்காகவே வாழ்ந்து, அந்த மண்ணின் சுதந்திரத்திற்காகவே போரிட்டார்கள். அந்தப் போராட்டத்தில் இழந்துவிட்டோம் வீரபாண்டியனை!

சிறைப் பறவையாக இருக்கிறான் ஊமைத்துரை. அவர்கள்தான் உண்மையான தமிழர்கள். தமிழுக்காகவும், தமிழ் மண்ணுக்காகவும் தன் உயிர், பொருள், ஆவி எதையும் தியாகம் செய்யத் தயாராய் இருக்கின்றவன்தான் தமிழன். தமிழ் மண்ணில் பிறந்தும் தன் நலத்துக்காக தனது இரத்தத்தையே காட்டிக் கொடுப்பவன் பிறப்பால் தமிழனாய் இருந்தாலும் அந்நியன்தான்"– என்று சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தார்.

கைத் தட்டினார் கல்யாணத் தேவர். அந்த அறைக்குள் மீண்டும் உற்சாகம் வந்தது.

"பத்து பூபதி நாடார் இருந்தால் போதும், தமிழ் மண்ணைவிட்டே வெள்ளையனை விரட்டிவிடலாம்"– என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"சிவத்தையா எங்கே?" – என்று கேட்டான் இளைய பாண்டியன்.

"புரட்சிப் படையில் வீரர்களைச் சேர்க்க கிராமம் கிராமமாய் சென்றிருக்கிறார்கள். அடுத்த பவுர்ணமி பின் இரவில் ரகசிய கூட்டம் ஒன்று நடத்த முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது" என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"புரட்சிப் படையில் பெண்களுக்கு இடம் உண்டா?"– கேள்வி வந்தது கல்யாணத் தேவரிடம் இருந்து.

"நிச்சயம் உண்டு. புரட்சிப் பெண்களுக்கு தலைமை தாங்க வேங்கைப் பெண் ஒருத்தி வந்திருக்கிறாள்."

"எங்கே... எங்கே?" – கேள்விகள் எழுந்தன.

"மல்லம்மா, உன் அறைக் கதவை இரண்டு முறை தட்டு."

மல்லம்மா எழுந்து கதவில் ஆட்காட்டி விரலால் இரு முறை ஒலி எழுப்பினாள்.

கதவு திறந்து கொண்டது. வெளியே வந்தாள் – அழகு

பெண்ணொருத்தி.

அவள் – குதிரை மோகினி.

16

அவளைக் கண்டதும் அதிர்ச்சியில் வாய் பிளந்தான் இளையபாண்டியன். மற்றவர்கள் வியப்பில் இருந்தார்கள். 'இந்த அழகுச் சிலையா போரிடப் போகிறது...? இந்தப் பூங்கரங்களா வாள் தூக்கப் போகிறது...? இந்த தளிர்க் கால்களா எதிரியைப் பந்தாடப் போகிறது...?'– சந்தேக ஊர்வலம்.

அந்த அறையில் இருந்தவர்களின் மனநிலையைப் புரிந்துகொண்ட கடற்கரை நாயக்கர் – "இவள் யாரென்று தெரிந்தால், உங்கள் சந்தேகம் காற்றில் பறந்துவிடும்" என்றார்.

அவசரமாய் இளைய பாண்டியன் வாய் திறந்தான்.

"எனக்கு முன்பே..."

"தெரியும் என்று சொல்கிறாயா இளைய பாண்டியா... நிச்சயம் இவளை நீ பார்த்திருக்க முடியாது. இவளுடன் குதிரை மோகினியும் சேர்ந்துவிட்டால் எதையும் சாதிக்கும் பெண் படை கிடைக்கும்."

"ஐயா இவள்தான்..." என்று ஆரம்பித்த இளைய பாண்டியனை 'சொல்ல வேண்டாம்' என்று கண்களால் கெஞ்சினாள் குதிரை மோகினி.

"ம்... சொல்..." என்றார்.

"இல்லை... இல்லை! அவள் இவள் இல்லை!" என்ற இளைய பாண்டியனை நோக்கி புன்னகைத்தாள் குதிரை மோகினி.

"இவள் பெயர் மோகனவல்லி. நாகலாபுரம் பாளையக்காரரின் அன்புத் தங்கை. புரட்சிப் படையில் அங்கம் வகிப்பதற்காகவே தடைகளையும் மீறி வந்திருக்கிறாள்" என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"ஒரு பெண் போராட வந்திருப்பது வியப்பாக இருக்கலாம். ராணி வேலு நாச்சியார் வாள் தூக்கியபோதும் உலகம் வியப்பாய்த்தான் பார்த்தது. நாச்சியார் வாள் தூக்கியது மண்ணுக்காக. நான் வாள் தூக்கி இருப்பது பழிக்குப் பழி வாங்க. என் அண்ணன் சவுந்தரபாண்டியனைக் கைது செய்து, விசாரிப்பது போல் நாடகமாடிவிட்டு, தூக்குக் கயிற்றில் தொங்கவிட்டான் பானர்மேன்.

அவன் இனத்தைப் பழி வாங்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் உங்கள் புரட்சிப் படையில் சேர வந்திருக்கிறேன்" என்றான், உணர்ச்சி பொங்க.

"காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் நாம் கூடியிருக்கும் நோக்கம் ஒன்றுதான். வெள்ளையரை நம் அன்னை பூமியில் இருந்து விரட்ட வேண்டும் என்பதுதான் நம் லட்சியம். மோகனவல்லி, மல்லம்மாவை அழைத்துச் செல். வெகுதூரத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறாள். சற்று ஓய்வெடுக்கட்டும்" என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

மோகனவல்லியும், மல்லம்மாவும் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். போகிற நேரத்தில் இளைய பாண்டியன் பக்கம் திரும்பி உதட்டைச் சுழித்துவிட்டுச் சென்றாள் மோகனவல்லி. இளையபாண்டியன் தலையில் பூமாரி பொழிந்தனர் காதல் தேவதைகள்.

துணிகளை ஒவ்வொன்றாய் கழற்றி, பவழ மல்லிகை செடி மீது வீசினாள் மோகனவல்லி. மெல்லிய ஆடை ஒன்றை எடுத்து இடுப்பில் சுற்றிக்கொண்டாள். உடம்பின் மேல் பகுதியில் கச்சை மட்டுமே காவல் இருந்தது. அதையும் துறந்துவிடலாமா என்று சிந்தனை வந்தது. 'எந்த ஆண்மகனும் இந்தப் பிரதேசத்தில் இல்லைதான். குயில்களும், மயில்களும் திரிகிறதே... அவை பார்க்காதா?' வெட்கம் வர– கச்சையுடன் நீர் நிலையை நோக்கி நடந்தாள்.

தடாகத்தில் தாமரைகள் மலர்ந்திருந்தன. குவளைகள் விழித்திருந்தன. அவற்றுடன் இந்தப் பெண் மலரும் கலந்துவிட்டாள்.

நீரின் ஜில்லிப்பை முழுவதும் மேனியில் ஏற்றிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டது போல நீருக்குள் மூழ்கினாள். தடாகத்தில் அங்கும் இங்கும் முகமலர் நீட்டி காற்றை உறிஞ்சிவிட்டு, நீருக்குள் மூழ்கினாள்.

ஒரு நாழிகை நேரம் நீரில் விளையாடிவிட்டு திமிர்ந்தவள் அதிர்ந்தாள். தடாகத்தின் கரையில் புன்னகையுடன் நின்றிருந்தான் இளைய பாண்டியன்.

அவசரமாய் நெகிழ்ந்திருந்த இடுப்பு ஆடையை இறுக்கமாய்க் கட்டினாள். கச்சைத்துணி கச்சிதமாய் இருக்கிறதா என்று ஒரு முறை தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள், கழுத்தளவு தண்ணீரில் நின்று கொண்டு.

"பெண்கள் குளிக்கும் இடத்தில் உங்களுக்கு என்ன வேலை... ம்... போங்கள்" – என்றாள் கோபமாய்.

"பெண்கள் மட்டும்தான் குளிக்க வேண்டும் என்று யாராவது

உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்களா? யாரும் குளிக்கலாம்... நானும் குளிக்கத்தான் வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

"நான் வெளியே வந்துவிடுகிறேன். நீங்கள் தாராளமாய் குளித்துவிட்டுப் போங்கள்."

"சரி, உடனே எழும்பி வெளியே வா... நான் குளிக்கணும்."

வெளியே எழுந்து வர எத்தனித்த மோகனவல்லி, அப்படியே நின்றாள். 'ஈர ஆடையோடு எப்படி ஒரு ஆண் மகன் முன்னால் போக முடியும். அதுவும் அரைகுறை ஆடையோடு...!'

மீண்டும் கழுத்தளவு தண்ணீருக்குள் நின்றுகொண்டாள்.

"நீங்கள் மரத்தின் மறைவுக்கு செல்லுங்கள். நான் வெளியே வருகிறேன்" என்றாள், கெஞ்சும் குரலில்.

"நான் இந்த இடத்தைவிட்டு நகருவதாக இல்லை. வேண்டுமென்றால் திரும்பி நின்றுகொள்கிறேன்" என்றான் 'விட்டுக்கொடுக்கும் பாவனையில்.

"சரி... திரும்பி நின்று தொலையுங்கள். நான் திரும்பலாம் என்று சொல்லும் மட்டும் திரும்பக் கூடாது... சரிதானா...!"

"சம்மதிக்கிறேன்!"

தடாகத்துக்கு முதுகை காட்டியபடி நின்றான் இளைய பாண்டியன். மெல்ல தலையைத் திருப்புவது போல் நடித்தான்.

"ம்..." என்று மிரட்டியது பூவையின் குரல்.

மீண்டும் தலையை நேரே வைத்துக்கொண்டு, "திரும்பட்டுமா?" என்று கேட்டான். பதில் இல்லை.

"மோகனவல்லி" என்றான். இந்த முறையும் பதில் இல்லை. மெல்ல திரும்பி பார்த்தான். தடாகத்தில் பூங்கொடிகள்தான் இருந்தன. கொடி இடையாளைக் காணவில்லை.

"க்ளுக்"கென்று சிரிப்பொலி கேட்டது. அவசரமாய் திரும்பினான்.

புன்னகையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தாள் மோகனவல்லி.

பனியில் நனைந்த மலராய், சிற்றாடை கட்டிய நிலவாய் தெரிந்தாள். அதற்குள் மின்னல் வேகத்தில் உடை மாற்றி இருந்தாள். சரக் கூந்தலிலும் ஒரு சர்ப்பு மினிர்ந்தது.

"மோகனவல்லி"– என்றான் மோகமாய்.

"ம்" – என்றாள் தாபமாய்.

"நன்றி" என்றான் காளை.

"எதற்கு?" என்றான் பாவை.

"பேழையை மீட்டு தந்ததற்கு" என்றான் வீரன்.

"நன்றியை நீங்கள் சொல்வதாக இருந்தால் ரஞ்சிதாவுக்கு சொல்லுங்கள்."

"யார் அவள்...?"

"நாட்டியக்காரி"

"அவளுக்கு எதற்கு நன்றி...?"

"அவள்தான் முத்துக்கருப்பனிடம் இருந்து பேழையைத் தந்திரமாக எடுத்துத் தந்தவள்!"

"ஓ" – என்றான்.

"நன்றி" – என்றாள் பூவை.

"எதற்கு?" – கேட்டான் ஆண்மகன்.

"காட்டிக் கொடுக்காததற்கு" – என்றாள் காரிகை.

"எதை...?" – என்றான் இவன்.

"நான் குதிரை மோகினி என்பதை..."

"ஓ... அதுவா!"

இருவரும் ஏதோ ஒன்றில் சிக்கி இருப்பது போல ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி அசையாமல் நின்றனர். அவர்கள் சிக்கியது காதல் தடாகத்தில். அவர்கள் இதயங்களைத் துளைக்கத் தொடங்கின காமனின் கணைகள்.

"யார் கண்ணில் தூசி விழுந்திருக்கிறது...?" – என்று கேட்டது ஒரு குரல்.

அவசரமாய் விலகினார்கள். அவர்களை நோக்கி வந்தார் கடற்கரை நாயக்கர்.

தடாகத்துக்குள் குதித்தான் இளையபாண்டியன்.

நாணத்துடன் துள்ளி ஓடினாள் மோகனவல்லி.

17

1801 ஆம் ஆண்டு, தை மாதத்தின் ஆரம்ப தினங்களில் ஒன்று. வானம், தூசி விழுந்துவிட்டது போல நட்சத்திரக் கண்களை

ராணிமுத்து அ... 16, 2010

இமைத்தது. இரண்டாவது சாமம் ஆரம்பித்திருந்தது.

திருநெல்வேலி சீமை. மணியாச்சியில் இருந்து மூன்று கல் தூரத்தில் இருக்கும் ஒட்டநத்தம் கிராமம் விழித்திருந்தது. தெருக்களில் இருந்த கல்தூண் தலைகளில் கண்ணாடிச் சிறை விளக்குகள் காத்திருந்தன.

கிராமத்தைச் சுற்றி ஐம்பது வாலிப வீரர்கள் காவல் அரண் போல நின்றிருந்தனர்.

ஊரை நோக்கி மூன்று, நான்கு பேர் வந்துகொண்டிருந்தனர்.

வந்தவர்களை நிறுத்தி அடையாளம் கண்டுகொண்ட பின்னே ஊருக்குள் அனுப்பினர். புரட்சி வீரர்கள் வடிவில் புல்லுருவிகளும், வெள்ளையருக்கு உளவு சொல்வோரும் ஊருக்குள் நுழைந்துவிடாமல் தடுக்கவே இந்த ஏற்பாட்டை செய்திருந்தான் சிவத்தையா.

கிராமத்துப் பெண்கள், வந்த உறக்கத்தை விரட்டிவிட்டுக் காத்திருந்தனர் எதையோ எதிர்பார்த்து.

அந்த நேரமும் வந்தது.

ஊரின் மையப் பகுதியில் கல்தூண் விளக்கொன்றின் அருகில் வீடு ஒன்று அழிந்து, மழை நீரால் கரைந்து மண் மேடாகி இருந்தது.

மண்மேட்டில் ஒட்டநத்தம் ஊர்த் தலைவரும், காடல்குடி பாளையத்தின் அமைச்சரும், குளத்தூர் பாளையக்காரரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரரும், கடற்கரை நாயக்கரும் வந்து அமர்ந்தனர். எதிரில் விரிந்து கிடந்த மணல்வெளியில் புரட்சிக்கனலை நெஞ்சில் ஏந்தி நிற்கும் வாலிப வீரர்கள் இருந்தனர். வீதியின் ஓரங்களில் நின்றிருந்த பெண்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

தன் ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்தார் ஊர்த்தலைவர். அத்தனை கண்களும் மண்மேட்டின் திசையில் திரும்பின. அருகில் அமர்ந்திருந்த கடற்கரை நாயக்கரை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு பேசத் தொடங்கினார் ஊர்த் தலைவர்.

"ஒட்டநத்தம் கிராமத்துக்கு அழியாப் புகழ் வாங்கித் தர இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் வீரத்தால், சரித்திரத்தில் இந்த ஊருக்கு ஒரு நிரந்தர இடம் கிடைக்கும் என நம்புகிறேன். கூட்டம் நடத்துவதற்கு இடமும் தந்து, புரட்சி வீரர்களுக்கு உணவும் தர சம்மதித்து இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு என் நன்றி."

"நாங்கள்தான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். சரித்திரத்தை மாற்றப் போகும் முதல் யுத்தத்திற்கு எங்கள் ஒட்டநத்தத்தில் விதை

ஊன்றப் போகிறீர்கள். நம் தலைவராய் ஏற்றுள்ள ஊமைத்துரை, வெள்ளையன் பிடியில் இருக்கிறார். நம் தலைவரை நம்மிடம் கொண்டு வரத்தான் கூடி இருக்கிறோம். நம் முதல் யுத்தம் நிச்சயம் வெற்றிபெறும். அது நம் மண்ணுக்கு நாம் தரும் முத்தமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறோம்" என்றார்கள்.

கூட்டத்தின் முன் வட்டத்தில் அமர்ந்திருந்தனர் மல்லம்மாவும், மோகனவல்லியும். சற்று தள்ளி சிவத்தையாவும், இளைய பாண்டியனும், முத்துவீரனும். அடிக்கடி மோகனவல்லி- இளைய பாண்டியன் கண்கள் ரகசியமாய் சந்தித்துக்கொண்டன. கூட்டத்தில் மீண்டும் சலசலப்பு வர- கடற்கரை நாயக்கர் எழுந்தார். தன் கனத்த குரலில் பேசத் தொடங்கினார்.

"ஒரு புதிய வரலாறு படைக்க நாம் இன்று கூடி, வெள்ளையரை விரட்டி அடிக்க முதல் யுத்தத்தைத் தொடங்க இருக்கிறோம். பாளையங்கோட்டை சிறையை உடைக்க முடிவு செய்துவிட்டோம். ஜல்லிப்பட்டி, விருப்பாட்சி பாளையக்காரர் கோபால நாயக்கரும்- அவருடைய மகன் முத்துவேல் நாயக்கரும் நமக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டி இருக்கிறார்கள். நம் முதல் யுத்தம் வெற்றி பெறுவதும்- ஆற்றங்கரை நாடு, இரவு சேரி நாடு, குன்னங்கோட்டை நாடு, தேர்போகி நாடு போன்றவைகளின் ஆதரவையும் பெற வேண்டும்.

பாளையக்காரர்கள் உதவ முன் வராவிட்டாலும் இத்தனை இளைஞர்கள் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள். இங்கு அதிக அளவில் காடல்குடி, குளத்தூர், ஏழாயிரம்பண்ணை பாளையங்களைச் சேர்ந்த வாலிபர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல..." என்றவர், பின்னால் திரும்பி விரலால் சைகை காட்டினார். குவளை ஒன்றில் தண்ணீர் கொடுக்கப்பட்டது. கடகடவென்று தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"சிலருக்குள் சிறு சிறு மனக்கசப்பு இருந்தது உண்மை. இன்று கதிரவனைக் கண்ட பனி போல் அது விலகி ஓடிவிட்டது. கல்யாணத் தேவர், பூபதி நாடார், பெருமாள் கவுண்டர், படையாச்சியார், தோமாச்சி முதலியார், பெருமாள்சாமி பிள்ளை, கந்தசாமி குடும்பர் போன்றவர்கள் இங்கு வந்திருப்பதே சான்று. இனி பயமில்லை. நாம் வெற்றி பெறுவது உறுதி. அதற்கு முன் சிலரை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிடுவது என் கடமை" என்றவர்- முன் பகுதியில் அமர்ந்திருந்த மூன்று பேரை அழைத்தார்.

இளையபாண்டியன், சிவத்தையா, மோகனவல்லி ஆகிய மூவரும்

எழுந்து கடற்கரை நாயக்கரின் அருகில் வந்து நின்றனர். இளைய பாண்டியன் தோளில் கரம் வைத்து.

"பறல் ஆடி வீரன். பெயர் இளைய பாண்டியன். வீரபாண்டிய கட்டபொம்முவுடன் பல போர்க் களத்தை சந்தித்தவன். பாஞ்சையம்பதி படையின் தளபதியாக நியமித்திருக்கிறேன். இவன் சிவத்தையா. தூத்துக்குடி தந்த நல்முத்து. இந்தப் போராட்டத்தில் பெரும் பங்கு வகிப்பவன். பாளையங்கோட்டையில் நடக்க இருக்கும் முதல் யுத்தத்தில் புரட்சிப் படைக்கு தலைமை தாங்கப் போகிறவன். இவள் மோகனவல்லி. நாகலாபுரம் பாளையக்காரரின் தங்கை. இவள்தான் வெள்ளையரின் கண்களில் விரலைவிட்டு ஆட்டும் குதிரை மோகினி" - என்றார் கடற்கரை நாயக்கர்.

கூட்டம் ஆச்சரியத்தில் வாய் பிளந்தது. கோபமாய் இளைய பாண்டியனை முறைத்தாள் மோகனவல்லி. அவனோ கள்ளச் சிரிப்பு சிரித்தான்.

"இப்போது உங்களிடத்தில் ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசுவாள் குதிரை மோகினி."

மோகனவல்லி திகைத்துப் போனாள். தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு பேசத் தொடங்கினாள்.

"நான் என் அண்ணனை இழந்திருக்கிறேன். நிறைய குடும்பங்கள் தலை மகனை இழந்திருக்கிறது. எண்ணற்ற பெண்கள் தங்கள் பூவை இழந்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பழிக்குப் பழி வாங்குவோம். வெள்ளையரின் ரத்தத்தால் தமிழ் அன்னையின் பாதம் நனைப்போம். பாளையங்கோட்டை நம் முதல் களம்"- என்று வீராவேசமாய் பேசியவள்- தன் வலக்கரம் உயர்த்தினாள்... வான் நோக்கி.

கூடியிருந்த கூட்டமும் தன் வலக்கரம் தூக்கி தங்கள் உடன்பாட்டைக் காட்டியது.

அடுத்து பேச வந்தான் பறல் ஆடி வீரன் இளைய பாண்டியன்.

"பறல் ஆடியில் இருந்து வந்த என்னை வீரனாக்கியது பாஞ்சாலங்குறிச்சி. படைப்பிரிவின் தலைவராக்கினார் கட்டபொம்மு மகாராஜா. இன்று தளபதி பொறுப்பை தந்திருக்கிறார் பெரியவர் கடற்கரை நாயக்கர். ஆனால் கோட்டை இல்லை, கொத்தளம் இல்லை. நம் தலைவரும் நம்மிடம் இல்லை. முன்னோர்கள் அரசை உருவாக்கிய காலம் மாறி, அரசை மக்கள் நிலை நிறுத்த வேண்டிய

நேரம் வந்திருக்கிறது. அதன் முதல் கல்தான் பாஞ்சாலங்குறிச்சி.

முதலில் இளையவர் ஊமைத்துரையை சுதந்திரப் பறவையாக்க வேண்டும். இரண்டாவது, விழுந்த கோட்டையை மீண்டும் நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்ய வேண்டும். மூன்றாவது, போர். வெள்ளையனை விரட்டும் போர், ரத்தப்போர். போர் முடிந்தால்தான் தெரியும்- நம் பெயர் இறந்தவர்களின் பட்டியலில் இருக்கிறதா... இருப்பவர்களின் வரிசையில் இருக்கிறதா என்பது. அன்னை பூமியின் அடிமை விலங்கொடிக்க என் உயிரைக் கொடுக்க நான் தயார்... நீங்கள்...?"

"தயார்... தயார்" என்றன புரட்சிக் குரல்கள்.

"உங்கள் உணர்ச்சி, எனக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. புரட்சி வெடிக்கப் போகிற நாளையும், நாம் செய்ய வேண்டியதையும் தூத்துக்குடி சிவத்தையா கூறுவார்" என்று சொல்லி முடித்தான்.

புரட்சி வேங்கை சிவத்தையாவிடம் இருந்து கனலாய் வந்தன வார்த்தைகள்.

"அன்னை பூமியைக் காக்க தங்கள் உயிரையே காணிக்கையாக்கத் தயாராகி இருக்கும் புரட்சி வீரர்களே... வீராங்கனைகளே! வீரபாண்டிய கட்டபொம்மு மகாராஜாவின் தோளோடு தோள் நின்றவர்கள் சிவுக்கன்பட்டி சென்னப்ப நாயக்கன், ஆத்தூர் அருளப்ப நாயக்கன், எப்போதும் வென்றான் குமாரவடி நாயக்கன், மஞ்சநாயக்கன்பட்டி வாலகுரு, கோட்டைக்காவல் தலைவன் முத்துக்குடும்பன், செக்காரக்குடி பெரிய நாயக்கர், கொல்லைமான் கோட்டை தளவாய்த் தேவன், பறல் ஆடி பால் பாண்டிய நாடான்.

இன்று அவர்கள் உயிருடன் இல்லை. அதனால் பாஞ்சாலங்குறிச்சியே இனி இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டான் வெள்ளையன் மெக்காலே. திருநெல்வேலிச் சீமையில் இனி தைரியமாய் மூச்சுவிட ஆளில்லை என்ற எண்ணத்தில் வெள்ளைப் படையின் பெரும் பகுதி திருச்சிக்குச் சென்றுவிட்டது. மீதிப் படை கயத்தாறு, சங்கரன்நயினார்கோவில், பாளையங்கோட்டை என்று சிதறிக் கிடக்கிறது. இது நமக்கு கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பு. காத்திருந்தோம் இதுநாள் வரை. காலம் வந்துவிட்டது. தை பிறந்துவிட்டது. வழியும் பிறந்திருக்கிறது.

தை மாதம் இருபதாம் நாள் பாளையங்கோட்டை சிறையை உடைப்போம். நம் தலைவர் ஊமைத்துரையை அழைத்து வருவோம். புதிதாய் கோட்டையை முளைக்கச் செய்வோம். தை இருபதில்

பாளையங்கோட்டை சந்தை கூடுகிறது. வாருங்கள் ஆளுக்கொரு வேடத்தில். சந்தையில் சந்திப்போம். நமது புரட்சிச் சின்னம் பதித்த பாளையங்கோட்டை வீடுகளில் நம் வீரர்களுக்கு உதவியும், ஆயுதமும் கிடைக்கும். அங்கே உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற செய்தியும் கிட்டும். வாருங்கள். சிறை உடைத்து புரட்சித் திசை தெரியச் செய்வோம்"– பேசி முடித்தான் முத்தாய்ப்பாக.

கடற்கரை நாயக்கர் எழுந்தார். உடனே கூட்டம் மொத்தமும் கலைந்தது.

புரட்சி வீரர்கள் ஆளுக்கொரு திசையாய் நகர்ந்தனர். சிறை உடைப்பை பற்றி பேசிக்கொண்டே, விருந்து ஏற்பாடுகளை கவனிக்கச் சென்றுவிட்டார் ஊர்த் தலைவர். சில வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர் சிவத்தையாவும், முத்துவீரனும்.

மோகனவல்லியைக் காணவில்லை.

"எங்கே மோகனவல்லி...?"– மல்லம்மாவிடம் கேட்டார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"அண்ணனிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்வி" – என்றாள் மல்லம்மா.

"யார் தொலைந்தாலும் என் தலைதான் உருள்கிறதா...?" என்று கேட்டபடி வந்தான் இளையபாண்டியன்.

"வா... ஓடைக்கரைக்குப் போகலாம்."

மூவரும் ஓடையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது ஓடை. அதற்குச் சற்று தள்ளி மணல் நிறைந்த பகுதியில் அமர்ந்தனர்.

"யாராவது ஒரு கதைச் சொல்லுங்களேன்" – என்றாள் மல்லம்மா.

அதே நேரம்– ஓடைத் தண்ணீர் சிதறும் ஒலி கேட்டது. திடுக்கிட்டு திரும்பினார்கள்.

யாரோ அவர்களை நோக்கி ஓடி வருவது தெரிந்தது. இளைய பாண்டியனின் கை, இடுப்பு வாளைத் தொட்டது.

18

ஒலிதான் கேட்டதே தவிர, முதலில் உருவம் தெரியவில்லை. சத்தம் வந்த திசையில் இருட்டை இமைக்காமல்

பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சில விநாடிகளில் அந்த உருவம் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. ஓடி வந்தது ஒரு பெண்.

அந்தப் பெண் வந்து அவர்கள் முன்னால் நின்றதும், மூன்று பேருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

அவள்– மோகனவல்லி.

ஓடி வந்ததால் மூச்சு வாங்கியது. கச்சை நழுவியும், நழுவாமலும் சிரமப்பட்டது.

"எங்களை பயமுறுத்தவா இப்படி ஓடி வந்தாய்...?" – கேட்டார் கடற்கரை நாயக்கர்.

"புரட்சிப் படையில் சேர வந்திருக்கும் இளம் பெண்களைச் சந்தித்துவிட்டு பார்த்தால் உங்களை காணவில்லை. விசாரித்து இங்கே தேடி வந்திருக்கிறேன்."

"தேடி வந்தது எங்களையா... பறல் ஆடி வீரனையா?"– என்று கேட்டுவிட்டு இடி இடித்தது போல சிரித்தார் கடற்கரை நாயக்கர். வெட்கத்தில் தலை குனிந்தான் மோகனவல்லி. அப்படியே அருகில் அமர்ந்தான்.

"குதிரை மோகினிக்கு வெட்கப்படவும் தெரியுமா...?" என்றான் பறல் ஆடி வீரன்.

"என்னை விட்டுவிட்டு ஏதோ கதை பேசப் போகிறீர்கள் என்று ஓடி வந்தேன். நான் வந்தது பிடிக்கவில்லை என்றால் இப்பொழுதே போய்விடுகிறேன்" – பொய்க் கோபத்துடன் எழுந்தான் மோகனவல்லி.

அவளது வலது கரத்தை இறுகப் பிடித்து இழுத்து உட்கார வைத்தான் இளைய பாண்டியன். சிவந்தது அவளின் வதனம்.

19

1801 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி இரண்டாம் நாள்.

தை மாதத்துச் சூரியன் ரத்தச் சிவப்பாய் கீழ் வானத்தில் தெரிந்தான். பாளையங்கோட்டை நகர மக்கள் வழக்கம்போல் கண் விழித்தனர்.

அன்று நடக்கப் போகும் விபரீதம் தெரியாமல் தாமிரவருணி

ஆறு துள்ளிக் குதித்து ஓடியது.

பாளையங்கோட்டைச் சிறைச்சாலை அமைதியாக இருந்தது. கோட்டை வாயிலில் காவலுக்கு நின்ற சிப்பாய், நீண்ட துப்பாக்கியை மதில் சுவரில் சாய்த்து வைத்துவிட்டு பல் குத்திக்கொண்டிருந்தான்.

அதே நேரம் பாளையங்கோட்டை நகருக்குள் நுழைந்தன நான்கு 'ஜட்கா' வண்டிகள். மாடுகளின் கழுத்து அசைப்பில் மணிகளின் ஒலியும் மிதந்து வந்தன. அத்தோடு இனிமையான குரலில் பாட்டும்..

"மாடு ரெண்டும் மதுரை வெள்ளை
மணிகள் ரெண்டும் திருநெல்வேலி
குப்பி ரெண்டும் கும்பகோணம்
குலுங்குதம்மா சாலைப்பாதை..."

– வண்டி ஓட்டிகள் இறுக்கமாய் தலைப்பாகை கட்டி இருந்தனர்.

நான்கு வண்டிகளிலும் வைக்கோலால் பத்திரப்படுத்தப்பட்ட ஓலைப் பெட்டிகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. கருப்புக்கட்டி – மாம்பழ மணமும், கருவாட்டு வாடையும் காற்றில் வீசியது. ஓலைப் பெட்டிகளை நகர்த்திப் பார்த்தாலோ, அடியில் உயிர் குடிக்கும் ஆயுதங்கள் இருந்தன. குத்தீட்டி, 'சுருள் வாள், வீச்சரிவாள் என்று வரிசையாய் அடுக்கப்பட்டிருந்தன... வைக்கோலுக்குள்.

மாம்பழ வியாபாரிகளுக்கு குத்தீட்டி எதற்கு...? கருவாடு வெட்ட சுருள்வாள் வேண்டுமா என்ன...?– இப்படி அடுக்கடுக்காய் சந்தேகங்கள் வருபவர்கள், வண்டிக்காரர்களின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தால் அந்தச் சந்தேகங்களைத் தூக்கி தூரமாய் எறிந்துவிடுவார்கள்.

நெருங்கிப் பார்த்தால் தெரியும் முதல் வண்டியை ஓட்டிச் செல்பவர் கல்யாணத்தேவர்... அடுத்த வண்டி பூபதி நாடார்... அடுத்து தோமாச்சி முதலியார்... கடைசி வண்டி பெருமாள் கவுண்டர்.

வண்டிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் உற்சாகமாய் சென்றன, சந்தைத் திடலை நோக்கி. கல்யாணத்தேவரின் பாட்டுக்கு வண்டி மாடுகளும் தலையசைக்க– கழுத்து மணிகள் இசைத்தன.

"போல... பாட்டு பாடுறது சரி! வண்டியைக் கொண்டு உடைப்பில உட்டுராதேயும்... எவனாவது வந்து மறிச்சிடப் போறான்."

"நம்ம வண்டியை மடக்கிப் போடுறதுக்கு இனிதான் ஒருத்த பிறந்து வரணும்" – என்று கல்யாணத் தேவர் சொல்லி முடிப்பதற்கு சரியாக இருந்தது.

வண்டிக்கு குறுக்கே குதிரை வீரன் ஒருவன் வந்து நிற்பதற்கு... அவன் கையில் இருந்த கூர்மையான வேல், கல்யாணத்தேவரி நெஞ்சை குறி வைத்து நீண்டது.

"உள்ளே என்ன இருக்கு?" – அதிகாரக் குரலில் கேட்டா கும்பினிச் சிப்பாய்.

"சேலத்து மாம்பழம் ஐயா. உங்களுக்கு வேண்டுமென்றால்..." – குரலை இழுத்தார் கல்யாணத் தேவர். அகலமாய்ச் சிரித்தா சிப்பாய்.

ஓலைப்பெட்டி ஒன்றைத் தூக்கி அவர் நீட்டினார். கையில் இருந் வேலை தரையில் போட்டுவிட்டு, மாம்பழப் பெட்டியை அவசரமா வாங்கிக்கொண்டான்.

"பின் வண்டியில் என்ன?"

"உறைக் கருவாடுய்யா! தேவையென்றால்..." – உரத்த குரலி கேட்டார் பூபதி நாடார்.

"வேண்டாம், வேண்டாம், போகட்டும் வண்டி" – என்றா கும்பினிச் சிப்பாய். நான்கு வண்டிகளும் நகர்ந்தன, வேகமாய்.

சற்று நேரத்தில் மேலும் நான்கு வண்டிகள் நகருக்கு நுழைந்தன. அசைந்து வந்த வண்டிகளின் முதுகில் மண் பானைகட தெரிந்தன. அவற்றுக்கு அடியில் கோட்டையைச் சிதறடிக்கக்கூடி வெடிகுண்டுகள் இருந்தன.

தெருவோரமாய் நின்று வண்டிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற நகரவாசிகள் இருவர், வியப்பாய் ஒருவர் முகத்தை ஒருவ பார்த்தனர்.

'பொங்கல்தான் முடிந்துவிட்டதே! இந்த வாரச் சந்தைக்கு ஏ இத்தனை கூட்டமாய் வியாபாரிகள் வருகிறார்கள்...?

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் புரட்சி வீரர்கள் பல்வேறு வேடங்களி நகருக்குள் நுழைந்த வண்ணம் இருந்தனர்.

தலையில் கள் பானைகளைச் சுமந்துகொண்டு சட்டை அணியாத ஆடவர்கள் சந்தைத் திடலை நோக்கி வந்தனர். அவர்க இடுப்பில்– விஷத்தில் தோய்ந்த கத்திகள். விறகுக் கட்டுகளை தலையில் வைத்துக்கொண்டு நகர வீதிகளில் கூவித் திரிந்தார் சில

கூறுவாட்களுடன்.

ஒரு கூடையில் கை வெடிகுண்டும், இன்னொரு கூடையில் பாம்புமாய் அலைந்தனர் பாம்பு வித்தைக்காரர்கள். கூட்டத்தில் குழப்பம் உண்டாக்க பாம்பு. சிறைச்சாலை கதவுகளுக்கு கை வெடி குண்டு.

காவடிகளையும், கமண்டலங்களையும் தூக்கியபடி 'முருகா, முருகா' என்று அழைத்துக்கொண்டே திரிந்தனர் திருநீறு தரித்தவர்கள். மோர் விற்கும் புரட்சிப் பெண்கள், வணங்கி திருநீறு பெற்றனர். ரகசிய செய்திகளையும் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

பிச்சைக்காரர்கள் வேடத்தில் பிச்சைப் பாத்திரங்களை ஏந்தித் திரிந்தனர் சில இளைஞர்கள். தூர தேசத்து சுற்றுலா பயணிகள் போல உணவும், இடமும் தரும் மடங்களில் இடம் பிடித்தனர் சிலர்.

சூரியன் வான் உச்சியில் இருந்து நழுவ ஆரம்பிப்பதற்குள், சிறைச்சாலை முன் இருந்த சந்தைத் திடல் நிரம்பி வழிய ஆரம்பித்தது. வாங்க வந்தவர்களைவிட, விற்க வந்தவர்களே அதிகம் இருந்தது போல் தெரிந்தது.

வழக்கமாய் சந்தைக்கு வருபவர்கள், புதிது புதிதாய் காய்கறி வியாபாரிகளும், எண்ணெய் வணிகர்களும் வந்திருப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்தனர். வெள்ளைச் சிப்பாய்களோ, அதிகாரிகளோ எந்தவித சந்தேகமுமின்றி தங்கள் பணிகளைக் கவனித்தனர்.

பாளையங்கோட்டை நகரத்து சீமாட்டி ஒருத்தி மாம்பழக் குவியல் முன் அமர்ந்திருந்த பூபதி நாடாரை நெருங்கி, "ஒரு மாம்பழம் என்ன விலை?"– என்றாள்.

"எட்டணா"– என்றார்.

"மாம்பழத்துக்கு விலை கேட்டால் மாமரத்து விலை சொல்கிறாய்!"

"மரத்துக்கு விலையோ, பழத்துக்கு விலையோ! இஷ்டம் இருந்தால் வாங்குங்கள். கஷ்டம் இருந்தால் திரும்புங்கள்"– என்றார் முகத்தை உர்ரென்று வைத்துக்கொண்டு.

"ம்... உம்மிடம் பேசி ஜெயிக்க முடியாது. முடிவாய் சொல்லும்... ஒரு பெட்டி பழம் வேண்டும். என்ன விலை?"

"கடைசி விலை. ஒரே விலை. ஏழு ரூபாய் கொடுத்துவிடுங்கள்" – என்றார்.

"ஏழு ரூபாய்க்கு முழு குதிரையே வாங்கிவிடலாம். ம்... வருகிறேன்.

பைத்தியக்கார வியாபாரிகள் நிறைய பேர் இன்று சந்தைக்கு வந்திருக்கிறார்கள்"– என்று முணுமுணுத்தபடி நகர்ந்தாள் அந்தப் பெண்.

"ஒரு கூடை மாம்பழத்தில் எத்தனை மாங்கொட்டை இருக்கும். அத்தனை மாங்கொட்டைகளையும் மண்ணில் புதைத்தால் எத்தனை மரங்கள் முளைக்கும். குதிரையை மண்ணில் புதைத்தால் குதிரை முளைக்குமா? விபரம் கெட்ட பொம்பளையா இருக்கிறாளே!"– என்றார் பூபதி நாடார். கல்யாணத்தேவர் உட்பட அனைவரும் சிரித்தனர் 'கொல்'லென்று.

புரட்சி வீரர்கள் தாங்கள் வைத்திருந்த புல்லுக்கும், விறகுக்கும், மற்ற பொருட்களுக்கும் அதிக விலை கூறி– பொழுது சாயும் நேரம் வரை தாங்கள் பொருட்களை விற்றுவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டனர்.

பொருட்களை விற்றுவிட்டால் சந்தையைவிட்டு நகர்ந்துவிட வேண்டுமே. நகராமல் இருந்தால் காவல் சிப்பாய்கள் சந்தேகப்படக்கூடும். அதற்காகத்தான் 'அதிக விலை' நாடகம்.

சில புரட்சி வீரர்களும், மங்கைகளும் குறைந்த விலைக்கு விற்றனர், தாங்கள் கொண்டு வந்த பொருட்களை.

அவர்களோ கள், சோளக்கதிர் விற்றவர்கள்.

அதற்கும் காரணம் இருந்தது.

புரட்சி வீரர்கள் பெரிய பெரிய மண்பானைகளில் ஊற்றி வைத்திருந்த பனங்கள்ளில் உறங்க வைக்கும் மருந்தைக் கலந்தனர். அதனால் தாராள மனதுடன் குறைந்த விலைக்கு ஊற்றிக் கொடுத்தனர் சிப்பாய்களுக்கு.

அருகிலேயே இளம் பெண்கள், சோளக்கதிர்களில் அளவுக்கு அதிகமாய் உப்பு தடவி, காரமாய் மிளகாய் வற்றல் தூள் தடவி, நெருப்பில் வாட்டிக் கொடுத்தனர் சகாய விலையில்.

வாங்கித் தின்ற கும்பினிச் சிப்பாய்களுக்கு சோளக்கதிரில் தடவி இருந்த அதிக உப்பும், உறைப்பும் தாகத்தை அதிகப்படுத்தின. கொளுத்தும் வெயிலும் துணை சேர்ந்துகொண்டது.

தாகத்தில் தவித்த சிப்பாய்கள், மீண்டும் மீண்டும் புரட்சி வீரர்கள் கிறக்க மருந்து கலந்து வைத்திருந்த கள்ளை– பட்டை பட்டையாய் வாங்கிக் குடித்தனர்.

மாலை மயங்கும் நேரம். சிறைச்சாலை காவல் சிப்பாய்களையும்

மயக்கம் சூழ ஆரம்பித்திருந்தது.

சிறைச்சாலைக்கு எதிரே இருந்த சந்தைத் திடல் இன்னும் கலகலப்பு குறையாமல் தெரிந்தது. புரட்சி வீரர்களின் கண்களில் ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பு.

அந்த நேரம்– சந்தைக்குள் நுழைந்தார் சிவனடியார் ஒருவர். ,ரைத்து வெளுத்த தலைமுடி. நீண்ட நரை தாடி. அவரைக் கண்டதும் தேவர் முகத்தில் புன்னகை.

"கடற்கரை நாயக்கர் வந்துவிட்டார்" – என்றார் கிசுகிசுப்பாய், பூபதி நாடாரிடம்.

மறுகணம், நம்மவர்கள் முகங்களில் உற்சாகம்!

20

சிவனடியார் வேடத்தில் கடற்கரை நாயக்கர், சந்தைத் திடலுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்ததும்– மாறுவேடத்தில் இருந்த புரட்சி வீரர்களுக்கு புது வேகம் வந்திருந்தது.

அவருக்குப் பின்னால் சற்று பணிவாய் சீடர்கள் போல காவி அங்கி அணிந்து, நெற்றியிலே அகலமாய் திருநீறு இட்டு, கழுத்திலே ருத்திராட்ச மாலை அணிந்து 'சிவ சிவ' என்று உச்சரித்துக்கொண்டு வந்தனர் சிவத்தையாவும், முத்து வீரனும்.

கல்யாணத் தேவர் அவசரமாய் எழுந்து, நாயக்கரின் காலடியில் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து வணங்கினார்.

"கைலாச நாதர் துணை இருப்பான். எழுந்திரு மகனே" – என்றார், சாந்தமான குரலில்.

"வண்டி வண்டியா கொண்டு வந்ததை எப்ப தூக்கணும் சாமி?" பணிவான குரலில் கேட்டார், குவியலாய் கொட்டிக் கிடந்த மாம்பழங்களைச் சுட்டிக் காட்டி.

"இருள் வரும் கீழ்த்திசையில் ஒலி வரும், தென்திசையில் ஒளி கூடும். நீயும் விளையாடு மகனே" – என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தார், சிவனடியார் வேடத்தில் இருந்த கடற்கரை நாயக்கர். அவரைப் பின் தொடர்ந்தனர் காவி அணிந்திருந்த முத்து வீரனும், சிவத்தையாவும். காவி ஆடைக்குள் மறைந்திருந்தன கைத்துப்பாக்கிகள்.

அவர்கள் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த கல்யாணத்

தேவர் திடுக்கிட்டு திரும்பினார், தன் காதருகே கேட்ட குரலால்.

"சாமீ... கும்பிடுறேன். ஊசி, பாசி மாலை, நரிக்கொம்பு, புலிப் பல்லு வேணுமா சாமீ..."– முத்துப்பல் காட்டியபடி நின்றிருந்தாள் மோகனவல்லி. நரிக்குறத்தி வேடம் அவளுக்கு கன கச்சிதமாய் பொருந்தியது.

அவள் அருகில் கழுத்தில் புலி நகம், புஜத்தில் நரிப்பல், மணிக்கட்டில் தாயத்துடன் இளையபாண்டியன். குறத்திக்கு ஏற்ற குறவனாய்!

"ஆராவது ஒரு மடக்கு தண்ணி குடு சாமி" – என்று கேட்டாள் மோகனவல்லி.

"கார மிளகாய் போட்ட காராம்பசு மோர் வேணும்...?" – குவளை ததும்ப மோரை நீட்டினாள் மோர்க் கடைக்காரி.

குவளையை வாங்கி பாதி குடித்துவிட்டு, வெட்கத்துடன் மீதியை இளையபாண்டியனிடம் நீட்டினாள். புன்னகையுடன் வாங்கிக் குடித்தான் அவன்.

"நீங்க ரெண்டு பேரும் சிரிக்கிற சிரிப்பைப் பார்த்தா கல்யாணமான மாதிரி தெரியலையே?"– என்று ஒரு கண்ணை மூடித் திறந்து சிரித்தாள் மோர்க்காரி வேடத்தில் இருந்த மல்லம்மா.

மெல்ல மெல்ல வெளிச்சம் ஓடத் தொடங்கி இருந்தது. இருட்டு அதைவிட வேகமாய் விரட்டிக்கொண்டு வந்தது. சந்தைக்கு வந்த மக்கள், 'இன்று விலையும், வியாபாரிகள் கூட்டமும் அதிகம்' என்று முணுமுணுத்தபடி– தங்கள் இல்லங்களை நோக்கி திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை... சந்தைத் திடல் ரத்தமாகப் போகும் விபரீதத்தை!

இருள் முழுவதுமாய் பாளையங்கோட்டையைப் பிடித்தது. வானத்தில் பயம் கலந்த முகத்துடன் தெரிந்தது வெண்ணிலவு.

தூரத்து முள் மரங்களில் அமர்ந்திருந்த துரோக சில் வண்டுகள் 'ஆபத்து ஆபத்து' என்று விடாமல் ஒலி எழுப்பின. பாளையங்கோட்டை சிறைக் காவலர்கள் இவை எதையும் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. மது மயக்கத்தில் இருந்தனர். கள் குடிக்காத சில காவலர்கள் மட்டும் கோட்டை வாயிலில்– ஏந்திய துப்பாக்கியுடன் கவனமின்றி நின்றிருந்தனர்.

பல விதமான வேடங்களில் வந்திருந்த புரட்சி வீரர்கள் சந்தைத் திடலிலும், மரங்களின் அடர் இருட்டிலும், தெருவோர

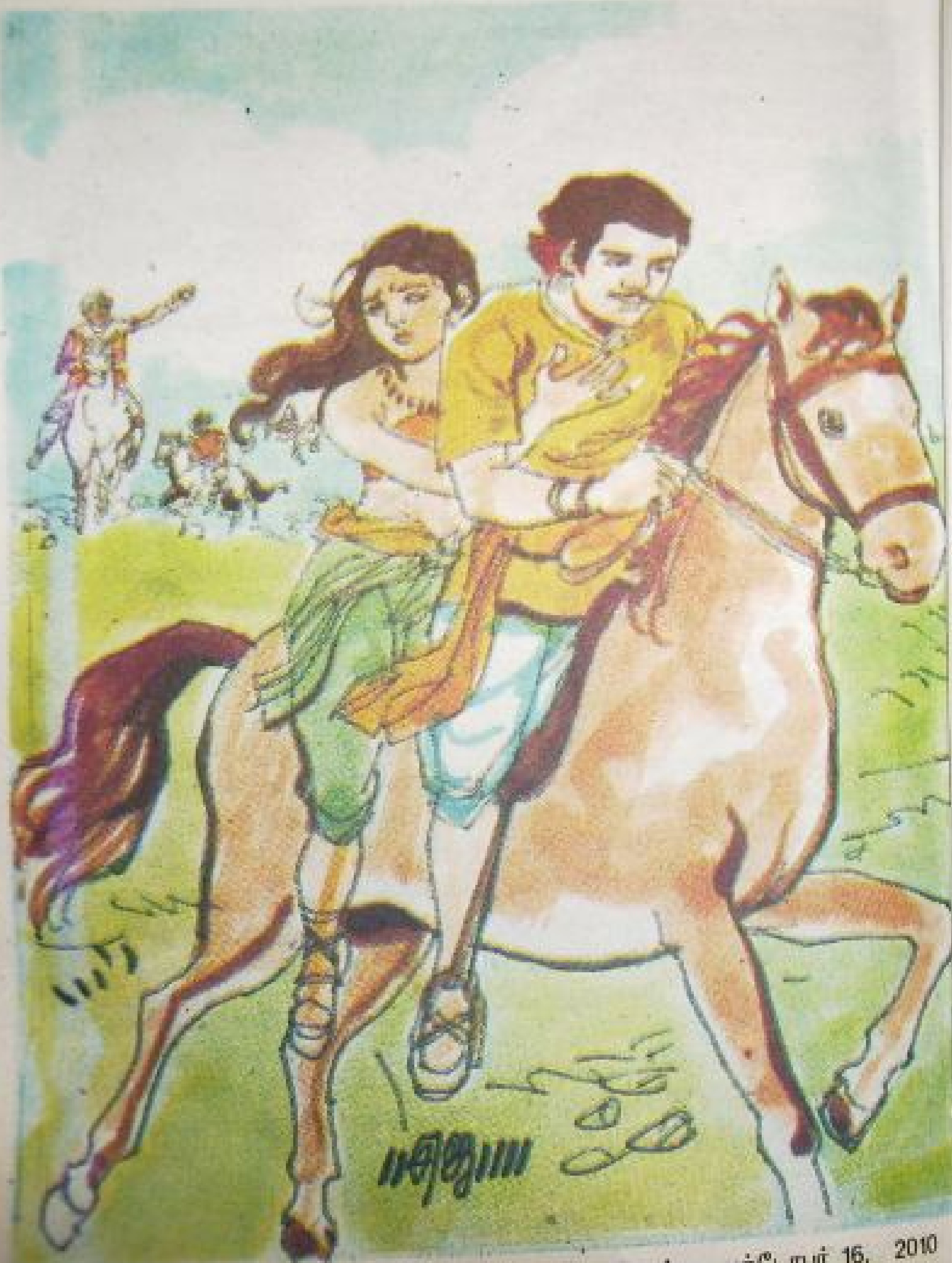

திண்ணைகளிலும், தங்கள் 'ஜக்கடா' வண்டிகளின் கீழும் சுருண்டு படுத்திருந்தனர்.

ஆனால், அவர்களின் கண்களைத் தூக்கம் நெருங்க முடியவில்லை.

21

அதே நேரம்- சிறையில் இருந்து இரண்டு கல் தொலைவில் இருந்த மேஜர் மெக்காலேயின் மாளிகையில் உற்சாகம் கும்மியிட்டது. மேற்கத்திய இசைக்கு வெள்ளையர்கள் தாளம் தப்பாமல் ஆடினர்.

அடுத்தவன் மனைவியின் இடுப்பைக் கோர்த்தபடி மேஜர் மெக்காலே, தன் கையில் இருந்த மதுக் கிண்ணத்தை எதிரில் வருகின்றவர்கள் கிண்ணத்தோடு மோதி- 'பிரிட்டிஷ் பேரரசின் வெற்றிக்காக' என்று சொல்லி அகலமாய் சிரித்து சிரித்தே நிறைய குடித்தார். நீலமும், சிவப்பும் கலந்து மினுக்கின அவரது கண்கள்.

ஆட்டம் பாட்டம் முடிந்தவுடன் சாப்பிட- பொரித்த வான்கோழிகளுடன் அறுசுவை உணவுகள்- வெண்ணாடை தரித்திருந்த இடுப்பு உயர மேசைகளில்.

திடீரென இசைக் கருவிகள் அதிர்ந்தன. முழங்கின.

நிதானமாய் அசைந்து ஆடிக்கொண்டிருந்த வெள்ளை ஆண்களும், பெண்களும் வேகமாய் சுழன்று ஆடினர். மின்னல் வேகத்தில் முத்தங்களையும் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

மேஜர் மெக்காலே எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் கையில் மதுக்கோப்பையுடன் சிரித்தார்.

கார்வெல்ஸும், முத்துக்கருப்பனும் மாளிகையைவிட்டு மெல்ல நழுவி, இரண்டு குதிரைகளில் சிறைச்சாலையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்- இரவு பணிப் பெண் ஒருத்தியைச் சந்திப்பதற்காக.

கடற்கரை நாயக்கர் எழுந்து அமர்ந்தார். கீழ் வானத்தை நோக்கினார். அவர் எதிர்பார்த்த நட்சத்திரம் முளைத்தது. தாடிக்கு மேலே புன்னகை நெளிந்தது. காவிக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த வாளை வெளியே எடுத்தார்.

அதே நேரம்- தென் திசையில் வெளிச்சப் புள்ளி ஒன்று

தெரிந்தது.

அது மெல்ல அசைந்தது... மேலும் கீழும்.

திடீரென்று- கீழ்த் திசையில் பெரிதாய் ஒலி ஒன்று எழுந்தது.

அதைத் தொடர்ந்து- சிறைச்சாலை இருந்த இடத்தைச் சுற்றியுள்ள பூமியில் மனித கம்பங்கள் முளைத்தன. மின்னல் வேகத்தில் ஓடின கோட்டை வாயிலை நோக்கி.

சிவத்தையா தன் கையில் இருந்த கைவெடி குண்டை கோட்டைக் கதவை குறிவைத்து எறிந்தான்.

'டமால்'- என்ற பெருஞ்சத்தத்துடன் கதவு தகர்ந்து சிதறியது. உள்ளே புயலாய் நுழைந்தது புரட்சிப் படை. விழித்துக்கொண்டனர் சிறைக் காவலர்கள்.

தங்கள் கரத்தில் இருந்த துப்பாக்கிகளை, புரட்சி வீரர்களின் நெஞ்சுக்குத் திருப்ப- அவை குண்டுகளை உமிழ்ந்தன. புரட்சி வீரர்களின் கைத்துப்பாக்கிகளும் சீறின.

சிறைச்சாலைக்குள் பாய்ந்த புரட்சி வீரர்கள், கண்ணில்பட்ட கும்பினிச் சிப்பாய்களை வெட்டி வீழ்த்தினர். சிறைச்சாலை மைதானம் எங்கும் புரட்சி குரல்களும், சிறைக்காவல் வீரர்களின் அலறல் சத்தங்களும் கேட்டன.

நிலைமையின் விபரீதம் புரிந்த ஒரு கும்பினிச் சிப்பாய், அவசரமாய் ஓடினான் மைதானத்து பீரங்கியை நோக்கி.

புற்றில் இருந்து வெளிவரும் ஈசல் கூட்டம் போல கோட்டை வாயில் வழியே உள்ளே நுழைந்தனர் புரட்சி வீரர்கள். அவர்களை நோக்கித் திருப்பினான் பீரங்கியை. விசுவாச வேகத்தோடு இயக்கினான்.

கறுப்பு எமனாய் புறப்பட்ட ஒன்பது பவுண்டு குண்டு. காற்றில் மிதந்து நெருப்புக் கோளமாய் புரட்சி வீரர்கள் மத்தியில் விழுந்து- மிகப் பெரிய சத்தத்துடன் வெடித்து சிதறியது. அன்னை மண்ணுக்காய் உயிர் இழந்தனர் சிலர்.

வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் பீரங்கியை அடுத்த இலக்குக்கு தயார் செய்த கும்பினிச் சிப்பாய் -

"ஆ"- என்ற அலறலுடன் மல்லாந்து விழுந்தான். அவன் நெஞ்சில் குத்தி நின்றது கூர் ஈட்டி ஒன்று. கடைசி ஆசையாய் ஈட்டி வந்த திசையை திரும்பிப் பார்த்தன அவன் கண்கள்.

"குதிரை மோகினி"- என்று உச்சரித்து ஓய்ந்தன உதடுகள்.

"டிங்... டிங்... டிங்..." - வெண்கல எச்சரிக்கை மணி ஒலித்தது- பக்கத்து கூடாரங்களில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த வெள்ளைப் படை-

எழுந்து ஓடி வந்தது.

மோகனவல்லியின் கவனம், எச்சரிக்கை மணியை அடித்த வெள்ளைச் சிப்பாய் மீது பாய்ந்தது- தன் குதிரையை அந்தத் திசையில் ஓடவிட்டாள்.

அதற்குள் அங்கு வந்திருந்தான் இளைய பாண்டியன். அவனது கை வாள் சுழன்றது. 'ஆ' என்ற அலறலுடன் வெட்டுண்ட கையை உதறினான் வெள்ளைச் சிப்பாய். வாளின் அடுத்த வீச்சில், கயிறு அறுந்து வெண்கல மணி தரையில் விழுந்தது.

வேகமாய் வந்த வெள்ளைப் படை இரண்டாக பிரிந்தது அவசரமாய். சிறைவாசலை அடைத்துக்கொண்டு நின்றது ஒரு பிரிவு. மற்றொரு பிரிவு- துப்பாக்கியைச் சீற விட்டது, சிறையின் கதவுகளை உடைக்க முயன்ற புரட்சி வீரர்கள் மீது.

இளைய பாண்டியன்- மோகனவல்லி வாள்கள் ஒரு முறை முத்தமிட்டுப் பிரிந்தன.

மோகனவல்லியின் குதிரை கோபமாய் பாய்ந்தது வெள்ளைப் படையை நோக்கி. இளைய பாண்டியன் விரட்டி விரட்டி வெள்ளைத் தலைகளை மண்ணில் வீழ்த்தினான்.

எங்கும் 'ஆ... ஆ...' என்ற அலறல் ஒலிகளும், துப்பாக்கிகளின் தடதட ஒலியும், வெள்ளை நாரைகளின் ஆங்கில கூச்சலும், புரட்சி வீரர்களின் உற்சாக ஒலியும் கேட்டன.

அந்த இடத்தில் மேகத்துக்கு போட்டியாய் புழுதிப் படலமும், பீரங்கி விட்ட பெருமூச்சாய் கறுப்பு புகைப் படலமும் எழுந்தது. எங்கும் வெடிமருந்து வாசனை காற்றில் கலந்திருந்தது.

இந்த நேரத்தில் எங்கிருந்தோ பாய்ந்து வந்தது புரட்சிப் படை பிரிவு ஒன்று. தலைமை தாங்கி வந்தனர் சிவத்தையாவும், முத்து வீரனும்.

வீரர்களின் கை வெடி குண்டுகள், கோபமாய் மோதிச் சிதறடித்தன சிறைச்சாலை சுவர்களை!

சிறைவாசலைச் சூழ்ந்து நின்ற வெள்ளைப் படையை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு, ஆவேசமாய் உள்ளே நுழைந்தது புரட்சிப்படை. கதவுகளை உடைத்து, சிறை அறைகள் திறக்கப்பட்டன. காத்திருந்தவர்கள் போல உற்சாகக் குரல் எழுப்பி ஓடினர் கைதிகள்.

ஊமைத்துரையை அடைத்திருந்த சிறைக் கதவும் உடைக்கப்பட்டது. அதற்குள் தன் கைவிலங்கை உடைத்திருந்த ஊமைத்துரை, ஆவேசமாய் வெளியே வந்தார். ஒரு புரட்சிவீரன்

கையில் இருந்த வாளை அவசரமாய் கையில் வாங்கிக்கொண்டு வெறி வந்தவர் போல ஓடினார்.

இருபுறமும் வந்தனர் முத்துவீரனும், சிவத்தையாவும். அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தனர் வீரர்களும். கைதிகளாக வைக்கப்பட்டவர்களும்!

எதிரில் வந்த கும்பினிச் சிப்பாய்களின் தலைகள், ஊமைத்துரையின் வாள் வீச்சில் தரை தொட்டன.

எதிர்ப்புகளை எல்லாம் வீழ்த்திவிட்டு வெளியே வந்தது புரட்சிக் கூட்டம். அருகில் இருந்த குதிரைக் கொட்டடியை உடைத்து கொண்டுவந்த குதிரைகளுடன் காத்திருந்தார் கடற்கரை நாயக்கர்.

தயாராய் இருந்த குதிரை ஒன்றில் தாவி ஏறினார் ஊமைத்துரை.

கையில் சவுக்குடன் குதிரையில்– குறுக்கே வந்தான் கார்வெல்ஸ். அவனுக்குப் பின்னால் முத்துக்கருப்பன்.

ஊமைத்துரை கைவாள், கோபமாய் சுழன்றது.

தலை இல்லாத கார்வெல்ஸ் உடலை சுமந்தபடி ஓடியது குதிரை. சிவத்தையாவின் குறுவாளை இடுப்பில் வாங்கிக்கொண்டு, குதிரையில் இருந்து தலைகுப்புற விழுந்தான் முத்துக்கருப்பன்.

அடுத்த விநாடி–

ஊமைத்துரையை சுமந்துகொண்டு ஓட ஆரம்பித்தது குதிரை. பின் தொடர்ந்தனர் புரட்சி வீரர்கள். அவர்களுடன் மல்லம்மா.

கடைசியில் இளைய பாண்டியனை சுமந்து ஓடியது ஒரு கரும்புரவி.

"வீரரே" – என்று பக்கவாட்டில் குரல் கேட்க– திடுக்கிட்டு திரும்பினான்.

தலையில் ரத்தம் வழிய ஓடி வந்தாள் மோகனவல்லி.

அவளை அப்படியே தூக்கி– குதிரையில் வைத்துக்கொண்டான். இருவரையும் சுமந்தபடி புயல் வேகத்தில் ஓட ஆரம்பித்தது புரவி... பாஞ்சாலங்குறிச்சியை நோக்கி!

நம்மவர் முகமெல்லாம் வெற்றியின் பிரகாசம்.

(முற்றும்)

ராணி சிண்டிகேட் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: ர. பாஸ்கரன், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007. அச்சிட்டவர்: சி. கல்யாண சுந்தரம், ராணி அச்சகம், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007.

இதயம் பேசுகிறது

மயங்க வைத்த நாவல்

விஜி விக்னேஷ் எழுதிய 'உன்னிடம் மயங்குகிறேன்' நாவல் உண்மையிலே மயங்க வைத்தது. நல்லதொரு குடும்பக் கதை.

– எஸ்.எல். பிச்சைமுத்து,
சிங்கப்பெருமாள்கோவில்.

கதாநாயகி வசீகரியை மனதால் விரும்பினாலும், அதை கதாநாயகன் தேவவிரதன் வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பதும், காதலியை மற்றவர்கள் உதாசீனப்படுத்தியபோது, தானே முன்வந்து அவளை மணம் முடிப்பதும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

– ம.வசந்தா,
கச்சிராயபாளையம்.

இளமைக்கே உரிய வேகம், கோபம், துடிப்பு, காதல் அத்தனையும் பொங்கிப் பிரவாகம் எடுத்தது. பல முறை படித்தாலும் சலிக்காத நாவல்.

– எஸ். மோகனா,
சோழிங்கநல்லூர்.

திரும்பத் திரும்பப் படிக்க வைத்து மயங்க வைத்தது. மகிழ்ச்சியால் துள்ளவும் வைத்தது.

– ஆர்.ராஜகோபாலன்,
கொம்மடிக்கோட்டை.

விறுவிறுப்பு குன்றாமல் பாத்திரப் படைப்புகள் முத்திரைப் பதித்தன.

– கனகவல்லி, காஞ்சிபுரம்.

நாவலைப் படித்துவிட்டு, உங்கள் கருத்துகளை எழுதி அனுப்புங்கள். முகவரி: **இதயம் பேசுகிறது, "ராணி முத்து", சென்னை-600 007.**

இனிப்பு + கசப்பு

ஜெர்மனியில் உள்ள ஹெமல்ஸ் பார்பர் என்ற ஏரியில் தண்ணீர் மேல் பரப்பில் இனிப்பாகவும், அடிப் பகுதியில் கசப்பாகவும் இருக்கும். உலக அதிசயங்களுள் இதுவும் ஒன்று.

–கே. விஜயலட்சுமி,வேளாந்தாங்கல்.